

Jak jsem doklopýtala k Ježíši

EVA ADAMOVA

2010

Úvod

Vážení a milí přátelé.

Jazykem neumělým a pouze srdcem plným radosti a díky Vám chci podati svědectví o velké Boží lásce k nám, lidem.

Žila jsem jako nevědomá součást lidstva neznajícího nic jiného, nežli honbu za hmotným zaopatřením. Čím více, tím lépe samozřejmě, se starostí o rodinu, o přiměřené rozptýlení a o udržení zdraví.

Teprve vážné starosti o své blízké, posléze i o sebe mne přivedly k úvaze, zda však přece jen neexistuje Bůh. A právě od toho okamžiku, kdy jsem vyznala svoji nevědomost a pocítila touhu a vůli se polepšit, zřetelně jsem mohla poznávat, že mě Bůh uchopil, postupně mi ukazoval svoji lásku a vedl mě tak dlouho, dokud jsem nestála pevně na svých nohou. Až jsem dokonale porozuměla a mohla na tom dokonce dále stavět.

V mládí jsem bývala občas svědkem střetů dvou představitelů různých duchovních směrů. Na jedné straně má milovaná kmotřenka, coby přísný stoupenec katolicismu. Kněžstvo velmi ovlivňovalo její svobodnou vůli, až se někdy zdálo, že jsou pro ni důležitější, nežli podstata věci.

Na druhé straně stál tolerantnější, dlouholetý člen brněnské Unitárie D, pocházející z Ivančic.

Ten moji kmotřenku, která byla velmi dobrého srdce, zase škádlíval právě pro její určitou úzkoprsost a netoleranci. Tento člen mě také seznámil s Unitárií, kde jsem vlastně poprvé poznala, že k Bohu lze jíti cestou svobodnou, čímž jsem si rozšiřovala obzor a pocítila přínos při obrušování a tvorbě svého názoru.

Avšak největším Učitelem a Ukazatelem cesty je skutečně pouze Bůh. Kromě trpělivosti a lásky, kterou jsem pocítovala, se postaral i o to, abych získala potřebné vědomosti, protože slepá víra bez porozumění podstatného, není pevná skála a člověk staví na písku.

A učinil tak tím způsobem, že se mi souhrnou „náhod“, jak říkáme, dostalo možností seznámit se s obsahem rozsáhlého díla, přijatého vnitřním hlasem v roce 1840 – 1864 Jakobem Lorberem z Grazu, a to právě ve vhodné době jako potřebné vysvětlení a bližší seznámení se s Božstvím a Jeho plánem s lidstvem.

Dvacet čtyři roků tento duchovně čistě žijící člověk přijímal a zaznamenával to, co právě slyšel, ač tak hluboké znalosti jako člověk, nemohl nikdy míti.

Z mocného základního Světla věčné Boží lásky byly objasněny všechny jevy a záhady bytí. Celé stvoření bylo vyloženo jako mocný postup vývoje nesamostatných a nedokonalých tvorů k úplně svobodným, nebesky uzrálým dětem nejvyššího Ducha Boha Otce a tento duchovní vývojový pochod byl osvětlen na všech jeho stupních v celém tomto, jakož i v nekonečném, onom světě.

Na konci Janova evangelia v Bibli jsou dva dovětky, které říkají, že Ježíš toho řekl a učinil mnohem více, což však „v této knize zapsáno není.“ Z toho lze očekávat, že tak bude učiněno v knize jiné.

Tak, jak byla dána přes Mojžíše prikázání na kamenných deskách, později byla sepsána

Písma v Bibli, tak nyní s vyšším rozvojem všeobecného chápání je možno dát lidstvu další zjevené, dosud nikde nezveřejněné pravdy, jejichž základem zůstává však Bible.

Nejvýznamnější dílo je tzv. Velké Evangelium Janovo, které má jedenáct dílů, líčící každý den Ježíšova působení po celé tři roky Jeho učitelského úřadu.

Další spis tzv. Boží domácnost, do češtiny přeloženo jako Boží říše, popisuje vývoj lidstva od prvního páru, to je lidí, kteří jako první obdrželi kromě duše i Ducha. Poslední díl líčí potopu a život Noeho. Dosud vyšel v nakladatelství Trigon pouze první díl.

Mnoho důležitých informací, týkajících se skladby naší planety po stránce hmotné i duchovní, je uvedeno právě v díle zvaném Země přirozená a duchovní.

Přesný popis Ježíšova útlého věku, a to od narození v Betlémě přes pobyt v Egyptě a Nazaretu, je podán knihou Děťství a mládí Ježíšovo.

Dále jsou to knihy a spisy s názvy: Duchovní Slunce, Biskup Martin, Robert Blum, Země a Měsíc, Přirozené Slunce, Třídenní výjev (v chrámě), Korespondence Ježíše s Abgarem, List apoštola Pavla v Laodiceji.

Příznivci tohoto Nového Zjevení, například v Itálii, sestrojili určité modely týkající se astronomie v duchu Lorberova popisu.

V Řecku se zabírají výrobou léků dle spisku „Léčivá síla slunečního světla“ - italská firma Miron.

Na tyto spisy navazuje kniha Kurta Eggensteina s názvem „Prorok Jakub Lorber oznamuje příchod katastrof a pravé křesťanství,“ vydávaná v sousedním Německu pro obrovský úspěch již po třinácté. Obsahuje srovnávání nejnovějších vědeckých poznatků se záznamy Lorbera. Vše bylo potvrzeno jako správné.

Já sama jsem měla možnost mít četbu občas prokládanou událostmi vážícími se k určitému tématu a celkově jsem měla pocit, že tato sdělení promlouvají hluboko k mému nitru. Živě a zcela mi byly rozumově podloženy skutky Boží lásky, někdy mi bylo ve snu nebo v obraze ukázáno nejvyšší postavení těchto děl nad ostatními jinými duchovními knihami. Zajímala jsem se krátce v době probouzení též o různou duchovní literaturu, ale nikde jsem nenacházela plné uspokojení, protože se knihy někdy navzájem vylučovaly nebo se mi jevily jenom jako výseče z celku, který nebyl nikdy a nikde tak přesně podán a vysvětlen jako právě zde.

Studiem NoZj jsem pochopila, že cílem veškerého snažení člověka má být poznání našeho živého jádra, které je možno navázat na nejvyšší Boží Sílu spojovacím článkem, kterým je láska a pokora.

Milí přátelé, popsala jsem toto mé dosti těžkopádné probouzení z temnoty za Boží pomoci pro informaci těm, kteří Boha neznají nebo se Ho bojí poznat, také těm, kteří by se rádi posílili v jistotě o Jsoucnosti Boží. A Vám přátelé z Unitárie, mající své zkušenosti a vědomosti, z vděčnosti a také proto, abyste mohli nahlédnout i do této mé cesty odlišné od cesty Vaší, i když mi mimo jiné byl dán impuls právě paní reverendkou.

Své vyprávění začínám jednoduchými vzpomínkami na dětství přes první rozhlížení se kolem a konče u pochopení **cíle** člověka.

Používám těchto zkratk: NoZj - Nové zjevení

VEJ - Velké evangelium Janovo

BD – Boží domácnost

Ze – Země přirozená a duchovní

BM – Biskup Martin v záhrobí

Dě – dětství a mládí Ježíšovo

Mír v duši Vám přeje

Eva Adamova

Válka

Chci popsat trošku mé dětství i výchovu, abyste snad nemysleli, že se mi dostalo nějakého náboženského vzdělání.

Poprvé jsem slyšela o Bohu právě ve válce.

Tehdy jsme bydleli v pronajaté vilce téměř na samotě na okraji vesničky Českomoravské vrchoviny. Já, jako zhruba čtyř nebo pětiletý pozorovatel, jsem viděla válku svými dětskýma očima.

Především to byl útěk lidí kolem našeho domku do okolních lesů. Bylo to znamení, že byl hlášen nálet. U nás totiž nebyl slyšet rozhlas ani siréna. Navždy mě utkvěl v paměti obrázek, jak lidé s kočárky, dokonce s dědečkem na trakaři vystlaném peřinami a s klusající kozou taženou na provaze, pádí do lesů, aby se zachránili před eventuálním leteckým útokem.

To jsem již věděla, že maminka nechá všeho a seběhne se mnou do sklepa, přiklopí na mě vaničku vyloženou peřinami, strčí si ke mně hlavu a že budeme se strachem čekat, co bude dále. Naštěstí to byl vždy jen strašidelný hukot letadel, který tak zesílil, až rezonoval s hmotou nás obklopující. Pak se hukot vzdaloval a my jsme posléze slyšely dunivé rány. „To bombardují“ povzdechla maminka. Tím také nebezpečí pominulo a mohla jsem s ostatními dětmi sbírat staniolové proužky, něco jako lamely na vánoční stromeček. Ty jsme vždy nacházeli po přeletu letadel. Prý snad něco proti radaru, ale každopádně to byla pro nás zábava, neboť kdo měl nejvíce, byl vítěz.

Až jednou pestrá směsice lidí utíkala z lesa a známí na tatínka volali, aby pospíšil, že jsme osvobozeni a že všichni jdou na náměstí vítat osvobozenou armádu.

Tatínek se oholil, uvázal pečlivě kravatu a vyrazili jsme.

Toto zdržení nám zachránilo život.

Mezitím totiž na shromážděné lidi i sovětské tanky dopadla bomba. Nechápala jsem, jak to, že na benzinové pumpě je zaklíněná noha, na stromě visí ruka a na zemi leží plno zkrvavených, křičících lidí. Po šikmém náměstí teklo mnoho krve, dlaždičky nebylo ani vidět. Někdo křičel, že to svrhli omylem Rusové, protože praporčík byl zabit a bylo dáno falešné znamení. Lidé nosili kbelíky s vodou, polévali raněné a hledali ty své. Na vozících či opět trakařích, kočárcích nebo na zádech je dopravovali domů.

Místní lékař byl těžce zraněn a jeho žena ho odvážela na vozíku domů, ale jen proto, jak jsem se později dověděla, aby v posledních chvílích svého života musel vidět znásilňování své ženy. Za vesničkou byl totiž lihovar, který byl objeven, a vojáci si posloužili. Prý to byla ta nejhorší část armády – propuštění vězňové.

Ženy se hleděly poschovávat a já jsem běhala někde bez maminky. Jedna paní mě odvedla s sebou na zahradu do prázdné vyschlé studny, zatáhla za námi betonový poklop a čekaly jsme. Bylo to na kopci a paní občas ze studny vyhlédla a pozorovala postup vojáků ve vesnici. Když pominulo nebezpečí, poslala mě domů.

Tu noc právě byli vojáci i v naší vilce. Tázali se tatínka, kde má „žínku“ a on sdělil, že neví, že není doma. Začali však zkoumat na chodbě jedny dveře po druhých. Když přicházeli ke schodišti, které vedlo do podkroví, kde byla maminka schovaná za naučnými slovníky, z kterých si tatínek vybudoval skrýš a po celou válku v nich studoval Dějiny Francouzské a Ruské revoluce, náhle zhaslo elektrické světlo. Vojáci nadávali a hledali zápalky, aby mohli pokračovat. Tím se stalo, že přehlédli, či přešli schodiště. Mě si prohlédli, a když viděli moje hubeňoučké, schoulené, spící tělíčko, naznali,

že „éto ničevó, éta málenkaja.“

A to ráno jsem poprvé viděla rodiče, jak se vroucně modlí a děkují Bohu, že maminku zachránil. Mně vysvětlili, že Bůh je neviditelný. Já jsem si k tomu dodala, že to musí být někdo mocný, když může zařídit takové věci.

Hrůza prvního dne pominula, ale ve vesnici bylo ještě několik dní vidět vojáky, ale již v jiné podobě.

Šli jsme s tatínkem také „na městečko“, abychom se podívali na jiné místo, nežli padla bomba.

Na zkrvavené náměstí nebylo vhodné jít, jelikož tam klečely německé nebo kolaborující ženy a drhly vkleče do ruda zbarvené dlaždičky.

Přišli jsme s tatínkem k vojenskému autu – dodávce. Mělo silně zamřížované okénko. Za ním jsem viděla zavřené vojáky, jak se zuřivě dívali, jen oči se jim blýskaly, a lomcovali mřížemi. Jeden měl šikmé oči a tmavší pleť. Tatínek mě poučil, že je to Mongol a že se do takových aut zavírají neposlušní a zlí vojáci. To jsem si oddechla, když jsem slyšela, že i vojáci jsou hodní a trestají ty zlé.

Šli jsme dále. Došli jsme k vysokému domu, v jehož přízemí byl obchod s textilem. V horním poschodí byla otevřena okna a někdo vyhazoval dolů celé „šůčky“ látky. Cestou k zemi se látka odvíjela a dole čekali lidé a rvali se o to, kdo látku ukořistí. Namotávali ji zpět a odnášeli domů. Tatínek to nazval rabováním, zamračil se a šli jsme opět dále.

Hned vedle byl rybník. Odpočívali u něj vojáci. Seděli a osvěžovali si nohy. Fascinovaly mne obrovské černé, odložené boty. Co bych za to dala, kdybych si na ně mohla sáhnout nebo dokonce about. Myslím, že by se obě mé nohy do té jedné velké boty vešly. Konec konců, zasloužily si úctu, vždyť nosily jejich majitele po různých nebezpečích, až je přinesly k vítězství.

Vojáci však vytahovali z kapes staniolové čtverečky, rozbalovali je a dávali nám čokoládu. Nikdy jsem nic tak dobrého nejedla. Myslím, že jsem u toho patřičně koulela očima, protože vojáci se tomu srdečně smáli, dávali nám další a další. Menší děti vyhazovali do vzduchu nebo je nosili na zádech. Zkrátka pohoda. V tom se ozval nějaký mužský výkřik a všichni se vrhli k zemi. Koho mohli, strhli s sebou - i mne. Zahlédla jsem, jak něco letí doprostřed rybníka. Byl to budík, který tikaje, snad i zazvonil, vyděsil vojáka. Vše se vysvětlilo a pohoda pokračovala. To byl pro mne jediný den radosti z osvobození.

Pamatuji si však také na dlouhé „štrůdly“ zajatých německých vojáků. Měli šedé uniformy, za opasky se jim pohupovaly nějaké kastrolky (ešusy), měli sklopené hlavy a těžce „škrondali“ ve vojenských bagančatech. Okolo nich stále pobíhali příkrčení ruští vojáci, neustále mířící samopaly na zajatce, a vykřikující nějaké ostré krátké povely. Nerozuměla jsem, co křičí, ale připadalo mi to jako štěkot psů a bylo mi smutných vojáků líto. Byly to dlouhé útvary a dlouho jsme museli čekat na chodnících, nežli se dalo přeběhnout silnici. Lidé na ně posměšně pokřikovali. Když viděli potok, který vedl okolo nás, sbíhali se k němu, nabírali do ešusů vodu a hltavě pili. Divila jsme se a měla strach, že umřou, protože voda byla stále plna kačen a hus, takže tam bylo ledacos utroušeno. Tatínek mě ale uklidnil, že jsou proti tomu očkovaní.

Kousek od naší vilky byly obrovské louky, které sloužily jako tábořiště pro zajatce. Jednou v noci se podařilo jednomu zajatému Němci připlížit se k naší vilce. Prosil maminku o kousek chleba a nabízel jí prsten. Maminka si nic nevzala, poskytla mu, co mohla,

a protože uměla německy, také si neodpustila štiplavou poznámku. Odpověděl jí smutně, že je krejčí. V Berlíně má ženu a tři děti. Kdyby neuposlechl, byl by zastřelen. Od té doby jsem vnímala válku trochu složitěji než dříve.

S tématem „válka“ jsem se setkala ještě jednou, a to v době, kdy jsem již byla vdaná a měla malé děti. O Dušičkách jsme chodili na hřbitov a zapalovali na opuštěných hrobech svíčky. Holčičky byly rády, že mohou zapomenuté dušičky potěšit a radostně vyhledávaly pusté hroby.

Jednou šla kolem starší paní a ptala se, co to děláme. Popravdě jsem odpověděla. „Ale vždyť to jsou německé hroby!“, volala. Zaskočilo mě to a nevěděla jsem, co odpovědět. Po chvíli jsme ze sebe vysoukala, že to jsou také lidi. Paní si povzdechla a s poznámkou „chudáci děti“ zamířila těžkým krokem k vojenskému hřbitovu. Pochopila jsem. Od té doby jsem však na tuto debatu často myslívala a nedokázala rozpoznat, jak se na válku vlastně dívat.

Teprve v NoZj jsem našla odpověď, a to, když se učedníci, doprovázející Ježíše, tázali při pohledu na římské vojáky, proč je takové zabíjení dopuštěno.

VEJ 11/59 Ježíš odpověděl: *„Konečně Mne byla dána otázka, jak to, že vůbec dopouštím válku, čímž se ničí tak mnohé kvetoucí lidské životy a existence, duše hrubnou a často se zkazí úplně. Ano, jak je to možné, tážete se, že dopouštím, aby se duše, obdařená božskou duchovní jiskrou, zaplétala do takových zvráceností? Může Božství, které je opravdová láska, tak klidně přihlížet tak nekonečně mnohemu neštěstí a přehrozně bídě, kterou si lidé připravují, aniž by se zachvívalo nebo velelo zastavit?“*

Hleďte, takto se táže i ledaktera, na mysli klesající duše, do níž je vlito již mnoho Mého nejjasnějšího Světla. Začne pochybovat o pravé lásce, ano i o jsoucnosti nějakého Boha lásky, zbloudí ve všelijakých propastech pochybností a konečně odpadne od pravé víry.“

Dále je podrobně učedníkům vysvětleno, že je třeba nesoudit věci podle vnější stránky, které se ukazují oku, nýbrž vždy podle vnitřního jádra věci. Vývoj říše zvířecí, jakož i předchozí rostlinné, se zakládá na ničení vnějšího tvaru, aniž by to bylo na újmu životního, v něm vládnoucího principu.

Člověk, s dosud nižší duchovní vyspělostí, má v sobě tuto duševní ničivou sílu, kterou je třeba přemáhat. I on nejdříve uplatňuje právo silnějšího a teprve v pozdějším údobí nabývá vrch vývoj duševní. Člověk se více zamýšlí, duševní tvrdost ustupuje a potom se uplatňuje právo osvíceného ducha lidského, jenž je daleko nepřemožitelnější, nežli ona prvá síla fyzická.

Země sama je však školní budova, v níž se duchové mají stávat moudřími, a to právě zkušeností. Nastává svobodné rozhodování duše. Protože tak poznají, že válka škodí, bude v pozdějších dobách válka poznána jako nicota a lidské pokolení se obrátí k bojům vnitřním.

Ježíš: *„Jak se však souhrn těchto těžkých, trpkých a nepříjemných zkušeností, podobajících se divoké, horské bystrině, ztlumí v mírně plynoucí řeku, říká Mé učení a Můj život má zůstat vždy příkladem, jak veškeré zkušenosti slouží k tomu, aby ducha člověka přiblížily k Bohu.... Neboť u mne platí vždy vychovávat lidi cestou praktickou.“ ...*

„Bůh vyhledává nejdříve vždy prostředky mírné, teprve když si jich člověk nevšímá, musí se chopit i těch nejsilnějších, aby udržel lidstvo na cestě, která vede k cíli pokoje a nejčistší blaženosti.“ ...

„Božství není tedy ani ukrutné, ani jakkoliv nakloněné k tomu, aby nacházelo potěšení z utrpení svých tvorů, nýbrž ono je prostě nuceno kvůli cíli zatlačit do pozadí svoji lásku a dát převládat moudrosti.“

Výchova náboženství i všeobecná

Do náboženství jsem chodila snad jenom v první či druhé třídě. Mnoho si z toho nepamatuji. Nejvíce mi utkvělo v paměti podobenství, které nám pan farář vykládal. Přirovnával své krásné naleštěné vysoké kožené holínky snad k čisté duši, nevím, pamatuji si jen ty nablýskané holínky.

Každá hodina však začínala otázkou „Kdo nebyl v kostele?“. Provinilci povstali, pan farář si vyslechl omluvu, a když byla příliš průhledná, dostal každý na dlaň tři švihance.

Jednou maminka vyprala moje věci, které do neděle neuschly, a já neměla, v čem jít do kostela. Spustila jsem náрек. Ne snad z lítosti nad promeškanou mší, to kdepak, ale ze strachu z výprasku. Pěkně to totiž na dlani štípalo.

Tenkrát se tatínek rozzlobil a pravil: „Ale co, lidi chodí do kostela, ale sotva vyjdou ven, tak vesele pomlouvají a kradou, tak jaképak řeči.“ Tím to bylo odbyto.

Jenže v týdnů došlo k hodině náboženství. Provinilci povstali. Když došla řada až na mne, tak jsem na otázku, proč jsem nebyla v kostele, odpověděla to, co mi tatínek řekl. Panu faráři poklesla ruka i s rákoskou a po chvíli se zcela změněným hlasem zeptal: „Kdo ti to řekl?“ Odpověděla jsem: „... sim tatínek.“ A bylo to. Směla jsem se posadit a bez výprasku.

Celá třída mi tehdy záviděla.

Když jsem se rozradostněně s tím doma pochlubila, naši strnuli.

Byla jsem udivena. Jak to? Proč? Vždyť to tatínek povídal!

Pochopila jsem, že pravda asi nebude tak jednoduchá.

A vůbec, neměla jsem se, o co opřít.

Ve škole jsme se učili, že Bůh není, že to jsou jen představy našich dávných předků, kteří se báli třeba ohně nebo blesku, a proto tak vznikla nějaká pověst o nějakém bohu.

V náboženství jsme se učili pravý opak.

Ve škole, zejména v občanské nauce nebo v dějepisu, jsme museli v učebnici přeškrtnout silnou černou barvou určité věty nebo jména. Když jsem to doma poctivě prováděla, tatínek nadával, že je to drzost překrucovat dějiny.

Když jsme se učili o dělnické třídě a jejím vítězství, tatínek nadával do hrdlořezů a darebáků. Před válkou byl totiž v politické straně, která potom přešla pod KSČ.

A sám, myslím, věřil také těmto ideálům, ale když se začaly dít věci, s kterými nesouhlasil, legitimaci vrátil. Nechtěl se podílet na takových činech.

Nejhorší pro mne však bylo, že do této skupiny hrdlořezů začleňoval i tatínka mé dobré kamarádky, ke které jsem si chodila dříve hrávat. Připadalo mi, že její tatínek je moc hodný. Měl hluboký hlas a pěkné modré oči. Vzpomínám, jak jsem si k nim jednou zase přišla hrát a oni měli zajímavou červenou polévku. Byla zabijačková. Ten tatínek mi tehdy osobně nalil na talíř a řekl: „Na! Najez se! Moc si pochutnáš, uvidíš. To je z našeho prasete, nic se neboj.“ A krásně se na mne usmál. Připadalo mi to divné a nemohla jsem pochopit, že by někdo tak hodný mohl být také zlý.

Tatínek potom často poslouchal Svobodnou Evropu nebo Hlas Ameriky a stále čekal, „kdy to praskne.“ Když jednou zhasl elektrický proud a tatínek vykřikl: „To zase ti bolševici!“, definitivně jsem se rozhodla: „UŽ NIKDY NEUVĚŘÍM ani tatínkovi nebo mamince, ani učitelům ve škole, ani panu faráři. A to ani, zda Bůh je nebo není, ani zda je lepší dělnická třída nebo pracující inteligence, dokonce ani, zda je lepší Sovětský svaz nebo Amerika!“, „UŽ NIKDY. Až se sama o něčem přesvědčím, teprve potom něčemu uvěřím.“

Toto předsevzetí mi vydrželo po celý život až dodnes.

Věřím jen tomu, o čem se sama přesvědčím.

Zde bych chtěla, vážení a milí čtenáři, podtrhnout tu skutečnost, že Bůh při mé duchovní výchově s láskou zařídil vše tak, abych se nemusela tohoto mého přesvědčení pouštět. Vždy přicházela nejprve událost, a pak teprve vysvětlení.

A tak také v pravý čas, o mnoho později, se ke mně dostalo NoZj, které mě osvobodilo od slepé víry a sjednalo ve mně jistotu v Pravdy, v něm uvedené. Jestliže se totiž člověku dá Bůh ve svém slitování poznat, tam potom člověk sám hledá z vděčnosti a velké lásky co nejvíce informací, aby se tím ještě více a více k Němu mohl přibližovat.

Odpuštění

V době, kdy jsem chodila do druhé nebo třetí třídy obecné, mi někdo hodně ublížil. Když jsem pochopila, o co se jedná, byla jsem ošklivostí a žalem celá pokřivená. Co dělat, co dělat.

V myšlenkách se mi ozvaly vzpomínky na pana faráře. Vynořily se nejen nablýskané holínky, které nám pan farář často ukazoval, ale i poučka o nutnosti odpuštění. Když nám někdo ublíží, máme mu odpustit.

„Ano, to udělám.“, řekla jsem si.

Dlouho jsem nemohla nalézt vhodné místo. Doma mi to připadalo málo důstojné, venku byli lidé, v kostele strašidelné ticho a nakonec jsem se rozhodla pro hřbitov, a to u hrobu mé babičky.

Když jsem tam rozechvěle dorazila, čekalo mě zklamání, neb hrob byl pokrytý kusy, kousky a úlomky z blízkého, nově vykopaného hrobu.

Kolemjdoucí hrobník mne poučil, ať větší kusy postavím k hřbitovní zdi a kolemjdoucí babička zase o tom, ať kostečky sesbírám a dám je do kapesníčku a zahrabu do babiččina hrobu. Sama mi dokonce nějaký nažehlený a složený kapesníček věnovala. Když jsem to pečlivě přebrala a kosti s omluvou zahrabala k babičce, začala jsem se připravovat na to odpuštění. Jak se to ale dělá?

No, chodila jsem po cestičkách, ovšem v blízkosti babičky, a říkala pořád dokola: „Já ti odpouštím, odpouštím ti...“

Pak mě napadlo, zda by nebylo dobré, kdybych také poprosila Boha, aby i on odpustil jemu. I to jsem udělala a šlo mi to poněkud lépe, neboť toto odpuštění nebylo již tak příliš osobní.

Zbývá tedy stále aktuální otázka, do jaké míry jsme schopni odpustit, a zda vůbec chceme odpustit. Vždyť oko za oko nebo zub za zub bývá někdy docela příjemné pomyšlení. Když jsme v pozdějších letech s léčitелеm V, jehož virgulka, pokud jsem si to mohla sama ověřit, nikdy nelhala, zjišťovali, do jaké míry lidé odpustili, tak i když se dušovali, že odpustili, odpuštění bylo jen částečné.

Neodpuštění je brzdou člověku, chce – li se dostat na duchovní cestě dále. V tom případě je to téměř denní úkol, protože velmi často nám někdo nějak ubližuje. A my bychom se měli zkoumat, do jaké hloubky jsme toto odpuštění provedli.

Hodně mi pomohlo pochopení toho, že jsme všichni duchovní bratři a že záleží pouze na tom, jaký kus jsme urazili na své člověčí dráze. Od potírání zvířecích pudů, sebelásce, uplatňování práva silnějšího, dobrovolným sebezáporem, růstem lásky, až k duchovnímu prozření.

I my jsme někdy začínali.

Strach

Vyslechla jsem nedávno přednášku na toto téma právě v Unitárii. Proto jsem se rozhodla podělit se s Vámi, milí čtenáři, o svém vítězství nad strachem.

Začala jsme se bát asi od svých šesti let. To, když mě maminka poslala do obývacího pokoje na druhém konci vilky pro jablka, která byla rozložena na sekretáři k uložení. Nějak se mi nechtělo a bylo mi úzko, ale musela jsem jít. Jakmile jsme v obýváku rozsvítily světlo, uviděla jsem na gauči sedět pána, smutně si podpírajícího hlavu a přemýšlejícího. Velice jsem se ulekla, ale on se hned ztratil.

Popadla jsem nejbližší jablka a pádila plná hrůzy do kuchyně. Maminka mě poučila, že jsou i věci, které běžně nevidíme, tzv. duchovní. Že to mohl být duch nějakého popraveného, protože na kopci vedle vilky dříve stávala šibenice. Proto kopec nese jméno Šibeňák.

Trochu mne uklidnilo, když kmotřenka, maminčina kamarádka, potvrdila, že jako dítě také mívala vidění nebo jasnovidné sny, ale zůstávala jsem již obezřetná.

Nikdy jsem nechtěla zůstat večer sama doma. Když rodiče chtěli někam odejít, tatínek musel snést z půdy starou šavli po dědečkovi, který ji používal, co by financ, a pak teprve pod polštářem svíraje „meč“, jak jsem tomu předmětu říkala, jsem byla ochotna rodiče propustit. Byl to strach z něčeho neurčitého, ne z lidí.

Jako šestnáctiletá jsem například pracovala mimo městečko, kde jsme později bydleli. Pro nával práce mi často ujížděl poslední spoj. Já pak musela spát na stole v kanceláři. Byl tvrdý a bylo mi chladno. Proto jsem chodívala spát do vedlejší vesničky ke své pratetě, která spustila vždy pokřik, když jsem dorazila o půl jedné v noci. Prý tam řádí nějaký násilník. Mě však vůbec nenapadlo, abych se bála.

Asi ve dvaceti dvou letech jsem pracovala již u jiného zaměstnavatele, tentokrát na severní Moravě, jehož sídlo bylo v zámku. Tam na mne pocit nebezpečí a jakési hrůzy padl velmi silně. Bydlela jsem přímo v zámku v inspekčním pokoji. Tam mi bylo nejhůře. Dělal se mi až fyzicky nevolno, nemohla jsem jíst ani spát.

Teprve nedávno jsme slyšela rozhlasovou relaci o tomto zámku a dověděla se, že přímo pod mým pokojíkem, umístěným na konci arkád, byla mučírna a katovna. Došlo mi, že to byla asi přítomnost špatných duchovních bytostí, které se tam mohly (dle informací, které jsme za celý život nasbírala) zdržovat.

Nejhůře jsme však pocítila strach, když jsem již měla velké děti, byla spokojeně zaměstnaná a dělala si dálkově školu.

Tehdy jsem měla náhradní volno. Vracela jsem se s nákupem domů, v hlavě plán, jak si rychle připravím věci na oběd a chvíli se budu učit fyziku. Druhý den měla být totiž písemka. Vyběhnu po schodech a vidím otevřený byt. „Nu,“ řekla jsem si: „Asi dcera si pro něco odskočila domů.“ Navštivovala blízké učiliště, a tak to bylo jediné vysvětlení. Proto jsem vešla a volám dceru. Nikdo se neozýval. Napadlo mě, že jsem snad vyrušila zloděje, tak jsem vycouvala, uzamkla byt a běžela do sousední budovy, kde pracoval známý. Vzal si kovovou tyč a šel se mnou do bytu. Nikdo však nikde nebyl. „Asi jste špatně zabouchla,“ usoudil pán a odešel. Nikdy se to nestalo, nezdálo se mi to, ale jiné vysvětlení nebylo po ruce. Chvíli jsme se zdržela v kuchyni, a když jsme vyšla na chodbu, bylo opět dokořán otevřeno. To již bylo velmi divné.

Znovu jsem vyběhla pro známého, znovu přišel, ale již se tvářil nedůvěřivě. Opět prohlídka celého bytu, pod postele, za závěsy, do skříní, opět nic. Pán odešel a měla jsem dojem, že si již myslel o mne něco podivného.

Nyní jsme opravdu velice pečlivě uzamkla, a to na dva západy a vyzkoušela kliku. Vše drželo, jak má. Pozavírala jsem balkonové dveře, doufaje, že to byl snad nějaký milenec, který prchal z cizího bytu naším bytem. Člověk má všelijaké představy.

Již jsem velmi rychle dokončila práci v kuchyni a s učebnicí fyziky v podpaží jsem odkráčela do ložnice, abych si na chvíli lehla a konečně se učila.

Když jsme se vysvlékala, ucítla jsem na holých nohách nějaký velmi studený proud vzduchu. Jakoby byl silný průvan. Pohlédnu k otevřeným dveřím pokoje, které těsně sousedily s dveřmi do bytu, a co nevidím. Ty se opět tiše, strašidelně samy otevíraly.

Zůstala jsem doslova přimrazená k zemi. Nohy jsem nemohla od koberce odtrhnout. Bylo třeba zjistit, zda někdo, za otevírajícími se dveřmi, nestojí. Sebrala jsem veškerou odvalu, očekávaje vše možné, ale záhada se vyřešit musela. Odlepila jsem se od země a přiskočila ke dveřím, abych se podívala, zda za nimi nikdo nestojí a dveře neotvírá. **Nikdo** tam nebyl. Ani na chodbě a ani na schodišti. To mě již zachvátila hrůza. Na spodní prádlo jsem naházela kabát a kozačky a běžela do učiliště pro dceru, ať jde se mnou domů, že tam jsou buď zloději nebo strašidla. Již se však nic nekonalo.

Od té doby jsem prožívala obrovskou úzkost, když jsem měla být sama doma a stále jsem se chodila dívat, zda se dveře neotvírají. V noci jsem se často probouzela, cítila jsem se jako paralyzovaná, nemohla jsem hnout ani rukou ani nohou a měla jsem stále pocit, že se někdo na mě ode dveří dívá.

Brzy potom jsem začala chodit mezi léčitely a tázala se jich také na tuto záležitost s dveřmi. Nikdo nemohl nic konkrétně říci, snad jen to, že nějaký duch mě tím přišel poprosit, abych se za něj modlila. Až když se konečně mezi léčiteli objevil jeden, který léčil duchovní cestou. Bral z duchovního světa pravdivé informace, jak jsem sama mohla posoudit. Řekl mi něco o mé osobě a také mi zodpověděl otázku týkající se otevírání dveří. Učinil tak jedinou větou: „Jak to tak žijete, prosím vás, že k vám mohou takoví duchové?“

Měl pravdu, cítila jsem to v nejhlubších základech. Tenkrát jsem nežila správně. Nemohla jsem unést tíhu života, která mi připadala neunesitelná a hledala nějakou posilu, k čemuž se naskytla příležitost.

Tato sladká „šikmá plocha“ mne však tak pevně držela, že jsem veškeré varovné signály, týkající se špatného životního stylu přehlížela a světsky uvažovala o všem jako o náhodě a nevysvětlitelné jsem ukládala do šuplíku - „lhostejnost, lehkomyšlnost.“

Když na mne mělo patričný vliv duchovní poučování léčitely a studování literatury jím doporučené, pochopila jsem, jak jsem odvrácená od Boha.

Teprve sladění života s Pravdami mne oprostilo od veškerého strachu a získala jsme jistotu, že neupustím – li od této Cesty očišťování duše, neopustí mne ani ochrana, kterou spatřuji v Ježíši a silách mu oddaných.

A otvírání dveří mi dnes připadá skutečně jako projev špatných sil, a to na základě přitahování stejnorodého, které však bylo dopuštěno pro mé upozornění či výstrahu, že nehledím na lásku, ale na sebelásku.

Prosby

Ještě jako svobodná jsem se seznámila ve vzdáleném městečku s mužem tak nevšedních, a mne dosud málo známých vlastností, že mne velice zaujal. Sblížili jsme se a plánovali společnou budoucnost.

Přišla však územní delimitace, náš závod měl být odtržen od Jihomoravského kraje a podnikové ředitelství mi udělalo nabídku, nechci – li přejít přímo k nim.

Vzhledem k mé vážné známosti jsem nechtěla. Když mne však i on začal přesvědčovat s tím, že také brzy odejde, neb se mu tamní podmínky jevily nesolidní, souhlasila jsem.

Přišla však chřipková epidemie, onemocněl, následky nebyly lékaři rozpoznány. Stěžoval si, že nemohou na nic přijít a dokonce se pak domníval, že má nevléčitelnou těžkou nemoc.

Když jsem ho opět přijela navštívit, našla jsem ho zesnulého na lůžku.

Rozloučil se i se mnou. Na viditelném místě kromě věcí připomínajících náš vztah, byl připojen i veršík, který jsem dříve navrhovala jako vhodný na svatební oznámení. Způsobil mi velký bol, neb se tam jednalo o vzájemné oddanosti až do smrti.

Kromě tohoto ještě poznamenávám, že jsem přibližně tu noc, označenou lékařem za poslední, ucítila ve spánku prudké fouknutí do ucha. Probudila jsem se a žádný zdroj větru jsem nenalezla. Okno bylo zavřené a vše se nacházelo v klidu.

V žádném případě nebyl ateista. Svým vnitřním životem byl pevně spjat s myšlenkou na Boží existenci. Příliš se mnou o tom nemluvil a mé nezralé úvahy končil úsměvem, že jsem zkrátka živočich. Snad u mne spoléhal na čas.

Právě jeho vyrovnaný odchod mi připadá jako velmi pokorné odevzdání se do vůle Boží.

Ztratila jsem laskavého učitele, vychovatele i spolubojovníka v životě. Nechtělo se mi žít a každý den byl pro mne nesnesitelným břemenem.

Kmotřenka, u které jsem bydlela, mě s obavami pozorovala. Po letitých zkušenostech se mnou již věděla, že čím více mne ponouká k chození do kostela, tím větší odpor vybuzuje. Proto šla na mě tentokrát chytře, od lesa.

Jen tak mimochodem utrousila, nechci – li třeba zkusit obětovat za něj svaté přijímání. Jak se to však dělá? Kmotřenka však řekla na oko lhostejně, že sama uvidím, když to zkusím.

Za čas jsem se odhodlala. Jak obrovskou úlevu mi přinášel pocit, že něco dostávám, a že to vzápětí odesílám s prosbou, aby tato milost přešla na Jendu. Začala jsem pozorovat uspokojení a praktikovala jsem tuto, pro mě radostnou záležitost denně po dobu několika měsíců.

„No, to je normální psychologický úkaz,“ řekl-by neústupný logik. Ne však tak docela.

Za čas jsme jely s kmotřenkou na dovolenou pod Chopok. Nové zážitky mne občerstvily. Měla jsem tam zvláštní sen: Viděla jsem zesnulého Jendu, jak jde rychle po silnici do vysokého kopce, kde byla vidět obrovská zář. Utíkala jsme za ním, volala, křičela, plakala, aby počkal. On se však neobrátil a spěchal stále nahoru. Za to naproti mně šel z kopce dolů pán, který mi řekl: „Toho již nechte, ten už je tam, kde má být.“ Po tomto oznámení jsem se probudila. Brala jsem to jako nějakou dobrou zprávu, ale mnoho jsem jí nerozuměla, ani kmotřenka mi nic nevysvětlovala. Jen se mi zdálo, že ji obličejem přelétl mírný úsměv.

Když jsme se vrátily do Brna, šla jsem zase jako obvykle k přijímání. Avšak co to? Necítila jsem ani, že jsem něco obdržela, natož abych to odeslala. Zvláštní prázdnota. Vzpomněla jsem si na sen. Vyhodnotila jsem to tak, že jsem Jendovi snad již pomohla, a že mohu s touto činností skončit.

Když jsem se později nacházela ve vleklé životní krizi, jak jsem to ze světského hlediska nazývala, hledala jsem posilu. Tehdy ještě, neznalá Božích zákonů jsem se domnívala, že posilu naleznu v tom, co mě pozvedne myšlenky. Tedy nastoupila jsem, jak jsem se již dříve zmínila, na „šikmou plochu.“

Tu jsem měla třikrát po sobě jdoucí živé sny. Viděla jsem zesnulého Jendu, jak mi něco důtklivě a nespokojeně vysvětluje a zlobí se. Neslyšela jsem však, co říká, bylo to jako němý film. Probleskla mi myšlenka, že je to snad varování, nesouhlas, ale utlumila jsem ji v sobě a dala přednost svému přání. Několik roků jsem tak setrvala v zajetí a zaslepení. Jak je tedy možné, že člověk zapomene nebo upřednostní v životě něco, o čemž alespoň trochu tuší, že to není správné, protože tím způsobí bolest jiným lidem?

Každý člověk má jinak utvářenou duši, náchylnou k těm či oněm věcem. A každý je jinak daleko, anebo si vydobyl již určitý pokrok a odolnost vůči zavádějícím náchylnostem. Čas od času přicházejí zkoušky, aby člověk viděl, jak je silný, má – li zájem se zkoumat.

I na mne jednou ještě přišla po mnoha letech taková zkouška. Věděla jsem sice již o Boží lásce k nám, o výchově našich duší, o smyslu života či probouzení ducha, a proto jsem se asi dva měsíce bránila. Ale jaký to byl krutý vnitřní boj!

Jednou jsem večer zcela bezděčně v duchu řekla: „Pane Ježíši, prosím Tě, pomoz mi, já to sama nezvládnu.“ A usnula jsem.

Ale co to? Ráno jsem se probudila a mé myšlenky jinak hned upnuté na můj problém zůstaly zcela lhostejné a k záležitosti se chovaly tak, jako by to ani nestálo za řeč.

Poznala jsem Boží pomoc a vděčně za ní děkovala.

V NoZj jsem se pak dočetla, že je velmi těžké překonávat v sobě svět, ale chceme – li se vážně změnit a budeme prosit o posilu, dostane se nám ji. Je to pomoc těm, kteří se usilují vrátit k Otci. Většinou všichni myslíme, že o nějakém návratu je možno mluvit až po smrti. Není tomu tak. Již za života si máme připravovat půdu pro život další v nehmotné říši, a to tím, že budeme potírat **přehnané zájmy pro hmotné tělo a hmotný svět**, a že dopřejeme sluchu svému duchu, kterého všichni vlastníme. Ale tím, že je nám to naprosto lhostejné, nebudujeme si duchovní život, nesílíme skutky lásky svého ducha a on nás tedy v náš soudný den, to je v den odchodu, nemůže povznést na úroveň, kam se máme vracet.

Upínala – li se duše jen k světu, k hromadění majetku a ke svému hmotnému tělu, které odchází do rozkladu, můžeme si lehce představit, **jaké jsou výchozí podmínky a následný dlouhý stav, takové jen pro svět a zábavu žijící duše.**

Na základě zkušeností mohu nyní, jako příklad, citovat výrok Ježíše.

VEJ 8/67 : „ *Tací duchové, ne zrovna také dobří a čistí, nemohou se tedy stát člověku nebezpečnými, a je dobré se za takové duše modlit. Neboť modlitba duše, naplněna opravdovou láskou a slitováním, v láskyplné důvěře ve Mne, má dobrý účinek na takové opravdu ubohé duše na onom světě. Tvoří kolem nich určitou životní éterickou látku,*

v níž duše poznávají jako v zrcadle své nedostatky a vady, polepšují se, a tím se snáze povznášejí ke Světlu života.

Já Sám vám dávám tuto příležitost, abyste mohli být vpravdě užiteční také svým zesnulým bratřím a sestrám.

Ale jakpak se za něj máte modlit? To jde zcela snadno. Při svých modlitbách nemyslete snad, že byste Mne tím pohnuli k většímu milosrdenství, ježto jsem vpravdě nekonečně milosrdnější, nežli všichni nejlepší a nejlaskavější lidé celého světa dohromady. Nýbrž přednášejte jim důvěřivě a z pravého základu lásky svého srdce, právě v srdci evangelium a oni jej budou poslouchat a podle něho se také řídit. A takovým způsobem budete pak vpravdě chudým v duchu hlásat evangelium, které jim bude k velikému prospěchu.

Veškeré ostatní modlitby a bečení však žádné duši ani v nejmenším neprospělo, nýbrž spíše ji uškodí, protože zví – li to, pohorší se jen, neboť podobné modlitby za duše zemřelých, jak je to především u farizejů dokonce zákonitou zvyklostí, musí být zaplacený velikými obětmi. Způsob, jak jsem vám nyní ukázal, za mrtvé se modlit a o jejich duchovní chudobu pečovat, je pro ně jistě plodným požehnáním; naproti tomu draze zaplacená modlitba farizejů je jim kletbou, již se velice střeží a nehlouběji opovrhují.

Toto si můžete také jako dobrou radu ode Mne zapamatovat a také ji náležitě brát; neboť tím si opatříte ve velkém onom světě pravé, velké, mocné a velmi vděčné přátele, kteří vás, ocitnete – li se v nějaké nesnázi, neopustí ani na tomto ani na onom světě. Tací přátelé se pak stanou vašimi pravými ochrannými duchy a budou se vždy starat o blaho svých dobrodinců.

Ale můžete si je získat, budete – li se starat a o ně pečovat, jen způsobem Mnou naznačeným. Proto snad nemusíte tu čekat na staré hrady a dvorce (před tím se hovořilo o zjevování se duchů na hradech), nýbrž to můžete učinit vždy a všude tolika duším zemřelých, kolik si jich jen dovedete představit, neboť vaše víra, vaše pravá láska, slitování a pravda ze Mne, sahají ještě nekonečně daleko nad velké sféry ukázaného vám Velkého světného člověka. Neboť vy nejste jen Mými tvory, nýbrž nekonečně více, neboť jste Mi, svému Otci podobní....“

Poznámka:

Já jsem sice Jendovi evangelium nepřednášela, neboť jsem je tehdy ještě neznala, avšak on je dobře znal, neb měl vystudovanou teologickou fakultu. Myslím, že posílání milosti prostřednictvím hostie, jak jsem tehdy věřila, bylo to hlavní.

Těž jsem se z NoZj poučila, že i když někdo prosí ne vlastní vinou nesprávně, i tomu bude pomoheno, natož pak těm, kteří prosí v Pravdě.

Projevovala jsem důvěru v Boží milost a činila tak z lásky. A na to mi bylo také odpovězeno.

První upozornění

Když jsem nebrala v úvahu ani samovolné otevírání dveří ani varovné sny se zesnulým Jendou, jak uvádím v minulých kapitolách, přišlo upozornění velice vážné. Ještě jeden pokus o mou nápravu mi Bůh poskytl.

Dcera se vdala a za čas čekala miminko. Jenže lékaři předpovídali možnost těžšího poškození dítěte a doporučovali interrupci. Nechtěla, říkala, že má děťátko už ráda.

Chodila jsem tehdy již mezi léčitele. Právě se konala nějaká přednáška a přednášející vyzýval, abychom mu ukázali fotografii těch, na které bychom se rádi po stránce zdravotní optali. Když jsem se též odhodlala, viděla jsem, jak se léčitel téměř vyděsil. Nikdy mi nechtěl říci, co tam vlastně viděl. Fotku mi vrátil suše se slovy, že to bude holka a nic jiného mi neprozradil.

To již bylo zneklidňující.

Každou chvíli zalétaly mé myšlenky k nešťastné dceři a probírala jsem všechny možnosti, jak pomoci. Až mě konečně napadlo, abych se pomodlila. Všechny modlitby i modlitbičky, které jsem si vyvzpomínala, jsem v duchu odříkala, ale sama jsem se zastyděla, když jsem si uvědomila, že takové odříkávání, něco na způsob básniček, je asi málo. Za to bych nemohla chtít zázrak.

Po chvíli mi došlo, že kdyby ty modlitbičky byly přednášeny člověkem, který je čistý a prost hříchů, že by to možná mělo jinou hodnotu a byly by třeba vyslyšeny.

„No, jo, ale když já nevím, Bože, jestli jsi. Já vážně nevím, jestli jsi a jestli by to mé polepšení k něčemu bylo a jestli by je vůbec někdo viděl.“

Takto jsem v duchu uvažovala a naříkala asi dva nebo tři dny. Vážně jsem nevěděla, jestli by mé polepšení k něčemu bylo.

Až konečně asi třetí den přišel sen. Viděla jsem to špatné, co dělám a hned následovalo to, jak by to mělo být. Bylo to tak obrazné a výmluvné, že jsem to ihned pochopila. Opakovalo se to třikrát rychle po sobě. Pak jsem uslyšela hlas, který pravil: „Jestli budeš pořádně hřešit, tak -!“ A následovala obrovská rána, která mne probudila. Měla jsem dojem, že se ještě otřásají dveře. Vyskočila jsem z postele, ale nemohla jsem zjistit nic, co by tuto ránu způsobilo. Manžel klidně spal a nijak nemohl ránu způsobit, ani já ne.

Začalo mi postupně docházet, že je to v souvislosti s mojí nejistotou ohledně vnučky i ohledně existence Boží. Čím více jsem o tom přemýšlela, tím mi bylo jasnější, že to může být varování. Rozhodovala jsem se, co dále a začala plakat. Nad vším. Dokonce i nad tím, že bych se měla polepšit.

Láska k dceři a vnučce, a náhle se probudivší jakýsi odpor k sobě samotné a k svému chování bylo tak silné, že jsem hned příští den vše zařídila tak, abych již nestála před Bohem jako hříšnice. Začala jsem tak silně pociťovat svoji nečistotu, že jsem již o nic jiného neusilovala, nežli abych se jí zbavila.

Opět zasáhla má zbožná kmotřenka. Panu faráři vyprávěla o trápení s dosud nenarozenou vnučkou, i o mém snu. Pozval si mě ke zpovědi. Věnoval se mi osobně po mši v zákristii, a to až do pozdních hodin. Taková zpověď po dvaceti letech byla hodně složitá, neuspořádaná a dala jsem panu faráři hodně práce. Vybavuji si, jak paní kuchařka několikrát naléhavě volala pana faráře k večeři, až nakonec tedy šel. Osaměla jsem v zákristii a vše mě tam děsilo, každé zapraskání a nakonec i to ticho. Vyhlédla jsem si tam sošku

Panny Marie, která se mi zdála laskavého vzhledu a prosila ji, aby mne ochránila. Pana faráře potěšila láska dcery k eventuálně poškozené vnučce a ujistil mě, že kdo se k Bohu upřímně obrátí o pomoc, Bůh ho nezklame. Doporučil ještě deset dní modlitbu k paní Zdislavě, patronce rodiny a nenarozených dětí. Odcházela jsem jako vítěz a druhý den, kdy jsem byla u přijímání, a kmotřenka mě slavnostně doprovázela, byla jsem jako znovuzrozený šťastný člověk. Vše ze mne spadlo. Cítila jsme se hlavně před Bohem čistá a pocítila přání dělat mu stále jen radost. Starost o vnučku se postupně rozplývala, a když jsem končila desátý den doporučovanou modlitbu, vnímala jsem opět takovou prázdnotu, kterou jsem již jednou vylicila, když jsem chtěla pokračovat v předávání milosti Jendovi. Nabrala jsem pocit jistoty. Když byla dcera v porodnici, strávila jsem noc s knížkou o paní Zdislavě, kterou jsem prosila, aby se za dceru přimlouvala, a aby ji pomáhala v těžké hodině, protože byla slabší a měla jsem o ní starost. Náhle jsem pocítila opět onu prázdnotu a téměř hmatatelnou zbytečnost dalšího prošení. Že by se již něco narodilo? Za čtvrt hodiny se ozval telefon: „Ano, narodila se vnučka a zcela zdravá.“

Bože, ty nekonečná lásko, kdy Tě již konečně pochopím a budu tě nazývat láskyplným, milujícím Otcem?

Druhé upozornění

Sotva byl vyřešen problém s vnučkou, k naší velké radosti, nastal hned druhý, který započal téměř současně s problémem prvním - Bylo to mé zdraví.

Internistka mne vybízela k odebrání kostní dřeně, neb se mi přestávala tvořit krev. Krátce před tím zemřel tatínek na krevní chorobu, takže jsem se v ordinaci rozplakala, že nechci umřít. Paní doktorka mi poskytla sice slovní útěchu ve smyslu, že všichni víme, že musíme zemřít, ale nevíme kdy, což ovšem nezabralo, tak mi předepsala sedativa a odběr prozatím odložila.

Nu a gynekoložka mne vybízela k operaci, má – li se předejít nejhoršímu.

Bylo toho najednou nějak moc. Má víra ještě nebyla tak silná, abych se mohla o ni opřít v otázce zdraví.

Byla jsem takový polotovar čekající na další vedení.

Jak jsem se již dříve zmínila, navštěvovala jsem spolek psychotroniků a léčitelů, kam jsem se dostala čistě náhodou, jako náhradník na úvodní přednášku Václava Nečase o geopatogenních zónách.

Byla jsem mezi nimi strpěna, i když jsem se nevyznačovala žádnou činností. Zajímalo mne vše, a ačkoliv jsem nenacházela pravé uspokojení, stále jsem tušila - věděla, že tam k něčemu, pro mne důležitého dojde. Svěřila jsem se s touto úvahou čelní osobnosti spolku, panu Havránkovi, který mi s vlídným úsměvem odpověděl. „To já taky děvče, to já taky.“

A dočkala jsem se. Vystoupil tam poprvé tzv. duchovní léčitel, vyprávěl o tom, jak mu již jako léčiteli přišel do cesty člověk, mluvící o Bohu a doporučující mu právě ono NoZj. Když si jej prostudoval (avšak žel, ne všechna díla) začal postupovat tak, jak doporučoval Ježíš. Nejdříve si uvědomil a odprosil své chyby. „A ono to funguje!“ zvolal a dokládal příklady vyléčení těžkých chorob, ovšem za předpokladu především jeho čistoty, a pak i alespoň částečně pacientova vnitřního obrácení správným směrem.

Cítila jsem, že je to ono, to, na co jsem čekala. „Jedině to je to pravé“ - Radostně volalo moje srdce. A tak jsem se mu svěřila se svými nemocemi. Diagnosy si stanovil sám, byly přesně v souladu s lékařskými, a to do podrobnosti. Uvěřila jsem mu. Na jeho pokyn jsem si pak na soustředění lékařů a léčitelů celou noc odprošovala mé přestupky, kterých jsem upřímně litovala. Nemohla jsem se dočkat rána. Brzy jsem byla u jeho chatky. „Je to dobré, nic tam již nevidím.“, volal z dálky.

U lékaře jsem pak již nebyla, a to po celých třináct let. To jsem si byla nucena jít nechat ošetřit popálenou nohu. Závodní lékařka se velmi zlobila, jak zanedbávám své zdraví, ale nakonec mě pochválila, když viděla veškeré výsledky vyšetření.

Po celých těch třinácti letech jsem se řídila radou duchovního léčitele: přísné vegetariánství, středa a pátek pouze chléb a voda, přesto tak dobré zdravotní výsledky, týkající se srdce, krve a gynekologie.

Současně jsem se seznamovala s mnohými knihami, tzv. NoZj doporučené tímto léčitelem. Rozšiřovala jsem si vědomosti o věcech dosud nepoznaných, ale přesto nás obklopujících. Byla to první četba tak vynikajícího sdělení, které nikdy před tím nebylo lidem odhaleno.

Děkuji neustále Boží lásce za to, jak se stará o naši informovanost, čímž nám napomáhá lépe překonávat naše světské brzdy v cestě do volnosti ducha.

Největší dar

Ve velmi krátkém časovém odstupu od narození vnučky i mého uzdravení, obdržela jsem dar nejvyšší.

Stalo se následující:

Jela jsem do Prahy za dcerou. Když jsem si kupovala jízdenku před odjezdem autobusu, stála jsem ve frontě a říkala si, že si koupím jízdenku Praha a v sedmáct hodin zpět.

Konečně na mne přišla řada, ale já jsem nemohla promluvit. Divila jsem se, navíc se mi zdálo, že v levé polovině hlavy dochází k nějakým pohybům, jakoby mi tam někdo něco přehazoval. Slečna u okénka již netrpělivě vyhlížela a já konečně promluvila. Ale co! Jakýmsi cizím hlasem, bezmyšlenkovitě jsem žádala Prahu a zpět v patnáct hodin. Byl to vyložený nesmysl, protože když přijedu do Prahy téměř v poledne, tak přece nepojedu za tři hodiny zpět. Chtěla jsem to opravit, ale nějak jsem se k tomu nedostala. Nic jsem nechápala a uvažovala o mé chvilkové pomatenosti.

Náhodou jela i známá ze zaměstnání a tázala se, zda jedu domů též v sedmáct hodin. Sdělila jsem, že ne, že v patnáct hodin. Byla udivená, já také, ale nemohla jsem to samozřejmě říci, jen jsem cosi zabrblala ve smyslu, že mám nutnou práci. Divila se dcera v Praze, i můj manžel, když jsem se tak brzy vrátila, a ostře to komentoval s poznámkou, že toto dokážu jenom já, že jízdenky stojí spoustu peněz atd.

Mlčela jsem. Co také říci, když to byla pravda?

Abych trochu rozptýlila napjatou atmosféru, pustila jsem TV zprávy.

Ale co to vidím? Právě ukazovali záběry z havárie autobusu, kterým jsem měla jet. Byla to těžká havárie, svědčila o tom i známá, která měla nějaký čas neschopenku pro psychický otřes. Před autobusem jelo nákladní auto s kovovými, dozadu vyčnívajícími trubkami, které prorazily okno a několika lidem oddělily hlavu. Do stojícího autobusu narazila ještě další auta.

Když jsem to uviděla, vyskočila jsem z křesla. Pochopila jsem, že to vše, abych nejela tímto autobusem, byla opět Boží milost, která mne chtěla ušetřit tak těžké záležitosti, snad i konce.

Rozplakala jsem se dojetím a stále dokola opakovala: „Bože, teď určitě vím, že Jsi, že Jsi mě zachránil, děkuji Ti.“ A samou vděčností jsem byla neschopna na cokoli pomyslet.

Ano, Bůh viděl mé obrácení, moji snahu a projevil se mi takto markantně.

Proto jsem také přesvědčena, že vše, co mi dal předtím prožít, i to, co nadále prožívám, jakož i to, že se ke mně v tuto chvíli dostalo poučující dílo NoZj, bylo uspořádáno časově tak, abych se vychovávala a probouzela v sobě lásku k Bohu, z ní lásku k bližnímu, trpělivost a pokoru. A tak se, milí přátelé, nemůže nikdo divit, že není pro mne nic tak zajímavého, důležitého a poutavého jako právě Bůh.

Asi za měsíc po této události jsem byla na nějakém sdružení, kde se hovořilo o Bibli. Jeden pán měl svůj příspěvek zaměřený na téma: „Bible, jak ji neznáte.“ Nějak mě to zvlášť nezajímalo, obzvláště ne pasáže, které četl, ale přesto, když skončil, byla jsem silně puzeána za ním zajít. Nemohla jsem odolat, a tak jsem za ním zašla. Zeptala jsem se ho, proč si vybral právě toto téma. Pán mi neodpověděl, ale zadíval se pozorně na mne a řekl: „Vám byl prodloužen život. To už jsem viděl u několika žen.“

Zůstala jsem jak zdřevěnělá, ani jsem nic neodpověděla a doslova odklopýtala zpět na svoji židli.

Trochu mě zamrzelo, proč to Bůh ještě jednou sděluje, vždyť to vím, nikdy na to nezapomenu a stále Mu budu vděčná.

Dnes již chápu, že síla nevěrců je velká a láska k světu pohltila veškerý zájem o duchovní věci, tudíž bych marně vykládala to, že jsem nemohla promluvit, koupila si jízdenku najednou jinak atd. Považovali by to za momentální popletenost či náhodu a s úsměvem, který prozrazuje shovívavost, by mě vyslechli, a kdyby byli moc taktní, bez komentáře by mě opustili.

Právě proto jsem měla ještě toto dotvrzení, aby nebylo tak zcela jednoduché úmyslné zachránění zavrhnout.

A ta Boží výchova ještě brala v patrnost mé rozhodnutí v mládí, když jsem následkem roztržité výchovy zvolala, že již nikdy ničemu a nikomu neuvěřím, dokud se sama nepřesvědčím.

Já však nechci nikoho přesvědčovat, jenom s radostí předávám to, čeho se mi dostalo. Aby ti, kteří mají zájem nějak se sebou něco dělat na duchovním poli, viděli, že je možné mnoho věcí, a aby se ve své víře posílili.

Ježíš – Unitária – a já

Čas plynul, já jsem se snažila ukázat Bohu, jak moc si Jeho lásky vážím. Avšak svět se svými lákadly, i nečistí duchové, kteří měli u mě po radosti, se snažili také.

Začala jsem pociťovat na sobě nátlak i staré citové vazby. Svěřila jsem se ve zpovědnici panu faráři. Mimo jiné mě poučil, že Ježíš řekl: „Kdo miluje někoho nebo něco více nežli Mne, není Mne hoden.“

Tehdy jsem si v duchu pomyslela, že se to panu faráři mluví a byla jsem trošku rozmrzelá. Když jsem pak odcházela od přijímání, plně ve mne vynikl nános, o kterém jsem nevěděla.

Řekla jsem totiž v duchu: „Pane Ježíši, kvůli Tobě musím tak hrozně žít.“

Zhrozila jsem se toho, jak uvažuji, jak jsem vlastně pořád ta stará, špatná, nedobrá. Uvědomila jsem si grobiánství vůči Ježíši, zařekla jsem se, že k přijímání více nepůjdu, když si toho neumím vážít a jsem tak mělká. Bylo mi to upřímně líto. Od té doby jsem sedávala v kostele vzadu a bokem. Styděla jsem se jít před oltář.

Za nějakou dobu přišly Velikonoce. Byli jsme s manželem na dlouhých obřadech a dlouho po půlnoci jsme se vraceli pěšky domů. Předpokládala jsem, že druhý den do kostela samozřejmě již nepůjdu. Byla jsem však zase tak moc neodolatelně nucena, abych tam šla. Sama jsem se tomu divila. Když došlo na přijímání, velké davy se hrnuly k oltáři, jen já seděla ve svém koutku vzadu a litovala. Vzpomněla jsem si na kmotřenčinu knížečku, na kterou jsem kdysi náhodně narazila, a bylo tam psáno, že přijímání může proběhnout také jen duchovně.

Zkusila jsem to a dodala jsem si odvahy. Poprosila jsem Pána Ježíše, že jestli si to zasloužím, tak zda by nemohl alespoň trošku té milosti, kterou dává ostatním v hostii, dát také mně. Že odstranění myšlenek je asi těžší, nežli odstranění špatných skutků. Viděla jsem světlo, které se ke mně blížilo, narazilo mne jemně do hrudní kosti, rozešlo se do ramen a já nevěděla, co si myslet. Dnes vidím, jak jsem byla moc nevědomá, ale co se dá dělat. Byla jsem tak moc nevědomá.

Vyběhla jsem z kostela a prohlížela se. Myslela jsem, že jsem snad svatá nebo nějak viditelně jiná. Pozorovala jsem se. Nic jsem na sobě zvláštního nenašla.

Potom jsem navštívila několik lidí, o kterých jsem věděla, že jsou moudřejší než já. Nikdo mně nic pořádného neřekl, ani kmotřenka ne. Ale na její radu jsem se svěřila známému D, který byl dlouholetým členem Unitárie. Napsal mi, ať tam zajdu a optám se, že mi tam určitě poradí. Dost dlouho jsem otálela, ale nakonec po jeho urgentních dopisech jsem se tam vydala.

Jak mě poučil, vyhledala jsem paní reverendku, která se mi jevila velice vstřícná a opravdová, takže jsem jí bez obav svěřila můj problém. Velmi soustředěně se zamyslela a za chvíli mi pohlédla přímo do očí a s úsměvem mi řekla: „Byl to Ježíš – a čeká!“ - dodala.

Zabolelo mě u srdce a poznala jsem, že má pravdu. Jen jsem se divila a hanbila za to, že jsem to já sama nepoznala.

A tak byla mezi mnou a Unitárií položena první základní spojovací nitka. Unitárii jsem sice opustila, protože mě zrovna daná témata přednášek příliš nezaujala, ale přesto ani nevím, jak jsem do Unitárie po mnoha letech opět zavítala.

S léčiteli

I když jsem se již několikrát zmínila o léčiteli, působící duchovním směrem, přesto bych se s vámi, milí přátelé, ráda podělila o zajímavosti, které jsem mezi léčiteli poznala. Myslím, že i zde se dá říci, jak Bůh člověka vede postupně, a tak, aby poznával to vyšší a až to Nejvyšší, ale také i různé druhy nebezpečí.

Nemyslím, že bylo náhodou, když mi bylo přislíbeno na první větší akci, že uvidím moc zajímavého člověka. A nakonec tento člověk do mikrofonu oznámil, že všechny zklame, protože poznal, že jeho dar automatické kresby, diagnózy i jiné projevy ve svůj prospěch mu není dodáván čistou silou. Jednou viděl duchovním zrakem bytost, která mu přikazovala, co má činit. Poznal, že byl ovlivňován ne silou jdoucí s Bohem nýbrž proti ní. Veškeré činnosti zanechal a řekl, že život s Bohem je daleko zajímavější.

Hned vedle mne však seděl člověk, který veškeré své léčitelské úsilí vkládal do rukou Božích, uvedl mi některé příklady a byla jsem tedy navedena tímto způsobem, abych se pro příště více zajímala o osobu, která léčí, a jak smýšlí. Tento léčitel také uvedl příklad, jak si odrušuje GPZ (geopatogenní zóny). Dává si pod postel Bibli a má čisto. Když jsem to aplikovala u dcery, která si přestavovala nábytek, ukázalo se, že je to sice pravda, ale virgulky ukazovaly pouze na místo, vedoucí nad formátem Bible. Při zkoumání příčiny jsme zjistily, že Bible byla položena ledabyle, a to dokonce titulní stranou dolů. Znovu jsme s patřičným uvědoměním Bibli položily v důvěře v pomoc a skutečně ihned se čistota šířila po celém pokoji. Člověk musí vytvořit svým postojem, láskou a důvěrou podmínky.

Léčitel mi také ukázal, tzv. umazání se černotou. Při měření mého stavu zjistil tak silnou černotu, že se ode mne málem štitivě odtahoval. Pak si ověřil, že tento stav trvá u mne jen tři dny a dalším zkoumáním jsme došli k tomu, že jsem si právě tyto dny přikládala doporučenou fotografii na bolavé místo na těle. Bolest sice přešla, ale duchovní následky nebyly čisté. Fotografie jsme za určitých opatření spálili a po prosbě bylo u mne opět vše v pořádku.

Časem mě však další léčitel nabídl své služby a posílil mi ochrnutou ruku (kterou jsem nemohla zvednout, jednalo se o poškození nervů u odstraňování nádorku na zadní části krku). Nepomohly ani lázně, ani rehabilitace a lékařka mě informovala, že je to totéž, jako kdybych chtěla po elektrickém vařiči, kterému byla přeseknuta přírodní šňůra, aby hřál. A on to dokázal během deseti minut. Dodal: „Budete – li žít dle přikázání Božích, vydrží vám to do smrti.“ Byla jsem spokojena a on se stal na nějakou dobu pomocníkem naší rodiny. Kdykoliv plakaly vnučky s ouškem nebo jinou bolístkou, po telefonu zapůsobil a bylo po bolesti. Pracoval se svojí energií a v případě potřeby používal přístroje, který vháněl vzduch a on přijímal další kosmickou energii.

To však nestačilo u choroby dcery. Velice těžko se jí dýchalo a byla vyčerpaná. Diagnostikoval poloviční práci plic, sleziny a jater a dodal, že něco takového ještě neviděl. Dvakrát působil. Úleva byla pouze pro zbytek dne, ráno opět nanovo, ba ještě hůře. Svěřil se mi, že tomu nerozumí.

Ale rozuměl tomu duchovní léčitel. Rozpoznal chorobu vzniklou kombinací virů, dosud lékaři nezjištěnou a poradil vypít sklenici vody, do které si měla vyprosít

nadiktovanou prosbu – aby byla do vody vložena Otcem nebeským myšlenka, která by tyto viry zlikvidovala. Opravdu se tak stalo a po proběhlé reakci mohla dcera opět dýchat a během pár dnů se zase zotavila.

I mne uzdravil, jak jsem již jednou uvedla, a to ze dvou vážných diagnóz. Ale později, tehdy jsem ještě dle informací, které o mně získal duchovním způsobem, na uzdravení neměla nárok.

Duchovní léčitel pak pokračoval cestou, při níž prosil o povolení, aby směly duchovní bytosti pomáhat při uzdravování.

Jednou jsem přiložila na trpící paní ruce, ale neučinila jsem tak s pokorným vyjádřením – je-li to Otče, Tvá vůle. Paní začala ihned naříkat a já dostala během čtvrt hodiny vysokou horečku - postih, který trval deset dnů. Když jsem se obrátila o pomoc k duchovnímu světu, bylo mi jedním lékařem sděleno, že se dověděl o mém přestupku a nesmí mi nic dát. Doporučil pouze určitý čaj, který přinášel málo úlevy. Teprve po několika dnech opravdové lítosti a dokonalém poznání, proč tam tento dodatek musí být, mi doporučil něco silnějšího, poznala jsem obrat k lepšímu a brzy se uzdravila.

V té době jsem také cítila pomoc i v jiných směrech, nejen v otázce zdraví. Jednou jsem prudce padala ze schodů a očekávala velmi tvrdý dopad včetně rozbití lahví, které jsem nesla do obchodu na vrácení. Zřetelně jsem cítila, jak jsou mi nohy i paže podkládány a byla jsem na zem zcela opatrně položena, včetně lahví, takže nebyl slyšet ani nějaký rachot. Totéž nadlehčování se stalo jednou u odhození jedoucím autem mé přítelkyni.

Tuším, že je mnoho zákroků, které ani nepostřehneme.

Potom následovalo období, kdy nás duchovní léčitel učil prosbám o zesílenou myšlenku. Nejvíce na mne zapůsobila událost, kdy jsem si po vyslovené prosbě okamžitě odstranila dvě závady. Byla to fialová kulička velikosti většího hořčičného zrnka, kterou jsem zahlédla, když jsem se pokoušela bolestivý výrůstek na ukazováčku žiletkou odříznout. Pro bolest jsem toho musela zanechat, ale v otevřené jeskyňce v kůži jsem tuto kuličku uviděla.

Druhá nesnáž byla fialová skvrna usazená mezi malíčkem a prsteníkem, která mi kromě mírné bolesti znehybňovala oba prsty, takže se ráno musely druhou rukou rozcvičovat, aby byly vůbec pohyblivé. Obě závady se vyskytly asi měsíc před setkáním s léčitelem v Sedmihorkách, na kterého jsem si schválně počkala. Na jeho radu jsem si poprosila o zesílenou myšlenku a sama si přes prsty stáhla fialovou skvrnu, a to nadvakrát, neboť jasnovidní říkali, že je teprve v polovině prstů. A kuličku jsme pak uchopila a z kůže jednoduše vytáhla. Zbyl mi jen prázdný váček, který se časem ztratil. Potěšilo mě, že mohu dosvědčit lidem Boží pomoc.

Vznášela jsem různé prosby a někdy byla až dojatá, když jsem poznala Boží věrnost u vyslyšení proseb, i když jsem pak třeba později zjistila, že měl s dotyčnými jiné záměry.

Prosby však musely být vznášeny „skrze Ježíše Krista“

Věřím tomu, že vše bylo tak proto, abych se procvičila v opravdové důvěře v pomoc Boží. Je – li to však ve prospěch dotyčné duše. Protože ne každá duše může růst k větší dokonalosti, neb při plném pohodlí ani o žádný růst nedbá a o nic jiného, nežli o svůj blahobytný nepečuje.

Z té doby mám také jedno poučení. Chodila jsem na východ Slunce. Jednou jsem stála v místě odkud byl výhled na nemocnici. Pociťovala jsem soucit s nemocnými a chtěla vyslovit

prosbu. Jak by to však mělo být formulováno, když vím, že nemoc bývá také jako „metlička“ pro výchovu, důvod k zamyšlení a zastavení se v navykklém způsobu materiálního vnímání světa?

Zřetelně jsem uslyšela:

- 1) prosit, aby poznali záměr Otce,
- 2) prosit, aby pochopili celou Pravdu,
- 3) prosit, aby nastoupili správnou cestu.

Dodnes se mi to jeví jako velmi vzácná rada.

Duchovní léčitel však nastoupil opět nějakou novou etapu, s kterou jsem se nemohla sjednotit. Nerozuměla jsem jeho postoji a když navíc začal odsunovat stranou NoZj, s kterým nás sám seznámil, musela jsem se rozhodnout. Buď pro léčitele nebo pro NoZj.

Bylo těžké odpoutat se od několikaletého učitele, ale láska k NoZj byla silnější. V té době jsem také byla silně mediální a jakmile jsem zůstávala chvíli o samotě, začaly přicházet z duchovna různé dobře míněné rady. Neměla jsem však žádný klid ke svým úvahám. Proto jsem poprosila s veškerou vážností Pána Ježíše, aby mě zprostil této schopnosti vnímání. Že chci slyšet jen Jeho hlas v mém srdci a nedorostu – li do takové úrovně, abych toho byla hodna, pak že tedy nechci slyšet raději nic.

A tak jsem osaměla. Bylo zřetelně pusto a prázdno, dokonce smutno. Ale jen na čas. Bylo tu NoZj, do kterého jsem se znovu začínala, znovu cítila projev lásky a radost.

Samostatné poznávání

Měla jsem nyní dosti klidu, hlouběji jsem studovala díla NoZj, pořídila si z něj výpisky – kartotéku podle povahy sdělovaného. Někdy jsem s novými poznatky seznamovala i léčitele V, který pracoval výhradně s Boží pomocí. Nejdříve nemocného poučil o Bohu, navedl ho k poznání jeho chybných kroků a teprve, když dotyčný poznal svá provinění vůči Božímu řádu, působil. Jeho předávaná síla měla fialovou barvu, což značí sílu z Nejvyšších míst, nikdy se u působení neunavil na rozdíl od některých léčitelů, kteří se vyčerpávají při předávání své energie. Naopak býval osvěžen a posílen i on sám. Měl úspěchy a lidé mu přicházeli i z dálky poděkovat. Když mě někdy zasvětil do některého případu a já mu mohla jakkoliv pomoci, byla jsem šťastná. Naše občasné společné bádání nás obohacovalo.

Pokud se týká uzdravování, vkládání rukou, je toho v NoZj uvedeno hodně. Nejvíce je však kladen důraz na lásku.

VEJ 9/43

Mluvčí skupiny Řeků prosil Ježíše, aby až mezi nimi nebude, dostali nějaké znamení, že je s nimi v Duchu.

Ježíš: „*Ano, tomu tak bude také až do konce časů tohoto viditelného světa. Avšak nejen jedno znamení, nýbrž několik znamení budete mít vždy o tom, že jsem v duchu u vás, mezi vámi a ve vás přítomen. Jistá a nikdy neklamná znamení budou tato: ... Čtvrtým znamením mé mocné přítomnosti u vás, ve vás a mezi vámi bude také to, že budete – li na tělesně nemocné lidi, z opravdové lásky k bližnímu ve jménu Mém, vkládat ruce, uleví se jim, prospěje - li úleva spáse jejich duším. Avšak rozumí se samo sebou, že řeknete přítom vždy v srdci: Pane, ne má, nýbrž jen Tvá vůle se staň! Neboť nemůžete vědět, zda a kdy úleva těla prospěje duši ke spáse. Věčný život na této Zemi v těle není žádnému člověku prisouzen. Proto také vkládání rukou nemůže vždy každého člověka osvobodit od jeho tělesných nemocí. Nicméně se však nedopouštíte hříchu, prokážete – li každému nemocnému oznámenou vám lásku. Pomocníka učiním již Já, poslouží – li to ke spáse duše člověka, což mohu vědět jedním jen Já.*

I když jste někdy z dáli zaslechli, že ten či onen váš přítel je nemocen, modlete se nad ním a vkládejte v duchu na něho ruce a též se mu uleví.

Přítom však, ať se modlitba jen v srdci pronášená, skládá z těchto nemnohých slov: Ježíš, Pán, račiž ti pomoci. Kéž tě posílí, kéž tě uzdraví Svou láskou, milostí a slitováním.“

VEJ 5/83

Roklus, představený Esejců trval na svém postoji, že když se „starý Jehova“ tak dlouho lidem neukázal, že je třeba dělat alespoň falešné zázraky, aby lid byl udržen při víře. Byl však poučen Ježíšem o nedobrych dopadech tohoto počínání a on s velkou, tzv. nepravou horlivostí, jak ji Ježíš nazval, chtěl ihned změnit poměry v ústavu. Tato horlivost se podobá ohni slámy, rychle vzplane, rychle shoří. Pravá horlivost se však stupňuje poznenáhlu jako světlo a teplo vycházejícího Slunce. Ježíš radí k pomalým změnám v ústavu. Svou Boží pomoc poskytl Roklovi a skutečně opravdu zbylé zesnulé děti ožily. Postupem času zavládl v ústavu jiný, a to Boží řád.

Je mu vysvětleno, že zázraky většího druhu, například vrácení zraku slepému nebo dokonce oživení mrtvého, chce velké životní zdokonalení:

„ K tomu však je třeba, vám, lidem silného úsilí a vytrvalého cvičení, neboť srdce musí

být v největší míře tak ohebné, aby se mohlo v každém okamžiku podle libosti vrhnout do nejvyšší míry plné lásky k Bohu. Dovede – li to, pak je člověk jako člověk také dokonalý a musí se tu stát, co z Boha chce.“

...,ale Boha nadevšechno ze všech životních sil milovat není zrovna tak snadné, jak si představuješ. K tomu je třeba především dokonale čistého života podle zákonů Mojžíšových. Kde byl tento život všelijakými chybami nepořádného života (hříchy) zničen, tam nutně utrpěly všechny k životu potřebné síly, které se tím zhmotňují a tím jakoby úplně odumřely...“

... „ Člověk takovýmto způsobem životně zmrzačený nemůže pak Boha ze všech sil nadevše milovat, protože jeho síly jsou často ze dvou třetin mrtvé.“

Když jsem vůbec poprvé slyšela ve spolku o léčitelích, uvažovala jsem vážně o tom, že bych se také mohla pokusit o léčení. Představovala jsem si to jako předmět, kde je potřeba výuky.

Proto jsem ihned obdržela vysvětlující sen. Staří, moudří mužové v bílých rízách seděli kolem dřevěného stolu, podávali si spis a souhlasně kývali hlavami. Poslední z nich mi spis - asi to byla má žádost - vrátil s krátkým sdělením, proč nemohu být dobrou léčitelkou.

Vidíte, přátelé, je to zajímavé. Když jsem postupovala podle rad duchovního léčitele, ať to bylo s prosbou o pomoc duchovních bytostí nebo se zesílenou myšlenkou, měla jsem úspěch.

Ale chci – li se řídit jen dle návodu uvedeného v NoZj, jde to hůře.

Přesto jsem se zase jednou asi před pěti léty pokusila o pomoc. Byla to paní trpící leukemií. Vždy, když jsem působila, bylo jí lépe a výsledky u lékařky byly dobré. Jednou, když měla jít opět na kontrolu, jsem zaspala. Po probuzení jsem si své selhání uvědomila a rychle se snažila vše dohnat. Nešlo mi to. Cítila jsem, že žádnou sílu nepředávám, ať jsem se snažila, jak jsem chtěla, cítila jsem prázdnotu. Byla jsem zoufalá. Uslyšela jsem jemný tichý hlas: „ Děláš to z povinnosti nebo z lásky? Přemýšlej o tom!“

A přemýšlela jsem a styděla jsem se.

VEJ 5/83

Člověk, který se sám špatným životem oslabil v životní síle, je zde přirovnáván k nemocnému trpícího dnou, jak se s námahou a velkým odhodláním a s obtížemi snaží dosáhnout nejvyššího vrcholu Araratu. Zpotí se, tím se mu vyloučí pakostnicové látky a on přece jen vrcholu, jako již zdravý, dosáhne. „*Přesto však je to lehčí, nežli velmi zesvětštělému člověku výstup na duchovní pohoří, které sluje: dokonalá pokora a úplné sebezapírání.*“

Roklus míní, že to v takovém případě bude se zázraky vypadat velice špatně. Je mu vysvětleno, že v této době Pán povolal na Zem z nebes nejen životně silné vůdce, aby jimi dal připravovat, vést a řídit lidi, ale i On Sám vzal na Sebe tělo a přišel, aby nás, dnou trpící lidi, uzdravil a ukázal nám Svou nejvyšší čistou Boží vůli, aby nás učil Boha nadevše milovat. A své bližní milovat jako sebe samotné.

Láska

Drazí přátelé, jistě jste si během mého vyprávění povšimli, kolik trpělivosti má Bůh se snažícím se člověkem. Proto je tak nutná láska.

Čím dál více pozoruji, jak se může láska rozvíjet. Kde dříve člověk neshledával svůj nedostatek, vidí ho nyní i třeba jen v tom, že nemá zájem o bližního, že je lhostejný atd....

Ve své bezmocnosti z nedostatku lásky jsem začala uvažovat, zda by nebylo možné, aby člověk prosil o větší rozvoj své lásky.

A slyšela jsem: „Pros o dar lásky a svými skutky dokazuj, že to myslíš upřímně.“

Tento lísteček mám umístěný dosud na lehce přístupném místě.

VEJ 7/213

„ Jen co láska činí, to je učiněno a je něčím opravdovým před Bohem. Co však někdo činí z určité bázně před Boží mocí, aby byl Bůh uchlácholen a vlídně naladěn, to je před Bohem ošklivostí.“

Na potřebu zachovat si lásku ukazuje tato má nemilá zkušenost:

V době uvedení na trh knihy Welsche Hovory s Bohem došlo na přednášce k roztržce mezi duchovním léčitelem a některými posluchači. On označoval knihu za ne zcela čistou, kdežto někteří jí byli uchváteni. Já jsem sdílela jeho názor, neb jsem při prvním náhodném otevření uviděla pasáže, které byly v příkrém rozporu s mým vnitřním přesvědčením. Knihu vnímám jako pravdy, proložené nepravdami, což je mistrný kousek nečistých sil používaný pro svedení lidí ze správné cesty.

Existuje i kritika této Welschovi knihy, a to doc. Ing. Miloslav Krále, s kterou se shodují. Je i autorem knih, ukazující jeho obrat z ateismu do pravého Poznání i důvod jeho obrácení. Přihlásila jsem se k němu, cesty jsou rozdílné, avšak cíl společný. Jeho cesta je vědecká, neb psával i učebnice v duchu ateismu a nyní na tomto poli podává existenci Boha vědecky.

Přednášející léčitel mě tehdy po roztržce požádal o zastoupení z důvodu své nepřítomnosti a já si umínila, že se pokusím o mírumilovné sjednocení rozpolceného stavu posluchačů rozebráním některých částí Welschovy knihy.

Začala jsem dobře, ale postupem času příznivci Welsche, kteří byli sice v menšině, ale činili se vybudili i u mě zvýšenou aktivitu. Náhle jsem se ocitla jaksi opuštěná a bezradná asi tak, jako když se dítě ztratí v cizím městě. Ukončila jsem tedy svůj projev a dala volno pro diskuzi. Nechápala jsem, proč jsem tak náhle bez zájmu, bez schopnosti a chutí pokračovat.

Večer přišlo překvapení. Pustila jsem si kazetu z přednášky, kterou jsem zcela mimořádně nahrávala, abych léčiteli ukázala, jak vše probíhalo. Viděla jsem zorané, ale mrtvé neúrodné pole, šel z toho stesk. Druhý den opět a třetí večer jsem zahlédla bytosti, které vážně jakoby zklamaně na mne pohlédly a se skloněnou hlavou odcházely.

Znepokojilo mě to, vyskočila jsem z lůžka a vzkřikla: „Proč to bylo špatně? Vždyť jsem, Ježíši, mluvila ve Tvůj prospěch!“

Přišla odpověď: „Ale ztratila jsi lásku. Byť to byla snaha o Moji obhajobu. Láska má být vždy podložena pod každou myšlenkou.“ I obrazně jsem to uviděla. A pochopila jsem, že jakmile opustíme lásku, zaujme její místo ihned síla podobná našemu vnitřnímu stavu. Ta číhá zvenčí na základě přitahování stejnorodého. Proto mě opustila láska a její vedení.

Když se má mysl tedy začne zajímat o věci nesouvisející s láskou a zpozorují-li to vůbec, snažím se tyto myšlenky vytlačit.

Boží láska má svůj cíl s člověkem i s celým stvořením.

Má – li se nám podařit probudit svůj vlastní duchovní život, což je naším úkolem a pro naše dobro, nemůžeme se bez lásky obejít. Neboť ta je právě to, co nás oživuje, přibližuje k Bohu, dává nám potřebné Světlo Pravdy a otevírá nám dveře k poznání.

Tak je to vyjádřeno též ve VEJ 6/138: *„Bez pravé lásky nikdy Boha nenaleznete, nikdy řádně nepoznáte a také se nebudete moci k Němu nikdy přiblížit. Jen láska vám ukazuje jistou cestu k Němu, rozum však věčně nikdy. Kdo však nenalézá cestu k Bohu, nenalézá také cestu ke svému nejvlastnějšímu životu, a proto kráčí v temnotě, po cestách soudu....“*

VEJ 2/119: *„ Boží láska sice objímá vše, můžeme dýchat, existovat, avšak velká láska člověka k Bohu Boha nutí, aby se Jeho Duch ubytoval v srdci člověka ... a nedá mu nikdy padnout do propasti, i když se dopustí poklesku, bude mu vždy zase znovu pomoheno a věčný život v něm bude a zůstane navždy.“*

Pokora

„Pokora je to hlavní, čím můžeme Otci dokázat, že Ho milujeme.“
Tak znělo mé první přijaté duchovní sdělení.

Stalo se tak následně po přednášce, kde mě duchovní léčitel označil jako osobu mající snad náběh na nějaké čištění duše. Z toho důvodu mě oslovil jistý léčitel M se žádostí, abych mu tedy řekla něco o pokoře, neboť mu přednášející něco o jeho vztahu k pokoře soukromě vyjevil. Byla jsem však příliš rozechvěna, proto jsem si vyžádala kontakt s tím, že až se mi podaří se soustředit, podám mu zprávu.

Tu noc i následující, jsem se ráno asi ve tři hodiny probouzela a měla v hlavě plno myšlenek ohledně pokory. Domnívala jsem se, že to jsou mé nápady, tak jsem toho nedbala, neb jsem nechtěla budit nemocnou kmotřenku, která vedle mě spala. Třetí noc to však již nebylo k vydržení. Vstala jsem, zatemnila lampičku a zasedla ke psaní. Ihned jsem měla popsány arch papíru, myšlenky velkou rychlostí přicházely. Nakonec jsem se zamyslela, pojala mě úzkost z toho, zda je to vůbec správné, abych snad tázajícího nepoškodila. Prosila jsem, aby to bylo zkontrolováno nebo doplněno a čekala. Když mě přišla uvedená odpověď o důležitosti pokory, pochopila jsem, že je to sdělení z duchovního světa, protože takovou úvahu by můj mozek nikdy nevyprodukoval. Jímala mě úzkost i radost zároveň.

Tento léčitel pracoval též s duchovní hodnotou kamenů. Často mě žádal o nějaké informace, říkali jsme tomu, že prosím o diktát. Zdálo se mi, že si z toho vybírá jen něco, cítila jsem se zodpovědná za jeho pojetí sděleného a nakonec jsem pod tíhou náporu začala o správnosti přijatého pochybovat. Měla jsem však sen, kdy mi přišli bílé oděni mladíci sdělit, že mě něčeho zbaví. Nechtěli říci čeho. Jen řekli: „Uvidíte.“ Vykali mi. A od té noci mi již nikdy tento léčitel nezavolal a já taky s velkou úlevou mlčela. Od lidí se náhodně dovídám, buď o jeho velkých úspěších, anebo naprostých neúspěších. I to však může být z důvodu uváděným Ježíšem, kdy jen On rozhodne, může – li být pomoheno nebo ne.

V záležitosti pokory jsem došla pomoci léčitele V ještě k jednomu obrovskému poznání. Zkoumal u pacientů jedno kritérium nazvané „destrukce vesmíru.“ Naznal, že i já ho mám dosti malé, avšak mě se jím zjištěné procento zdálo být přesto vysoké, uvážím – li, co mě bylo o pokoře již jednou sděleno.

Když byl zaměstnán nějakou svojí otázkou, využila jsem chvíle a v duchu řekla: „Otče, kdybych všechny ty nesnáze, které prožívám s nemocným manželem, dokázala vždy brát jako Tvoji vůli a pokorně je přijmout, jaká by byla potom má destrukce vesmíru?“

Zažila jsem stav, kdy jsem se rozprostírala všude v nekonečném prostoru, nikde nebyl konec a já v tom setrvala. Sice nebylo příliš jasno, ale bylo viditelně tmavě modře. Pak mi začal tento prožitek proklouzávat jakoby mezi prsty pryč ode mne. V duchu jsem volala: „Já jsem pokorná, jsem pokorná ...“ ale prožitek utekl a okolo mne se zacvaklo něco jako skořápka kolem jádra ořechu.

Když jsem léčitele po chvíli poprosila, zda by nepřeměřil ještě jednou procento destrukce, jakou jsem měla před chvílí, že bych si to ráda ujasnila, vykulil oči, nadskočil a vykřikl: „Člověče, člověče, cos dělala? Vždyť ty jsi neměla ani jedno procento. To bylo jako Bůh.“ Vyprávěla jsem mu to a tu skořápku mi vysvětlil jako lidské ego duše, která stále něco chce

a neumí být pokorná.

VEJ 4/116: „ ... nyní však přijde ještě nadmíru důležité pole života, na kterém lze teprve zcela dospět k úplnému znovuzrození ducha v jeho duši, což je nejpravděpodobnější vítězoslávou a nejvyšším konečným cílem života. Toto pole je přímým opakem hrdosti a pýchy a jmenuje se pokora. V každé duši spočívá vždy jakýsi pocit výsosti a ctižádosti, která při nejnepatrnější příležitosti a podnětu až příliš snadno vzplane ve všeničící vášni hněvu a nedá se dříve utlumit nebo uhasit, dokud nepohltila oběti, které ji uráží. Touto ohyznou vášní se však duše tak ničí a úplně zhmotňuje, že se pro vnitřní duchovní zdokonalení stává ještě mnohem nezpůsobilejší, nežli k utišení žízně žhoucí písek velké pouště Afriky ... Je důležitá výchova již u dětí, kdy moudří rodičové nechávají záhy spatřovat vždy větší hodnotu v ostatních lidech. “

VEJ 4/118: „ Kdo se chce sám vyzkoušet, je – li zcela dokonalý v pokoře, ať se táže svého srdce, zda – li může být ještě něčím uraženo a zda může svým největším uražečům a pronásledovatelům snadno a z plna srdce odpustit a činit dobro těm, kteří mu působí zlo, zda časem nepocítují zcela žádnou touhu po nějaké světské nádheře, zda je mu příjemné cítit se dokonce nejnepatrnějším mezi nepatrnými, aby mohl každému ve všem sloužit. Kdo je s to vše to bez zármutku a žalosti, ten je již zde obyvatelem nejvyšších Božích nebes a zůstane jím na věky, neboť takovou správnou pokorou se sjednocuje úplně nejen duše se svým duchem, nýbrž také z největší části i tělo. Takový člověk smrti těla také již nikdy nepocítí a neokusí, protože veškerá éterická část těla - jako vlastně přirozeně životná – se stává již zde s duší a jejím duchem nesmrtelnou. “

Komunikace

Nejdříve jsem se musela dopracovat k poznání, že ne všechny informace z duchovních světů pocházejí z čistých zdrojů, a tedy nemusí být pravdivé.

Jak trpkou cestou jsem k tomuto poznání přišla, vyplývá z následující události:

Když se před léty pohřešoval na horách pan ministr Vavruška s dcerou, vyzvala mě kmotřenka, ať se optám duchovním způsobem. Získané informace jsem sdělila policii. Její příslušník se dostavil do bytu a sepsal se mnou o tom protokol.

Druhý den jsem na událost pozapomněla, avšak během ranního pobytu v koupelně mě znenadání bylo sděleno: „Těla byla vyzdvížena.“ Rozvzpomněla jsem se na vše a radostně spěchala k rádiu, abych si vyslechla podrobnosti. Jaké však bylo mé rozčarování, když jsem se dozvěděla, že pohřešovaní dosud nalezeni nebyli a psychotronici se žádali, aby neposílali svá mylná hlášení.

Někdy dříve jsem četla, že si mnozí duchové pohybující se v naší blízkosti, tropí z nás legraci. Nechtěla jsem tomu příliš věřit.

Tato událost mi však, milí přátelé, jasně naznačila, že je tomu tak.

Ještě podotýkám, že má zbožná kmotřenka právě v koupelně slyšávala „hlasy“, kvůli kterým se pak dočasně léčila na psychiatrii. Následkem těžkých psychických léků se u ní projevil Parkinsonův syndrom a v utrpení strávila poslední léta svého života. Znímám více případů, kdy škodolibí duchové nabádali člověka k různým skutkům, on se pak stal jejich otrokem a velice trpěl. V Brně jich znám několik.

Jediná obrana je taková čistota, která znemožňuje duchům k nám přístup. To jsem tehdy nevěděla.

Sami sebe bychom měli zkoumat, jak jsme na tom s pokorou vůči Bohu a s láskou k bližnímu a Bohu. To je určité vodítko pro nás a můžeme si zhodnotit sebe nebo jinou komunikující osobu a zabránit tak pomýlení.

I má dcera byla jeden čas silně mediální. Napsala touto cestou vegetariánskou kuchařku na jeden měsíc, jídla byla dobrá a odzkoušená celou rodinou a na doporučení duchovního léčitele byla dána do oběhu.

Dostávala také dobré rady ohledně léčení svých dětí. Jednou obdržela cennou radu, čím vyléčit plané neštovice. Bylo to úspěšnější, nežli léčba jiných dětí klasickým způsobem. Pak však začaly přicházet podezřelé lichotky.

Duchovní léčitel nás poučil, že jsme mediální, nikoliv znovuzrozené, kdy by měl člověk slyšet hlas vnitřní, vycházející z jeho srdce. Neboť tam se může v kladném případě duchovně projevat hlas Ježíše, což je Láaska Otcova.

Když tehdy přišla dcera domů, zvolala k oněm duchovním bytostem, které občas i zahlédla jako stínové postavy, že nejsou – li zde z vysloveně Otcovy vůle, aby odešly.

Skutečně odešly.

Znamé brazilské médium Divaldo Franco napsal mediální cestou knížky vedoucí člověka k Bohu. Sám je velmi láskyplným. Mimo jiné založil a vede vesničku pro opuštěné děti.

Vyslechla jsem též přednášku profesora fyziky z Kalifornské univerzity, píšící rovněž knihy dle sdělení duchovních bytostí. Svoji přednášku však nazval „Proč udržovat své nitro čisté.“ Komunikaci zde vysvětloval pomocí energetického vlnění – proudů působících na mozek jako myšlenka.

Obdržela jsem též od ivančického člena Unitárie Sbíрку mediálních sdělení a poučení, dané od duchů všech stavů, výší a druhů. Téměř pět set stran. Sepsal je Karel Sezemský v roce 1904.

Zajímavé sdělení je od jednoho obyvatele duchovních světů, účastného spiritistické seanci. Mimo jiné sděluje: „ ... Nemohu dnes tak působit, ba ani žádný z nás (duchové, kteří se chtějí polepšit) nebyl dnes úplně připuštěn k prostřednici. Oni si myslí (nižší duchové), že ji mají ve své moci, ale mýlí se. Ještě jenom na krátko potrvá jejich hra. Buďte zde s Pánem Bohem“

Je z toho vidět, jaký boj svádí i duchovní bytosti, aby ovlivnily i mediální osobu, proto se jí snaží vnuknout něco ze sebe, aby k ní mohly (zákon přitahování stejnorodého). I například svazeček „Vánoce“, čítající se též k NoZj, uvádí boj mezi lepšími a horšími duchy na tanečních zábavách, kde se jedni snaží chránit, druzí svádět. Mnoho lidí odchází „naočkování“ zlou žádostivou touhou nebo i nemocí, což vzniká mísením, vzněcováním stejných žádostí v duchovních atmosférách.

A tu je právě i pro tuto záležitost dobrá rada Ježíše: „Udržujte krb svých myšlenek čistý.“

Opět jsem byla požádána, abych zastoupila duchovního léčitele. Dosti rušivě tam působil jeden účastník, který si zakoupil knihu „Ježíš žil v Indii“ a hodlal nám příště říci, jak to vlastně s Ježíšem je. Sliboval, že knížku přinese a všem nám řekne o Ježíši pravdu. Knížku jsem si zakoupila, abych byla informována. Zhrozila jsem se a zaplakala nad věcmi, které jsem se tam dočetla. To nemůže být nikdy pravdivé, protože Ježíš zde měl velký úkol a splnit jej mohl právě jen svou absolutní čistotou. Byla to součást Božího plánu vykoupení. Hořce jsem plakala a prosila o prominutí, styděla jsem se jako člověk za takový výtvar. Zaslechla jsem však jemný konejšivý hlas: „Proč se zlobíš na autora? Jen se napil z jednoho z falešných pramenů, které byly již za Mne.“

Ano, bylo těch falešných pramenů hodně. Ježíš byl označován jako mág, politický rebel a někdy i podvodník. V nejlepším případě žák Esejských. Jenomže v NoZj je zcela podrobně a několikrát za různých okolností zcela přesně vyznačeno, jaký byl vztah mezi Ježíšem a Esejskými, a co nakonec jejich představený Roklus na radu Ježíše v jejich ústavu změnil. Jak probíhalo zázračné ožívování dětí před Ježíšem a po Ježíši. Velmi zajímavé a poučné pro všechny, které tato otázka z minulosti zajímá.

Projev Božího vedení však spatřuji i v následující události: Když se měla příště konat přednáška a posluchač – léčitel F, se dostavil s knihou dle příslibu a velmi bojovně naladěný, přišli jen dva posluchači. Za dvě hodiny volné zábavy, když jsme se v sestavě čtyř lidí rozcházeli, zjistili jsme, že někdo zvenku zamkl budovu, což se nikdy předtím nestalo a my jsme do auly neslyšeli klepání. „Tak příště.“ pravil zklamaný F. Ještě následující termín jsem zastupovala. Tehdy byla hojná účast a těšilo mě, že jsem lidem mohla dát důkazy Boží lásky tak, jak jsem to poznávala sama. Lidé se radostně a spokojeně rozcházeli, a když kolem mě procházel též léčitel F, optala jsem se, proč se tedy neozval, že jsem stále čekala. Srdečně mi odpověděl: „Eviku, to bylo tak plný lásky, že to bylo škoda kazit.“

Před několika léty onemocněla naše příbuzná ze zahraničí a jezdila ráda na tyto přednášky, protože se vždy psychicky posilnila. Později se jí ujal právě léčitel F a někteří jiní léčitelé. Když jsem se od ní dozvěděla, že příště budou praktikovat nějakou metodu

ohledně přeplování buněk, zadrželo se mi to příliš odvážné. Pocítila jsem zodpovědnost za ní a pokorně jsem v duchu poprosila, že ani nevím, bude – li to prospěšné její duši, a ani nevím, jak probíhá takový způsob léčení a zda je to vůbec v souladu s Boží vůlí. Pro jistotu jsem poprosila, kdyby to mělo být ke škodě nemocné nebo to bylo proti vůli Boží, že prosím o její ochranu. Když se vrátila, vyprávěla mi, že se nemohli do její osobnosti léčitelé vůbec dostat a nemohli tedy vůbec nic konat. Od nich jsem se potom dozvěděla, že byla obalena fialovým vajíčkem, které nemohli prorazit, a že neví, kdo v tom má prsty. Mlčela jsem, a to až dodnes. Snad mi prominou léčitelé, dozví – li se, jaké mě k tomu vedly pohnutky.

Její čas byl zřejmě vyměřen a vypršel. Konec jejího života však proběhl nad očekávání klidně, důstojně a s odevzdaností. Jasnovidná žena z Brna mi telefonovala, že vidí, jak několikrát z ní vystoupil duch a díval se na své tělo. Tatáž žena mě informovala o smrtelném nebezpečí, v kterém se nacházela má dcera, a mohla jsem alespoň telefonicky pomoci.

Léčitel F mě ještě jednou navštívil, předvedl mě, jak zrcadlovou technikou dokázal přesně stanovit mé choroby minulé s vyhlídkou do budoucna. Dokonce věděl, že jsem již jednou z tohoto Zdroje čerpala. Srdečně se se mnou rozloučil s tím, že odjede hodně daleko. Přišel mi vlastně poděkovat za některé věci. Měl krásný bílý oblek. Za kratší dobu jsem se dověděla, že byl hospitalizován a zemřel.

Jak jsme různorodí. Odevzdaní plně jen životu ve hmotě, nebo nabudili k vnímání z duchovních sfér, nebo schopni rozpoznávat své vedení. Myslím, že všude je na nás působeno, jsme sledováni a největší radost můžeme mít, když poznáváme doteky Boží lásky.

Chci upozornit ještě na jeden druh komunikace - s nemocnými nebo umírajícími, kteří přestali reagovat a viditelně vnímat. Jednou v noci mě probudily rány do hlavy. Ráno přišel telegram, že maminka je v nemocnici. Když jsem se jí později ptala, zda na mě myslela v noci, odpověděla: „A jak!“

Posadila se na posteli a vykřikla: „Ježíši Kriste, kdybych teď umřela, co by se se mnou stalo, kam bych přišla?“ Ostatní babičky špicovaly uši. Chtěla jsem odpovědět „podle zásluh.“

Zdalo se mi to však strohé, tak jsem vymýšlela něco jemnějšího, aby to i babičky příznivě naladilo, ale maminka mezitím upadla do viditelně bezvědomého stavu. Vzpomněla jsem na rady duchovního léčitele, že můžeme vlastně komunikovat s vnitřkem člověka. Tak jsem si sedla k posteli a mamince jsem začala v duchu vyprávět o Boží lásce, o možnostech odpuštění nám za předpokladu, že my umíme odpustit jiným, o vhodnosti poprosit jiné, aby i oni nám odpustili vše, co jsme páchali. Za čtvrt hodiny mě napadlo, zda to maminka vůbec vnímá. Dostí nahlas nedbaje okolí jsme řekla: „Mami, tak pořád nespí, když tady jsem a mluv něco.“ Načež maminka násilně nadzvedla víčka, zahlédla jsem nezaostřený pohled a s námahou ze sebe vypravila spisovně, což se nikdy nedělo: „Víš, Evo, já shledávám ta slova zbytečná. To je jen pokračování toho, co mě říká...“ a opět nic a ticho. S radostí jsem pochopila, že maminka všechno vnímala, a tak jsem měla potvrzenou možnost vnitřního napojení, aniž bylo třeba slov, která potřebujeme vlastně jen my, lidé ve hmotě.

Rovněž tak Bůh nepotřebuje slyšet slova, protože hledí jen na naše srdce, na jeho stav po stránce duchovní hodnoty a taková odpověď, která pak přijde je ta nejhodnotnější.

VEJ 4/23: Vysoká bytost poučuje mladičkou osobu truchlící nad možnou ztrátou Pána Ježíše, který zastřeně připravoval ty, kteří Ho milovali na své ukřižování a smrt.

„ ... I když Ho nebudeš vidět, budeš moci přece Ho vždy slyšet a s Ním mluvit Kdo Pána Boha vpravdě miluje, ten je neustále u Boha a v Bohu. Chce – li něco od Boha slyšet a vědět, ať se Ho zeptá v srdci a dostane myšlenkami, srdcem také ihned nejúplnější odpověď a tak může být každý člověk vždy ve všech věcech Bohem poučován a vyučován.“

Jasnozřivost

Kdo z nás by si nepřál být jasnovidným? Ale není o co stát, jak mě poučila jedna takto obdařená žena ze Slovenska. Prý je někdy hrozné, co vidí. Někdo si tento dar přinese již na svět, a to s ohledem na svoji minulost, někdo k ní přijde třeba po těžké nemoci, po úrazu nebo různými umělými prostředky, někdo zase cestou svého vývoje, dosáhl – li znovuzrození.

V NoZj – Ze/188 je to velmi dobře vysvětleno:

„Lidi s tzv. druhým zřením nelze považovat za znovuzrozené pouze pro jejich druhé zření, které je jen důsledkem jejich nervové soustavy, kterou duše snadno nervovým duchem přenáší, co vidí ze své duševní říše do organismu těla, protože právě takovéto snadno vznětlivé nervy nečiní v této věci překážku.

Silné nervy nejsou ovšem s to, proto také lidé silných nervů zřídka, aneb také nemají nikdy tzv. druhé zření. ... Taci vizionáři líčí své zřené obrazy tak, jak se jim namanuly, v jejich vyprávění není nikde žádný základ, na kterém by byly postaveny, a potom takové vypravování, i když zní sebevzácněji, postrádá veškerou souvislost a leží pospolu jako listy v lese, když opadaly ze stromů. Důvod spočívá v tomto: Ježto u takových jedinců duch a duše nejsou spolu ještě propojeny, proto v jejich viděních není základ a žádné spojení, které by bylo názorné a snadno pochopitelné před očima každého, kdežto z úst znovuzrozeného, i když také zprvu jen z části, každé líčení duchovních věcí dává najevo správný základ a nejúplnější souvislost. To je tedy také jedno znamení vlastního znovuzrození a velmi význačný rozdíl mezi pouhým vizionářem. ... Vize, které mají znovuzrození, jsou jedině správné. Všechny ostatní vize mohou dosáhnouti správnosti teprve tehdy, jsou – li osvětleny duchem znovuzrozeného. Na to lze přistoupit a toho se držet. Ale na všechny ostatní vize, sny a jiné prorocké prostředky nelze nic dát, protože pochází jen od zlé lůzy, jež při nesčetných příležitostech leze po těle lidském a tím polepuje lehkověrnou duši všelikou špinou a blátem. ... Kdo by však chtěl dosáhnouti znovuzrození kvůli jakýmkoliv zázračným vlastnostem, ten může být ujištěn, že se mu na tomto světě takové milosti nedostane, neboť to by doslovně znamenalo nejušlechtilejší perly házet sviním.“

Kdo si tato slova přečte, jistě se nebude nějak silně snažit o to, aby něco viděl. Stále stojí přede mnou varovný signál v podobě lidí, kteří různými technikami docilují určitých pokroků, ale končí nedobře, proto je mi mnohem milejší číst si odstaveček:

„Láska ke Mně, velká dobrota srdce, láska ke všem lidem, to je v jednom svazku pospolu správné znamení znovuzrození. Kde však toto chybí, a kde pokora není ještě pro každý úder dosti silná, tam nic neprospívá ani svatozář, ani kutna, ani duchovní vize a všichni taci lidé bývají od království Božího vzdálenější, nežli mnozí jiní s tváří velmi světsky vypadající, neboť jak řečeno Království Boží nepřichází nikdy se zevní okázalostí, avšak jen vnitřně ve vší tichosti a bez povšimnutí do srdce člověka.“

Je též řečeno ve VEJ /11: „ ... Každý, kdo vkročí na vnitřní cestu, brzy zpozoruje, jaká tato cesta v pravdě je ... zde rozhoduje úspěch, Cesta tu je, vstupte na ni a potom sud'te.“

Jistě si vzpomínáte, milí přátelé, že já jsem na tuto Cestu nenastoupila nějak uvědoměle, vědomě. Nic jsem neznala, jen jsem v době velké rodinné krize slibovala, že bych se změnila, aby mé prosby mohly být vyslyšeny, ale že vlastně „vůbec nevím, Bože,

jestli jsi.“ A co pak následovalo, jak se mi Bůh ve své lásce několikrát projevil a já nemohla jinak, než pocítit vděčnost, probouzející se lásku a následně přání, abych mohla Boha vždy jen potěšit svým dobrým chováním. A to byl vlastně vstup na onu Cestu.

Pokud se týká poznávání na této cestě, mohu přece jen říci, že se mi občas i ve sféře jasnovidectví ve velmi potřebných chvílích ukáží letmo krátké obrazy, které dovedu z názorného vysvětlení okamžitě pochopit a přenést do dané situace. Jsem za ně vděčná.

Častokrát se během tohoto celkového psaní, jakož i právě teď, táži sama sebe, zda je vůbec na místě zveřejňovat věci, které bych raději nechala v soukromé anonymitě. Chci – li vám však ukázat, co mi přináší Cesta, a to jsem teprve na začátku, mám ještě vratké nožky a dělám teprve první krůčky, nemohu jinak. A pak je zde ještě jedna věc. Stále myslím na jeden vnitřní obraz asi před šesti roky, který jsem nějak zvlášť nenaplnila.

Bylo to v době, kdy jsem manžela vodila k lékaři. Bývala to strastiplná cesta a příprava na ni taktéž. Manžel se jednou ve své nemoci jaksi posmíval mé již zesnulé kmotřence, nedokázala jsem to zvládnout a dosti drsně, žel nejen slovně, jsem mu odpověděla. Velice jsem toho litovala. Omlouvala se jemu i Bohu. Když jsme se konečně posadili v čekárně, dostala jsem vzrušující obraz. Ani nevím, zda bylo pravdou nebo již součástí obrazu, že jsem nemohla zvednout poškozenou, kdysi chromou ruku. Ano, vzpomínám, jak mi tehdy bylo léčitелеm řečeno, budu – li se chovat dle Božího řádu, zůstane mi to upravené až do smrti. Stále jsem vysílala povely, aby se ruka zvedla, ale nic, visela dolů jako cizí těleso. Potom jsem se viděla na nemocničním lůžku, vědoma si svého konce. Před sebou jsem uviděla pořádné dřevěné zárubně, lidově „futra“, v nich neprůhlednou zlatou mlhu a tam jsem odcházela. Cítila jsem ohromnou duševní bolest. Nad tím, že odcházím, a že jsem neudělala, co jsem udělat měla. Nepomohla jsem těm, kterým jsem mohla pomoci a už nikdy to nebudu moci udělat, protože odcházím. Již nikdy nebudu mít tu příležitost. Nesplnila jsem svůj úkol. Byla to děsná chvíle pro mne a silná duševní bolest, tak silná, tak bolestný pocit, že jsem se probrala z této vize. Seděla jsem vedle manžela v čekárně, s velkou obavou zkoušela pohnout rukou, vše bylo již normální. Ano, ano, vždyť téměř nic nedělám. Málokomu pomáhám. Začaly mé výčitky svědomí. Ale jak mohu pomoci? Nemám postavení, v němž mohu něco konati ve velkém, nemám k tomu možnosti a tak zbývají jen skutky pro jedince. Stále častěji mne však napadá, že bych mohla třeba někomu pomoci, kdyby si přečetl něco o tom, jak se mi v praktickém životě projevila Boží láska, jak jsem začala chápat daleko více než dosud a stále mne vlastně žene touha, abych své zkušenosti či zážitky sdělila druhým. Snad i to může být nazváno pomocí druhým. Snad. Doufejme.

Fialové obrazy

Mívám však ještě jedny obrazy, takové fialově zbarvené. Přicházejí někdy před nočním spánkem, jsou krásné, povznášející. Ovšem jen tehdy, je – li i má duše povznesena a nenechala – li se příliš rozrušit silami, které jsou stále na číhané. V tom případě vidím tmu, a co je nejhorší, někdy se i v té tmě něco hýbe. A to již zpytuji svědomí, kde se stala chyba. Obvykle to brzy zaženu. Fialová barva je něco jako můj ukazatel, pomocník a strážce.

Zde vám chci, milí přátelé, nastínit neobvyklou příhodu, neb si myslím, že to může být prospěšné i pro vás, jelikož na ni navazuje obšírný výklad.

Před několika lety mi bylo zvláště nevolno. Při zavřených očích jsem od rána viděla pouze tmu, žádnou fialovou barvu, ale jen modré a červené tečky jakoby vyrobené špičkou špendlíku. Vzhledem k tomu, že jsem měla o sebe obavy nepopsatelného druhu, navštívila jsem dceru s rodinou. Sotva mě vnučka uviděla, vykřikla: „Jéé babi, co to máš?“ a utíkala pro papír a pastelky. Udělala červené a modré tečky a podala mi papír se slovy, že to mám kolem sebe. Namalovala přesně to, co jsem stále viděla. Druhý den to odeznělo a já si lámala hlavu, co to bylo za zvláštní stav.

Následující den jsem však v četbě NoZj pokročila k místu, kde se líčí stavba našeho mozku. Ježíš za tím účelem upravil čtyři oblé, průhledné kameny a utvořil tak názorně dva mozky na stole ležící. Jeden po pravici, druhý po levici, přičemž kameny větší tvořily přední mozek a menší mozek zadní.

Vysvětloval a mnohonásobně zvětšil miliony malinkých pyramidek, kterými je náš mozek obdařen v pásech těsně vedle sebe. Přední mozek slouží k záznamu světelných vjemů, v zadním mozku jsou třikrát menší pyramidky sloužící k znázornění vzduchově vibračních čísel – tónů.

Všechny pyramidky předního i zadního mozku jsou spolu polárně propojeny, kromě toho jsou tam utvořeny komory, vším prochází tenké nervové nitky, které všechny pyramidky navzájem spojují.

Na tabulky pyramidek se dělají záznamy, které se pak ukládají dovnitř pyramidek, čímž se tvoří paměť a vzpomínky.

Každá ze čtyř plošek pyramidky má před sebou po stranách dvě tyčinky, podobně jako vidíme u pyramid obelisky, a ty slouží k tomu, aby modrou nebo červenou barvou, které v sobě ve formě malých hvězdiček obsahují, popisovaly plošku pyramidky protější.

Celkově tedy je osm malých tyčinek – pisadel, které jsou uváděny v pohyb zvláštními mozkovými nervy, a ty jsou v nejvyšším dokonalém organicky-mechanickém spojení s nervy zrakovými a sluchovými. Vzájemným, dokonalým propojením pyramidek se tak stávají plošky – tabulky schopné k přijímání obrazů a znaků pro tóny. Taktéž jsou zachycovány a přenášeny i vjemy čichové, chuťové a pocitové.

Podrobný popis VEJ 4/227 – 235.

Když jsem to dočetla, bylo mi zřejmé, proč jsem úkaz nevolnosti s červenými a modrými tečkami prožívala. Děkovala jsem za to, protože Bůh dobře zná moji duši i myšlení.

Lépe než já sama. Z tohoto důvodu mě na tuto četbu připravil. Pořád pro mne platí předsevzetí z útlého mládí, že jen tak lehce něčemu neuvěřím, a proto mi bylo takto pomoheno v pravou chvíli. Byla jsem dojata.

Jedná – li se o záznam, který si pořizuje do tabulek **duše sama** na základě vjemů smyslových, neboť tělo je jejím nástrojem, jsou opět k nahlédnutí tyčinky ve stavu práce, avšak jakoby **zčernalé**. Nemají již modrou nebo červenou barvu a v okamžiku je vše též zaznamenáno. Sice jako živé obrazy tmavší, ale světlo v pyramidkách je osvětluje. Tak si duše vytvoří záznamy světské z venku a lehce se pak orientuje. Například vůni květiny, či pokrmu lehce pozná, neb čichový nerv udělá na tabulce záznam, který povzbudí předmětnou tabulku a tím se duše rychle dovídá, o jakou vůni nebo chuť se jedná.

Výkladu přihlízející Cyrenius, zemský správce Asie a Egypta, poukazuje na podobnost pyramidek k pyramidám v Egyptě. Ano, Pán souhlasí. **Prvotní Egypťané** na základě zachování pravidel pro život daných v první době lidem, si udrželi až do této (Ježíšovy) doby schopnost vnitřního ohledávání organické stavby svého těla, nebo uvidět nějaké zlo působící nemoc těla a dokázali je odstranit. Byly to ještě prvotně dokonalé lidské duše. Tyto jehlancovité tvary poznávali jejich předchůdci jako nejdůležitější pro poznávání člověka, a proto tedy také zvolili tento tvar při stavbě svých nejvelkolepějších školních budov. Oni také co nejpřesněji prohlédli a přehlédli stavbu každé jednotlivé mozkové pyramidky a pak dali každé pyramidě vnitřně v největším měřítku takové zařízení, jak organicky zařízenou našli mozkovou, tabulkovou pyramidku. Proto také má pyramida množství různých chodeb a místností, že se v tom člověk nemůže vyznat.

Egypťané dali také stěny pyramid vnitřně pomalovat všelijakými znaky, písmena a obrazy znázorňujícími, co je člověku na této Zemi v jeho těle prodělávat a vybojovávat, jak má sebe sama poznávat a že pravá láska je střediskem všeho života.

Po Ježíšově levé ruce však vypadá mozek jinak. Pyramidek je málo, jsou vidět i koule, kotouče a kašovitě hroudy. Obelisky – pisadla většinou chybí nebo jsou zakrnělé a nestejně velké a silné. Jak může takový mozek sloužit duši? Přichází již takto rozervaný z těla mateřského. Jak to? Jaký je zde důvod?

VEJ 4/231: „ ... Kde je mezi lidmi zakořeněná, jako pravý duševní mor, chlípnost a nevěstkářství, tam je konec s kázáním evangelia ... jejich věci je němý, zvířecí požitek tělesného pudu ... manželé mají konat jen tolik, kolik je nevyhnutelně nutné k plození člověka ... kdo ruší ženu v době těhotenství, kazí plod již v těle mateřském a vštěpuje mu ducha smilstva, neboť který duch nutí a dráždí manžele, aby souložili nad přirozenou potřebu, týž duch přechází pak zmocněný do plodu ... dbát, aby se plození nekonalo z pouhé chlípnosti, ale z opravdové lásky a duševní náklonnosti... žena by měla být po porodu ponechána dobrých sedm týdnů v klidu. Děti řádným způsobem zplozené a v mateřském těle nerušeně uzrálé přijdou předně již duševně dokonalejší do světa, protože duše v dokonale utvořeném organismu může přece jistě spíše a snáze pečovat o svůj duchovní krb, nežli je tomu u organismu zcela zkaženého, na němž musí duše neustále něco zlepšovat a spravovat. A za druhé je sama čistší a jasnější, protože není rušena chlípnými duchy smilstva, kteří často denním chlípným přeplozováním jsou vzplozováni do těla a také do duše zárodka.“

VEJ 4/237: „ Nyní je zkažený mozek zde. Co bude s takovým člověkem v budoucnosti v opravdové škole života? Pomohlo by pečlivé vzdělávání srdce, a to po dobu nejméně deseti let. Ale kde zůstává vzdělání srdce? Vůbec na ně již nikdo nemyslí, ve výše stojících třídách národa již vůbec ne. Spodní lidová třída neví však bez toho ani o duševním, ani o životním vzdělávání nic lepšího, než – li praobyvatelé lesů a její vlastnosti se plně podobají vlastnostem oněch milých zvířat lesů. “

Není – li mozek osvětlen láskou, tak ti, kteří popisovali své vjemy ze světa bez duchovního osvětlení, se musí velmi namáhat, neb v pyramidkách je tma. A ti šťastlivci, tzv. světští mudrci, kterým zůstal obvykle alespoň pruh pyramidek ve středu mozku, získávají pověst bystrých lidí, snadno také učiní ve spolupráci s jinými nějaký objev či vynález pro svět. Vzhledem k tomu, že své záznamy nemůže duše pro temnotu v pyramidkách dobře čísti, spíše je pracně ohmatává, velmi pevně se drží toho, co uchopila, stává se stereotypní, pedantickou a nic jiného nemůže přijmout. Protože chybí záznamy ducha, nemůže mozek dojít stavu umožňujícího propojení duše s duchem a takto uzavřený v duchovní nevědomosti a neprobuzenosti odchází člověk do záhrobní říše, kde se teprve po velmi dlouhém údobí za těžkých podmínek dostává poznenáhlu do mírného vědomého stavu.

Věřte přátelé, že bych těžko, bez vlastního zážitku, informace o pyramidkách a obeliscích přijímala.

Osobní kontakty

I.

Člověk byl sice vybaven různými, dnes již neznámými schopnostmi, ale některé skupiny lidí, dodržující alespoň z části pokyny dané lidstvu, si dosud z toho něco uchovaly.

Ze str. 86: „ Hled'te, lidí prostě žijících bylo v dřívější době mnoho a zejména prostě žili ti, co byli usazeni na horách. Tito lidé měli stále druhý zrak, dnem i noci měli přirozený styk s duchy a dávali se jimi poučovat v nejrozmanitějších věcech. Duchové jim ukazovali účinky bylin a také jim oznamovali, kde je tu a tam v horách ukryt ušlechtilý či neušlechtilý kov, učili je, jak tento kov z hor obdržet a tavením a kováním učinit upotřebitelným k všelikým užitečným věcem. ... Krátce a dobře, zřídka byl na horách dům, který by neměl své vlastní domácí duchy, kteří přináleželi jako ostatní domácí čeled' zcela prostě k domu. Proto bylo tehdy mnoho mudrců na horách, kteří žili v největší důvěrnosti se skrytými silami přírody, totiž s našimi duchy, aneb tyto síly neboli duchové, byly jim takřka skoro vždy k službám. “

To pak vedlo k závisti, posléze k obviňování z čarodějnictví, a když se některý člověk z nížiny vypravil na hory ve zlém úmyslu, mohl pocítit i nějaký úder z „neviditelná.“

K tomu Ze str. 89: „ Avšak šlo to od jedné výstřednosti k druhé a zapomnělo se na přísloví – zlatá střední cesta. Neboť je – li chybou, aby se přirozený člověk rval docela s duchy, tak a ještě větší chybou je celou říši duchů vyobcovat a prohlásit za nulu a za nicotu. “

Vyslechla jsem přednášku o bosoráctvu na Slovensku, kde muž líčil případ neustálých nehod v jedné usedlosti, což se přičítalo malému uzlíčku peří a kaménků, přehozeného zvenčí přes plot, zřejmě s kletbou a s přáním, aby dotyčný dům byl stíhán neustálými nehodami. Byl přivolán kněz, ale obdržel z neznáma dosti velký fyzický postih v podobě velkého kopance. Posléze přivolaný biskup situaci zvládl. Mluvílo se o vyšším svěcení. Pro mě to však zůstává otevřenou otázkou. Jestliže je člověk i bez svěcení díky čistému a láskyplnému životu chráněn, proč by mělo dotyčného zachránit vyšší svěcení. Domnívám se, že to bylo osobním postojem a hodnotou osobnosti biskupa.

Dotyční duchové jsou tzv. přírodní duchové, jejichž duše prošly již vývojem všemi nižšími formami a jsou vhodné pro vtělení do člověka. Ale oni nechtějí, neb si váží svých vědomostí, které by jim byly jako vzpomínky odebrány, a tak raději na čas slouží při růstu rostlin, na horách i v horách, štolách i šachtách. ZE 86: „*Chtějí – li někdy tito duchové učinit lidem něco dobrého, nemají – li alespoň v úmyslu učinit jim něco zlého, pak se objevují obyčejně v podobě trpaslíků, a to v barvě buď zcela tmavošedé, modré nebo zelené. Tento malý tvar oznamuje, že se snižují k lidem, aby jim učinili dobro, protože v nich litují spoutaného ducha. Zachová-li se však člověk k takovým duchům neslušně, pak vzrůstají v nesmírnou velikost obra, v kteréžto podobě není pak již dobře prodlévat v jejich blízkosti – a bez zvolání Mého jména již vůbec ne. “*

Takového jednoho zeleného skřítko viděla moje spolupracovnice sedět v koupelně na kbelíku, usmívá se na ni. Když mi to vyprávěla, neuměla jsem ji to nějak vysvětlit. Ale po přečtení v NoZj jsem ji zaslala vysvětlení k její velké radosti.

Jedna má kamarádka viděla tyto duchy v Norsku, kde jsou nazýváni Trollové a dokonce s nimi komunikovala. Můj jasnovidný známý ze Slovenska vidívá mužičky v lese i na zahradě.

Já jsem měla nedávno poněkud jinou zkušenost.

Při sbírání vědomosti z NoZj právě v této oblasti, nemohla jsem dlouho něco pochopit. Bylo to již několikátý den a začala jsem býti netrpělivá. Na sebe, dokonce i na knihy, které jsem vzájemně porovnávala a celkově jsem, myslím, byla nevlídná i na samotný objekt zkoumání, což bylo pozorováno a hodnoceno. V noci jsem ve snu viděla, jak někdo silným černým šroubovákem šermuje proti mému obličejí. Jakoby mě chtěl pozlobit. Dodnes si vzpomínám, jak jsem vykřikla: „Duch, neduch, tohle musí přestat.“ a po tom šroubováku jsem „chňapla.“ Probudila jsem se, neboť mě v ruce něco tenkého a dlouhého studilo. S úlekem a překvapením či s jistým zahanbením jsem zjistila, že jsem nadzvednuta na lokti a v druhé ruce svírám anténku od rádia, které jsem dokonce tím prudkým uchopením i nadzvedla, což jsem při stávající tmě nemohla učinit vědomě.

Chtěla jsem pokračovat ve spánku, ale všimla jsem si, že nevidím žádný nábytek, ani zdi, ale viděla jsem energetické útvary - asi osm nebo deset rozestavěné po bytě. Velikost byla asi jako třetina až polovina lidské postavy. Dva z nich byly mimořádně silné co do energetické hodnoty. Poznala jsem okamžitě, že to jsou právě oni, přírodní duchové, a vycitřovala jsem, že očekávají, jak se zachovám. Věděla jsem, že mi neublíží, ale přesto se mě v prvním momentě zmocnila hrůza. Ihned jsem se jí ale zbavila a poprosila Ježíše o ochranu, odevzdala se do Jeho rukou a znovu jsem usnula.

Ráno jsem si uvědomila, že člověk může být lehce zmanipulovatelný, neb jsem provedla záměr bytostí, které mě vyprovokovaly šroubovákem a nechaly probudit studenou tenkou anténkou.

Vlastně mi pomohly, protože jsem si potom k dotyčným knihám sedla a náhle vše nepochopitelné pochopila. Připomněla jsem si tatínkovu větu: „Pamatuj si, že když člověk nic zlého neudělá, nemusí se bát.“ Ano, je to tak.

Ale čím více se zkoumáme, tím více na sobě objevujeme závad, o kterých jsme dříve neměli ani tušení. Buť by to byly jen s Božím řádem neslučitelné vlastnosti. Říkáme „jen,“ ale ony to právě jsou, které nám brání v dosahování Božích ctností, což vlastně vede k získání Království Božího nebo také nirvány, chcete - li.

Vím, drazí přátelé, že je většině z vás bližší nirvána, ale jak Ježíš pravil, nirvána je stav, kterého bychom měli všichni dosáhnout, aby pak náš vývoj mohl dospět ke zdárnému konci.

Na toto téma zde cituji z VEJ 11/50: „*Jen člověk, který v sobě probudil ducha tak dalece, že duše nevrhá zpět žádné pozemské převrácené reflexy (odrazy), dosáhl znovuzrození a stojí v úplné pravdě. Rozbít tyto závory není úplně snadné, protože duše hmotným pozemským tělem pozemsky nadaná má k němu větší náklonnost, nežli k duchu, který se dává jen slabě pocitovat a jehož působení bez naučeného rozpoznávání považuje duše ráda za své vlastní působení.*

Prolomit tyto závory je úkolem Mým i vaším, jakožto i všech Mých následovníků a cestu k tomu najdete svým vnitřním duchem, kterého musíte přimět k řeči. Jen on je jedině správný Učitel, protože souvisí s všeobecným duchem Božím a v malém je jeho obrazem, čerpá tedy všechnu pravdu jen z něho.

*Když se tedy duše podřídila úplně jeho povaze, a tím se stala pozemsky nežádostivou, takže usiluje už jen jedině a toliko o duchovno a vešla tedy jako sebe si vědomá duše v duchovno, dosáhl tento dokonalý člověk stupně, který byl indickými mudrci nazván „**nirvána**“,*

tedy stavu, v němž každá vůle, kterou podmiňují tělesné pozemské sklony je zničená, a který vylučuje každý život v těle jako hmotnou existenci. Tento stav je v hmotném životě možný. Ano, má se ho dosáhnout, aby zavítal do lidského srdce úplný mír. Tomuto znovuzrození duše jste všichni blízcí. Tam, v Mém Království však bude, až vystoupím do nebe, ještě jiné znovuzrození, totiž znovuzrození ducha, které pak spočívá v nerozlučitelném společenství se Mnou.“

Ačkoliv nemedituji, pouze se řídím doporučenými rady Ježíše, podařilo se mi také přimět svého ducha k řeči. Například jsem uposlechla jogína, Eduarda Tomáše, kterého jsem zahlédla v TV, když vyzýval k následujícím otázkám. Vyprávěl, že i jogín má chvíle, kdy ho něco zlobí nebo trápí. Doporučoval, abychom se optali. Otázka měla znít: „Kdo se trápí a koho to zlobí?“ Dostala jsem odpověď: Tebe, člověka z masa a kostí.“

Druhá otázka měla znít: „Co jsem?“ Odpověď byla: „Život věčný.“

Na radu Ježíše bychom se měli denně zkoumat, jak jsme na tom s láskou. Dělán to, ale přiznám se, ne denně.

II.

O kontakt se zesnulými se nesnažím, protože si myslím, že by je to rušilo v jejich práci, tj. v jejich zdokonalování. Pouze občas zašlu nějaké poučení o tom, jaké rady nám zde zanechal Ježíš pro vylepšování lidské duše ve smyslu NoZj.

Objeví – li se však někdo, pak reaguji.

Krátce jsem zahlédla jen jednou mého tatínka, který, když zpozoroval, že ho vnímám, trhl sebou a radostně vykřikl: „Évo!“ za několik let jsem ho viděla ve snu, jak nesl v ruce stočený papír – zprávu. Spěchal za mnou, byl celý udýchaný a ustaraný. Krátce na to náhle zemřel bratr. Tatínek mi to přišel říci. Zajímavé bylo, že v tom snu jsem viděla tatínka v ústavu Kociánka, kam chodím za jedním děvčetem, a právě když bratr umíral a těsně před tím mi volal, že ho převáží rychlá záchranka do nemocnice, nedovolal se, neb jsem kupovala oné dívce k Mikuláši bačkůrky. Zprávu nechal u jedné své kamarádky, která mě to zavolala, ale bylo již pozdě. Již jsem svého bratříčka neviděla ani neuslyšela.

Až jednou: Bylo to u příležitosti vracení jeho jízdního kola známé, od které ho dostal. Ona mi přinesla květináček se žlutými narciskami. Když jsem osaměla, usedla jsem vedle květináčku a dala se do pláče. Tentokrát to plakání bylo trochu jiné. Naříkala jsem jeho osobností, uvědomovala jsem si jeho neúspěšný život, smutky, kterými procházel, a nebylo to vůbec kvůli sobě, že mě opustil, ale dívala jsem se na jeho život plně z jeho pohledu.

Cítila jsem se úplně zvláště a náhle jsem uslyšela jemnou hudbu. Nevěděla jsem, odkud pochází, zda snad z venku ke mně dorazily nějaké tóny dítěte učícího se hře na housle nebo co to vlastně je. Zavřela jsem dveře na balkon, znovu usedla stále naladěna na tutéž citovou vlnu a hudba pokračovala. Rozeznala jsem tři tóny, které pomocí rytmu, někdy se dokonce vyskytlo i podání v duetu, vytvořily jednoduchou, ale velice dojemnou melodii.

Jakmile jsem se trošku myšlenkově vzdálila, hudba přestávala. Chvílemi to bylo tak velice dojemné, že jsem si vybavovala bratra, jak pláče. V tom vstoupila do pokoje žena, která u mě nějakou dobu bydlela a měla ho velice ráda. Byla částečně jasnovidná a častokrát bratra zahlédla, když si pustila jeho rádio, které jsem jí na památku darovala. Řekla jsem, ať se podívá, že ta kvítka hrají. Vzala květináček do rukou, ale za chvíli zděšeně vykřikla: „To není možné!“ Načež se hudba ztratila a již se neozvala.

Všimla jsem si, že v květináčku byly právě tři rozkvetlé narcisky.

Bratr u mě bydlel poslední rok těžké manželovy choroby. Tenkrát jsem v duchu zvolala: „Bože, já vím, že mi dáváš k prožití všechno to, co je nutné, abych prožila, pokorně to přijímám, ale také věřím, že když už opravdu nebudu moci, pomůžeš mi.“ A druhý den odpoledne mě nečekaně bratr navštívil, i když jsme se spolu téměř nestýkali, s otázkou, zda nemůže u mě bydlet. Naneštěstí jen o rok přežil manžela.

Vzpomínám ještě na událost, když se malovalo schodiště a každý nájemník dostal za úkol část uklidit. Ačkoliv jsem měla povinnost dávno splněnou, měla jsem neodolatelné nutkání jít do sklepa v pozdních večerních hodinách a ještě něco navíc umýt. Za chvíli jsem slyšela jemné bouchání a budilo to dojem, že tam někdo přišel. Nikoho jsem však nenašla. Bouchání pokračovalo a zvyšovalo se až se rozezvučela i plechová petlice s visacím zámkem. Zauvažovala jsem, že v některém ze sklípků bude asi zavřeno zvíře. Jen jsem si to pomyslela, žďuchání se změnilo v jemný šramot připomínající myšku řádící v papíru. Pochopila jsem, že je to inteligentní duchovní bytost a začala ji po prosbě o ochranu sdělovat vše potřebné, aby se vymanila ze svého utrpení a poznala, co má dělat. Když jsem se blížila ke dveřím našeho bytu, slyšela jsem manželův hněvivý hlas. Vyslovoval nějaké jméno a vysvětlil mi, že to byl lakomý sedlák, který občas zoral rodičům malé políčko,

za což však musela jeho maminka u něho velmi mnoho odpracovat. Když jsem poznamenala něco o odpuštění, nepřipadalo to v úvahu. Domnívám se, že tyto dvě události mají spolu souvislost.

Je pravdou, že duchové první dobou, zejména jsou – li pouze hmotně zaměřeni, zůstávají v nejnižší oblasti, tj. mezi námi. Někteří dávají různá znamení, myslím, že skoro každý vnímal někdy nějaký nevysvětlitelný jev. Beru to vždy za projev duchů. Ať již špatných nebo chtějících, aby si jich někdo povšiml a pomohl. Pro jistotu prosím vždy Pána Ježíše o ochranu a duchu věnuji pozornost a péči tím, že mu říkám věci potřebné pro jeho informaci, a pak ho ve jménu Pána Ježíše požádám, aby odešel. Jméno Ježíš má opravdu v těchto věcech velký význam, poněvadž duchové v Něm poznávají Pána majícího moc nad nimi.

Jako příklad mohu uvést svoji zkušenost: Byla mi darována kniha Připrav se k boji – autorka Mudr. Rebeca Brown, pojednávající o boji se satanismem dosti rozšířeným v USA. Mimo jiné dává rady, jak zvítězit nad zlem pronásledujícím nás z duchovna.

Poučení mi přišlo vhod. Manžel při své nemoci změnil chování. Jednou mi velice slovně ubližoval, až jsem pojala podezření, že toto všechno nemůže být jeho výplodem. Poprosila jsem o ochranu, požehnání a polohlasně v blízkosti manžela, který nic nevnímal, jsem dle návodu v knize vyzvala ve jménu Ježíše Krista ducha, který nabádá manžela ke hněvu, aby odešel a nevracel se. V téže vteřině manžel zmlkl, udiveně se rozhlížel a bylo vidět, že nechápe, co se děje. Odvedla jsem ho na židli a byl pokorný jako beránek. Trvale to ovšem nemůže působit, protože manželovo nitro bylo zřejmě nakloněno svým složením k přijímání negací z venku a duchů je v prostoru mnoho.

Léčitel V si toto též odzkoušel u některých svých případů a dařilo se mu, po poučení se duchové vytratili.

Jednou jsme společně navštívili rodinu studentky, která začala vidět zesnulou babičku, jak se zlobí a vyhrožuje. Babička nebyla spokojena s rozdělením majetku. Dokonce uvedla, kde má schované nějaké peníze. Zjevovala se děvčeti i ve vyučování u tabule. Rodiče se obávali duševní choroby. Byli zoufalí. Darovala jsem jim knížечku „Malý chlapec viděl,“ sepsanou právě oním chlapcem z doby Viktoriánské Anglie. On opravdu viděl, ale jeho maminka to opravdu nechtěla slyšet s tím, že „hodní chlapečkové nic nevidí.“ Byla dána do tisku teprve po sedmi letech od jeho smrti jeho manželkou tak, jak si to přál.

Rodina nabrala jiný pohled na život, pozvala nás a vskutku, studentka pozorovala hned babiččin odchod a pak již byl klid.

Většinou nejsme uzpůsobeni vnímat duchovní bytosti. Chce – li nám blízký zesnulý něco sdělit, činí tak ve snu, kdy jsou naše smysly, pro vnímání hmotného, uspány. V NoZj je uvedeno mnoho příkladů, kdy Ježíš nechal duchovní bytosti ukázat se přítomným, aby uvěřili v život po smrti a duchové, např. otcové, mohli své potomky náležitě poučit.

Platí však zde podobně jako u různých obrazů mimo spánek, stav duše: VEJ 1/37: „*A Já jsem pravil: „Co zří duše ve snu, to vše je jejího druhu. Je – li duše vpravdě a dobrou dle toho, čemu Já vás učím věřit a konat, pak vidí také ve snu pravdu a může si z toho vytvořit pro život něco dobrého. Je - li však duše ve falši a z ní ve zlu, pak uvidí ve snu faleš a utvoří ve snu zlo.*“

Za sebe mohu říci, že o některých blízkých zesnulých mám přesné informace a z toho, co mi říkají nebo jak je vidím, mohu posoudit jejich změny myšlení a změny prostředí.

Požehnání

Je to projev Boží milosti, o kterou můžeme prosit. Často však jsme obdarováni Boží péčí, aniž bychom o to vědomě prosili a ani si ji vlastně neuvědomujeme. Boží láska nad námi stále bdí a řídí naše kroky tak, abychom, jsme-li nadějní, postoupili z naší nevědomosti do sféry vyššího vnímání a chápání.

Vizuálně lze tuto milost spatřovat u požehnaných pokrmů.

V tom případě se nad pokrmem zrcadlí záře, odpovídající intenzitě naší prosby.

Tomuto vnímání mne naučil jasnovidný mladý R ze Slovenska. Dříve jsem si pokrm tak zvaně „pročist'ovala“ dle návodu daném ve spolku léčitelů, který spočíval v přiložení rukou k pokrmu s myšlenkou, že si „pročist'uji pokrm“. Výsledky byly samozřejmě různorodé, což vyvolávalo bouřlivé diskuze, protože i myšlenky vysílajícího byly různé úrovně.

Na popud R jsem si procvičila postup následovně:

Vzala jsem tři pomeranče, postavila na stůl a pokusně pročist'ovala. U prvního naučeným způsobem, u druhého s prosbou o požehnání s přiložením rukou, u třetího jsem ruce nepoužívala a pouze prosila o požehnání.

Když se pak R dostavil do místnosti, aby mi pročistění zkontroloval, hlásil: „První černý, druhý světlejší, třetí září.“

Takže jde o důkaz, že naše snahy nemohou nikdy dosáhnout efektu, který nám poskytne Bůh se Svou silou. Však naše babičky dobře věděly o hodnotách požehnaného pokrmu a prosily si o ně. Jenže časem to zřejmě přešlo v rituál bez účasti srdce, pokory, důvěry a lásky k Bohu. Sama jsem si totiž ověřila, že kdykoliv prosba postrádala některé z duchovních citových podpěr, pokrmy zůstávaly ve stejné duchovní hodnotě a požehnání na nich nespočinulo.

Již první lidé, žijící zhruba před šesti tisíci lety, byly k nutnosti prosby o požehnání, vedeni. Prvními lidmi nazývám dle NoZj ty, kteří obdrželi kromě duše i ducha. Vykopávky, archeologické poznatky nás však zavádí do dob dávno minulých, kde se již jednalo o lidech. Tak jak to, že se zde uvádí krátké údobí šest tisíc let? V NoZj je vysvětleno, že šest dnů, kdy Bůh pracoval a sedmý den odpočíval, lze přirovnat k dlouhým údobím, kdy vývojem dostávaly duše s následným hmotným tělem, již právě i na konci pátého období, tvar lidský. Ještě však musely procházet zdokonalováním tak dalece, aby vytvořily tvar odpovídající možnosti obdržet též ducha Božího, což se stalo až u prvních lidí – prvního páru Adama a Evy.

Vždy po dokončení určité vývojové etapy, tedy určitého „dne“, přišly katastrofy, které vývojovou etapu ukončily, a přicházela etapa další. Je nutno brát v úvahu, že katastrofa vývojové etapy poničila pouze hmotná těla, duševní tvary se však zachovaly, neb jsou nehmotné, čili nezničitelné, a proto se v následných etapách mohlo vždy pokročit k větší dokonalosti duchovních tvarů.

Tak jsem tomu porozuměla a ve sporně se jevící oblasti mám proto jasno.

Například v BD I/33 jsou praotcové poučováni, aby jedli společně vždy ráno, v poledne a večer velmi střídavě, a aby neopomínali poděkovat a prosit o požehnání s upozorněním, kdo tak nebude činit, jaké ponese dopady v podobě dlouhého spánku (duchovního) nebo

tloustnutí, čímž dojde k zošklivění postavy a dokonce cituji doslova: „*Kdo to však opomene ze strnulé neposlušnosti a z podceňování tohoto mého snadného přikázání z lásky k vám, na toho přijde žádost smilstva a všeho nevěstkářství, jelikož snadno upadne do hříchu, z hříchu do smrti a bude mu přestát velký boj, aby potřel silného hada svedení Evy, a nepohlédnu na něho dříve, dokud ve velké lítosti nezvítězí nad svým tělem.*“

Nebo BD 1/17, určeno pro Kaina:

„*Nechť žije a množí své pokolení, ale napřed ať mi obětuje třikrát své srdce a sedmkrát srdce své ženy Ahar. Opomene-li to, pak se objeví jeho nevěra a on se stane zlým a had bude žít skrze něho a bude pak žítí nadále ve všech jeho dcerách, které se tím stanou krásné zevně, ale tím ošklivější vnitřně, a zahubí všechny jeho syny a nakazí svým jedem děti Mé lásky a odvrátí ode Mne Mé syny.*“

Nebo BD 1/38 při osídlování Ihyponu (Japonska), a to Meduhedity, později i Číny Sihinem, za pomoci duchovních bytostí. Kromě pravidel ohledně majetkových poměrů a stravování, je jim dán též pokyn ohledně plození:

„*Se svými ženami však neobcujte dříve, dokud vám nebude čtyřicet let, a pak ne častěji, nežli je nutno k zplození člověka, a více nežli dvě až tři ženy ať nikdo nemá, protože vše, co by bylo nad to, počítal by vám Bůh za velký hřích a trvání vašeho života na Zemi by to ukracovalo a činilo trudným. Vaši lásku k Bohu by to oslabovalo a tím vás konečně oloupilo o všechnu moudrost, která je jen dobrovolným přídatkem od Boha těm, kdož zachovávají přesně jeho přikázání.*“

Meduhedité byli původními obyvateli zkaženého Hanochu, odkud uprchli. Bylo to město rozsáhlé, zabírající obrovské území nížiny. Jeho obyvatelé dávno odpadli od Boha a žádné rady nebo přikázání nerespektovali. Zatímco dosud řádně žijící obyvatelé výšin, zachovávající Boží pokyny, udržují si přitom duchovní schopnosti, kterými byl první člověk vybaven, stáli na Zemi jako páni tvorstva. Měli i vysokou postavu, takže se obyvatelům nížiny jevíli jako obři. Pro jejich vzhled a schopnosti se jich obávali, posléze je začali nenávidět, neb se dokonce domnívali, že jsou nesmrtelní. Protože zatímco oni dosahovali poměrně malého věku, horalé žili několik set let. Měli však velmi rozvinutý průmysl, zejména letectví, protože špatná síla jim pomáhala. Lorberovi bylo tehdy sděleno, že by velmi jejich pokročilou techniku lidé v jeho době (před sto šedesáti lety) obdivovali. Potopou však vše zaniklo.

V BD 5/24 je opět zdůrazněna nutnost lásky k Bohu, která má předcházet prosbě o požehnání proto, aby láska postupně vítězila nad zlem, které tu zůstalo jako pozůstatek po padlé duchovní bytosti. Adam měl právě láskou a poslušností vůči Bohu dokázat v sobě tuto padlou bytost spoutat.

Neustálé varování a nabádání k prosbě o požehnání, se nám jeví v dnešní době zastaralé, snad dokonce mnohým i zbytečné. Právě proto, že žijeme v tak oddáleném stavu od Boha a nemáme většinou řádné informace o možných nebezpečích z duchovního světa.

Tak hluboké informace v Novém zjevení otevírají cestu k chápání věcí dosud neznámých, protože právě pochopením různých nebezpečí lze chápat láskyplné rady Boží směřující k zachování kladných hodnot v člověku. Nemyslím však, že bych byla plně obsáhla a řádně pochopila vše, co je nám zjevováno, a to pro náročnost a obšírnost. Spisy jsem studovala několik roků.

V Ze je v kapitole 50, 51 ku příkladu popisováno, kterak si duše v mateřském těle buduje své tělo, co k tomu potřebuje a kterak jí duchovní bytosti pomáhají. Na druhé straně je však popisováno úsilí špatných duchů, snažících se dílo co nejvíce znehodnotit. Proto je důležité chování těhotné ženy, a to i v době kojení, aby se co nejvíce zabránilo usazování škodlivých duševních substancí v těle. Kdybychom znali duchovní složení hmoty, chápali bychom, proč je hmota nebezpečná, i když je po materiální stránce zcela dobře vědou prozkoumána.

Jsme složeni ze tří těl: hmotného, duševního a duchovního. Staráme se většinou pouze o hmotné. Jsme-li dobří hospodáři, měli bychom vzít v úvahu všechna těla, zejména silně působící zákony světa duchovního.

V Ze/58 o tom, jak se nás může zmocnit takový špatný duch:

„Nejdříve si svou oběť vyhlédne, chopí se jí a všemožným způsobem se vpravuje do těla, což se nejnáze stane buď požitými pokrmy, nebo nápoji, které nebyly dříve Mým jménem požehnány... Vnikl-li takový duch do těla, plíží se jako kočka kolem srdce člověka, pozná brzy jeho slabosti a začne do něho vdechovat své zlé náklonnosti, přání a žádosti. Jsou-li přijímány lidským srdcem se souhlasem, zůstává tento ochránce zcela v klidu v těle a s potěšením se pouze dívá, kterak takový člověk ponenáhlu začíná hezky pilně jednat dle jeho pekelných inspirací. Splnil-li pak takový člověk v plné míře vůli onoho uvnitř sídlícího zlého ducha, vyvolá tento v těle obyčejně smrtelnou nemoc a tak se snaží co nejrychleji urvat tělu tak zkaženou a jeho úsilím propadlou duši, aby ji pak jako dobrou kořist položil k nohám svému pánu a veliteli.“

Podobné události líčí i Johana Szátmáry, píšící dle vnitřně slyšeného slova v Listech Otce svazek 4/26:

„Kdo jsou ti, kteří i neviditelně ovlivňují člověka? Jsou to zatracené duše, které se nedovedly osvobodit od Satanova jha a tu se bez těla zmitají. Snaží se držet lidi ve své vůli a tak nad nimi vládnout. Nejsou však všichni lidé tak zlí, jak to ukazuje jejich skutek, litují své chyby a stydí se za ně, ale když Satan vidí, že přemýšlí o pokání, ihned k nim pošle dalšího sluhu, nad kterým má moc a ten dotyčnému našeptá svou zlou myšlenku. Tak ho znovu svede k zlozvyku a hříchu. Jak vidíte, myšlenky mohou ovlivnit jednak zloduší v těle, jednak bez těla. Modlete se, abyste neupadli do pokušení. Obyčejně mají největší pokušení duše, které neumí odpustit bližnímu. Pustily si tím k sobě množství pomstychtivých duší, které je ve dne v noci ničí. Běda ubohým duším, neboť jim nedají pokoj, dokud neuskuteční jejich vůli, však potom až budou muset snášet následky, vysmějí se jim.“

Myslím, že markantní následky můžeme spatřovat i ve formě náhlých zvrácených jednání, kdy člověk podlehne síle našeptávaného. Například v edici Magnet vyšla již před mnoha lety knížka „Kdo stílí na prezidenty“. Atentátníci většinou vypovídali, že ve snu viděli, nebo i ve stavu bdění slyšeli, že mají učinit to nebo to.

Z vlastní zkušenosti mohu uvést, jak si špatné síly před nedávným časem zahrály i se mnou. Měla jsem několik krátkých termínů pro vykonání mnoho práce, světské starosti mě delší dobu zcela pohlcovaly, nezbylo ani soukromí, ani čas na uvědomování si své příslušnosti k Bohu. Dokonce jsem si ještě pozvala zdravotně postižené děvče. Ve velmi vytížené době to nebylo vůbec vhodné, ale chtěla jsem dodržet slib. Známe se již jedenáct roků. Aby se potěšila, pouštěla se taneční rytmická hudba, kterou miluje a vždy se rozveselí. Největší radost jí však působí, když ji vyzvednu z vozíku a zkusíme zjednodušené krůčky dle rytmu. Sama jsem se na chvíli odpoutala od shonu, a zatímco se děvče radovalo z hudby,

vzala jsem do rukou šáteček a na chodbě nikým nepozorována jsem si tančila vlastní kreace, jak mi cit říkal jako za mlada. Netušila jsem, čemu všemu otvírám cestu. Překvapení nastalo, když jsem po čase dívku navštívila, poslouchala právě hudbu, takže jsme začaly zkoušet pár přešlapovacích krůčků. Jaké bylo ale moje zděšení, když jsem ucítila v těle tak prudký projev nízkých sil strhujících mě dolů přecházející až do fyzické bolesti. Dívku jsem posadila a zotavovala se z šoku. Opakovalo se to asi ještě měsíc při dalších návštěvách. Mezitím jsem likvidovala úkoly a trochu uvolněně se začala nadechovat. Uvědomila jsem si konečně, že již delší dobu jsem se nedotkla ani duchovní literatury, ani jsem nevznášela modlitby, díky a prosby. To bylo vážné. Pokoušela jsem se delší dobuo návrat. Marně, nešlo to. Zoufale jsem ulehla na lůžko, vzala duchovní literaturu, položila ji na hrud' a zaplakala jsem: „Bože, Otče, proč to není jako dříve?“

Přišla odpověď: „Pouze zbožná duše může tančit dle písní svého ducha.“

Bylo to bolestné pochopení, ale přineslo mi velkou radost alespoň to, že slyším opět hlas, který tak hřeje a je plný lásky.

V rozrušení jsem namátkově rozevřela duchovní literaturu a mé oči padly na větu: „Žena se může deset let modlit a jedenáctý rok...“. Bylo to pro mě opět zděšení, propadla jsem velké lítosti nad svou slabotou. Vidíte, přátelé, a to jsem již léta pocítovala doteky Boží lásky. Snad nastal ten případ, jak Ježíš líčí, že se do uklizeného příbytku podívá duch, a když jej shledá uklizeným, pozve si přátele a všichni se tam ubytují. Pochopila jsem však otázku, která se v mé blízkosti docela naléhavě řešila a já jsem pro nedokonalé porozumění nemohla nic přílehatvého dodat.

Řešila se otázka tak zvané diskriminace žen a to hned u prvně stvořeného lidského páru. Mojžíšem je žena poněkud méně hodnocena, nežli muž. Mě se to sice nedotýkalo, pro svou osobu jsem spokojena, ale záležitost mi byla stále podsouvána. A tak tímto mým pádem jsem pochopila, že žena, i když se snaží, má přece jen slabší duchovní podstatu oproti muži.

A proč tomu tak je: Ve VEJ 1/166 je totiž líčeno: „*Eva (původně Caiva, což značí předobrazující vykoupení ze sobeckosti a z toho vyplývající znovuzrození) měla vytvořenou duši z duše Adama (což značí syn slitování a milosti) a obsahovala jeho sebelásku, ono tvrdošijnější duchovno, vícesmyslné, pyšné a hrdé, které bylo tímto Božím zákrokem z něho vyjmuto... Je také způsobilá k probouzení živého plodu v ní, a protože je jí, jako tvrdošijnější vnější části mužovy, uloženo větší utrpení, může svého ducha tak zdokonalit, že naprosto stejně mohou usilovat o duchovní růst jako jedno tělo.*“

Jako žena jsem spokojena s tím, co jsem obdržela a mohu ke svému jménu Eva s radostí dodat Adamova. Diskriminována se necítím, ale s diskriminací žen dnešní doby především v zaměstnání, nesouhlasím.

Ve spise BM/202 je popisováno, jak se bývalý biskup v záhrobí těžko zbavuje mnoha zkouškami a utrpeními zhoubných světských tužeb. Nakonec přece osvědčil svou ryzí lásku k Bohu, který je v záhrobí viditelný jako osoba Ježíš. Ten mu také žehná k uzavření nebeského svazku s nebeskou ženou: „*Neboť žena je jako nádoba na přijímání světla z vašich srdcí a zároveň je také žena služebnicí v životní kuchyni srdce a udržuje stálý oheň života na krbu, který Jsem zbudoval ve vašich srdcích...*“ *Pln nejvyšší blaženosti líbá nyní svou nebeskou ženu a poznává se. A tím jeho láska se zasnoubila s moudrostí navěky. Oba Mne nyní chválí a velebí jakoby z jednoho srdce a z jedněch úst. Neboť takto teprve v nebi se stává z odděleného Adama opět dokonalý člověk, ale v rozlišené, osobně nejblaženější bytosti.*“

Kromě toho však Ježíš dal ohledně žen zbožným Židům následující poučení:

VEJ 8/213: *„Žádná žena nebyla sice již od počátku povolána, aby prorokovala jako prorokyně před národem, ale je-li žena zbožného srdce, zachovává přikázání a vychovává své děti moudře v pravé bázni Boží a lásce, pak je také jako prorok, a Duch z Boha se ubytuje také v jejím srdci. Proto nevyklučujte ženy tak, jak tomu bylo dosud, ani jim nezadržujte, co vám bylo z království Božího zjeveno... Naplněna duchem Pravdy z Boha, naplňuje týmž Duchem i srdce dětí.“*

Požehnání se však netýká jen stravy nebo také nemusíme myslet jen na přípravu pro záhrobí, ale platí zde to, co řekl známý psychotronik, jak uvádím ve vzpomínce „Mezi léčiteli“, že totiž život s Bohem je daleko zajímavější.

Vylíčila jsem vám, milí přátelé, milost Boží, která mě uzdravila a dále ještě zachránila. Chci ještě alespoň v krátkosti popsat některé další projevy zákroku Božího.

Jen letmo se zmíním například o pomoci, které se mi dostalo, když jsem nechtěně strhla řemínkem fotoaparátu postiženému děvčeti z ouška náušnici. Rozplakala se, že je to to jediné, co má z domu od rodičů. Stalo se to na vycházce a náušnice upadla do trávy. Hledala jsem dlouho, dokonce poprosila o pomoc kolem jdoucí skupinku. Všichni hledali, marně. Nakonec jsem poprosila plna lítosti o pomoc Ježíše. Když jsem otevřela oči, náušnice ležela na trávě vedle mé pravé boty.

Nebo v případě, když jsem manžela neudržela při výstupu z tramvaje, on spadl a porazil ještě starší ženu, která upadla hlavou na kolo tramvaje. Všichni, kdo ránu zaregistrovali, obávali se nejhoršího. Když paní zvedli, nenacházela se nijak zraněná, což nelze logicky vůbec vysvětlit. Brala jsem to jako výstrahu, abychom již dále takto necestovali. Pořídili jsme si invalidní vozík.

Nebo v péči o stále nemocnějšího a bezmocnějšího manžela. Jak nemoc postupovala, stále více jsem si uvědomovala nutnost proseb o ochranu a celkové posílení. Kdykoliv jsem to z nějakého důvodu neudělala, manžel vždy upadl. Součástí však také byla pokora, o které mi vyprávěla starší žena, jejíž požehnané pokrmy nádherně zářily. Zdůrazňovala mi, že vše dělá s požehnáním a že s pokorou jde vše lépe. Nechápala jsem to dlouho, až u ošetřování manžela, kdy jsem si uvědomovala, že to vše Bůh vidí a z nějakých moudrých nám neznámých důvodů vše dopouští právě pro výcvik duše. Kromě fyzické síly jsem cítila klid a mír v duši, který občas narušily důvody zvenčí, ale jinak jsem manžela až do posledních dnů dobře udržovala, což lékaři vysoce hodnotili.

V té době byl také beznadějně ucpán odpad z koupelny. Nepomohly vyzkoušené domácí prostředky, ani dvakrát zavolaní instalatéri. Jedině kopat, zněl verdikt. Usedla jsem do křesla a uvažovala o obtížnosti velké opravy v bytě. Náhle jsem měla pocit, že mám celé své tělo nějak zvláště oživené, obzvláště nohy, které jakoby mi říkaly „jdi to zkusit ještě jednou“. Běžela jsem do koupelny a po cestě ještě jednou v duchu zaprosila: „Otče, prosím Tě, pomoz mi, ať to nemusíme kopat.“ Asi dvakrát nebo třikrát jsem stiskla zvon, nastal velký hukot v trubkách a čtvrt roku trvající závada byla na další dva roky vyřešena.

Největší důkaz o správnosti mé duchovní cesty jsem však poznala v momentě, kdy mi včela uštědřila žihadlo. Na její jed jsem silně alergická. Lékaři jsem varována, že je to pro mě smrtelné nebezpečí. Tehdy jsem vzhledem k nemožnému přivolání lékaře k okamžitému

zároku uvažovala o mé možné smrti. Spěchala jsem rychle do bytu dcery a v duchu volala, je-li to Bože Tvá vůle, klidně zemřu, jen Tě prosím, abych neupadla zde na silnici do prachu, ale abych alespoň doběhla do bytu dcery. Tam jsem skutečně doběhla, lehla na lůžko a očekávala konec. Zdůraznila jsem ještě jednou, ať je to Bože podle Tvé vůle a kupodivu, nedostavila se poprvé v životě, opravdu poprvé žádná, ani ta nejmenší reakce.

S dcerou jsme zažily zvláštní příhodu, která by se mohla nazvat „Materializace a dematerializace“. Jela poprvé za svou sestrou do ciziny a jako dárek jsem jí přibalila knihu „Kristův návrat“. Koupila jsem každé dceři jednu. Vím zcela určitě, že jsem ji do kufru ukládala a byla jsem nemile překvapena, když mi dcera při návratu roztrpčeně vytkla, že tam kniha nebyla, a že si připadala velmi trapně. Nechtěla jsem věřit, šly jsme se podívat do knihovničky, odkud jsem jeden výtisk vzala a dala do kufru. Byly tam však výtisky dva, což svědčí o mém selhání a nemohla jsem to pochopit. Večer však dcera z ciziny volala, že knížku našla ve svém prádle a ani neví, jak se tam dostala, že ji v rukách rozhodně neměla. Běžely jsme se podívat opět do regálku knihovny a výtisk tam byl pouze **jeden**. Viděly jsme v tom zásah dobrých sil, protože manžel druhé dcery byl sice vědec světového jména, ale také velmi divoce protestující ateista a tímto zákresem se předešlo, jednak zneuctění knihy, ale též i zničení rodinné atmosféry hned z počátku návštěvy. Ale hlavně se domnívám, že to byl důvod lásky, který nedal příležitost člověku k dalšímu vzpurnému rouhání. V knize jsou soustředěny pasáže celého rozsáhlého díla týkající se tak zvaného „konce času“ a další doplnění. Ježíš se bude postupně vracet do srdcí lidí, čímž bude působeno určité vyzařování lásky. Těm, kteří Ho milují nejvíce, se také viditelně na okamžik ukáže. Vlastní „konec času“ nespočívá ve zničení planety, nýbrž v přetřídění lidstva, které by bylo schopno žít na pročištěné planetě vyššími duchovními hodnotami.

Na otázku učedníků o době i místě je odpovězeno, že přesnou dobu zná jen Otec, ale že neuplyne od této doby tisíc a necelý druhý tisíc roků. Ježíši bylo tehdy třicet tři roků, tedy náš letopočet rok třicet tři, přičemž je odchylka v kalendáři sedm roků. Bude bráno v úvahu, aby dobří příliš dlouho netrpěli vinou špatných a naopak, aby nadějní špatní měli ještě čas se uchopit správné cesty.

Kromě toho jsou uvedena určitá znamení týkající se přibývajících katastrof. Zaujala mě i poznámka o tom, že lidstvo bude ve své touze a hrabivosti provádět hluboké vrty do země, čímž se uvolní velké množství hořlavých plynů, které zahustí atmosféru, která se tak stane vznícení schopná.

Za všechny projevy pomoci jsem vděčná a musím se snažit jíti stále dál.

Jednou jsem byla tázána, odkdy takto smýšlím, zda od mládí. Odpověděla jsem spontánně, že tehdy by mě to vůbec nezajímalo. Dlouho jsem o této odpovědi přemýšlela. Proč jsem se vlastně od mládí o Boha nezajímala? Protože jsem neměla informace. Účastenství na mši, a to ještě z přinucení, nemělo tu sílu, aby mě k Bohu přitáhlo. V podstatě jsem však nikdy nezhazovala lidskou důstojnost, obzvláště intimní vztahy jsem zachovávala v určité úctě a zdrženlivosti. Cítila jsem, že člověk je víc než zvíře. Při sledování módního trendu sexuální nevázanosti, nenapadá mě jiný výraz nežli „celosvětová králíkárna“, a kladu si otázku, co vlastně za hodnoty, tolik potřebné i jen ke spokojenému životu, přináší. Zdá se mi, že přináší daleko více bolesti, a to ve všech směrech, a jako daň dopadá na člověka za krátký prchavý okamžik.

V době prvních lidí, kdy ještě Bůh chodil mezi lidmi v osobě Abedama, jak popisuje BD,

tázal se jeden z praotců, proč je tak nerovnovážně rozdělena touha po plazení. On, že by plodil stále, kdežto žena je buď těhotná, nebo je v šestinedělí nebo kojí anebo má nečisté dny.

Byl poučen o rozdílu v kvalitě semene. „Semeno muže, který trousí své semeno u každého kamenu kolem cesty je řídké, z kterého se dá jen velmi málo utvořit... Kdežto semeno obohacené složkou „sebezápor“ je daleko hodnotnější... Je to jedno z nejtěžších přikázání, není nikomu vnucováno a jeho schopnost plnění závisí na množství lásky k Bohu.“

Dotvrzují vlastní zkušeností, že právě láska k Bohu byla tou nejvrchnější silou, která mne z občasných myšlenkových úvah, zejména v počátku, táhla nahoru, až jsem se skutečně radostně snažila žít co nejdokonaleji dle Božího přání. Hovořila jsem o tom s několika moudrými, zkušenými muži. Měli podobné zkušenosti. Jen jeden, který říkal, že jde duchovní cestou, měl s tím velké potíže a považoval uskutečnění takové idee za nemožné. Síla hada, poutajícího nás, je velká, ale platí zde slova Ježíše: „Kdo Mne miluje, toho jho je lehké.“

Kain, syn Adamův, narozený z nepožehnaného plazení pouze na základě smyslné žádosti na popud hada, což v podstatě byla Evinina vystoupivší smyslnost, jak je podrobně vysvětleno v BD, měl před plozením i před jídlem se svou ženou Ahar vykonat oproti Abelovi a jiným potomkům mnohem více „bezpečnostních opatření“ ve formě pokorných proseb o požehnání (bylo již uvedeno dle BD 1/17). Jinak se stane zlým a had bude velkým nebezpečím pro jeho potomstvo, které může zahubit.

Při pozorování dnešní doby můžeme vnímat, že „had“, čili uvolněná žádostivost ničí lidstvo nejen fyzicky různými chorobami, např. AIDS, kde není pochyb o původu vzniku, ale byla zde míněna hlavně **záhuba** duchovní. Tedy **trvalá** hodnota člověka. Žádostivost se rozšířila přes tělesný smyslný požitek i do dalších oblastí, kde člověk ze žádostivosti a chtivosti ztrácí úctu před životem. Zahozené novorozeně, zabitý člověk pro pár korun, bezohlednost vůči druhým, necitelnost a surovost. Myslím, že to vše je práce právě toho hada, před jehož silou nás chtěl Bůh ochránit. Ale protože máme též nedotknutelnou svobodnou vůli, my sami se máme zorientovat v chaosu protikladných sil a vybrat si správně. Proto také život na naší planetě je tak velmi těžký, ale vítězové mohou získat tak zvané Děťství Boží, to je přecházení Božích vlastností do nitra; vědomý odchod z hmotného světa s možností zařazení se do oblasti prozřelých čistých duchů k činnosti v duchu lásky.

O tom svědčí též následující výjev uváděný v BD:

Noe v poslední době na pokyn Boží sesílal občas do nížiny Hanochu posly s varováním, neobráti-li se, přivedou na sebe katastrofu (potopu). Smáli se tomu a vesele si žili dále. Vyslal do nížiny i syna svého bratra Mahala. Ten byl uchvácen nádherou a přepychem, který mu byl cizí, a když mu vládce nabízel místo u dvora, krásné šaty, krásnou ženu za manželku, nechal se svést. Za čas si povšiml, že tito lidé vůbec neberou v úvahu Boží vůli. Začal je pozorovat a zhrzil se. Pochopil, jak se nechal napálit a svést. Začal litovat svého skutku, vzbudil velkou lítost ze svého pádu a rozhodl se pro tajný návrat na hory. Jeho žena ho však nechala po cestě zavraždit. Když se dlouho nevracel, pokusil se ho jeho otec Mahal najít. Když vypátral i místo, kde byl zalděn, hořce se rozplakal. Okolní lidé, kteří mu pomohli syna vyhledat, se domnívali, že pláče nad jeho ztrátou. On však odpověděl: „Kdybyste ho zabili tisíckrát, nevalilo by mi to tolik, jakože jste ho **zabili pro Boha**.“ Protože dobře věděl, co jeho syn ztratil. Při zpáteční cestě mu však Bůh vyjevil,

že jeho syn se v duchu vrátil k Němu, že není tedy zavržený, nýbrž se Mahalovi dokonce ukázal jako zářivá čistá duchovní bytost.

Člověk padne, ale je na něm, aby si to uvědomil, zošklivil si své počínání a kajícně se vrátil k Otci. Je to podobenství o návratu marnotratného syna. Je bráno jako velká hodnota, když člověk své chyby pozná a lituje jich. Tím, že člověk poznal zlo, může náležitě poznávat a ocenit dobro.

Pokud se týká potopy, ráda bych doplnila dle BD, že Bůh potopu nijak nevymyslel, aby záměrně lidstvo potrápil a zničil. Byl to důsledek odvážných hlubokých zásahů do Země, zejména pod horami, na nichž žili Boží lidé. Potopa vznikla pak jako následek při podkopávání velké části hor. Byla to činnost několikaletá a tehdy lidé znali již „výbušná zrna“.

Tedy, bylo v podstatě dopuštěno to, co si lidé sami nadrobili. Obdobné je to u vysvětlování, že z nitra Země vychází stále různými cestami a určitými místy špatnosti různých druhů. Na pokyn Boží jsou však neustále zneškodňovány dobrými duchy. Až však přijde doba, říká se tam, kdy lidé dosáhnou velké zkaženosti a zloby, nebudou již negace ze Země likvidovány dobrými silami, ale budou ponechány lidem, chtějí-li stále jen zlo.

Stravování

Z ochranných důvodů bychom si měli vzhledem k nebezpečí minule uvedenému před jídlem vždy poprosit o požehnání. Neboť i pokrmy jsou nositeli duchovních substancí různé úrovně. Z toho důvodu byly také Mojžíšem rozděleny pokrmy na čisté a nečisté tak, aby se naše duše ještě více neznečistovaly dalším příjmem duchovních negací.

VEJ 9/11 popisuje událost v hospodě, kdy se Řek, léta nemocný na žaludek, kterého však Ježíš již bez jeho vědomí uzdravil, obává jísti oběd. Ježíš ho povzbuzuje slovy: „*Učiň to nyní bez bázně a bez ostychu a popros před jídlem v srdci Boha, aby požehnal tobě a všem lidem pokrmy a nápoje, a On ti tuto prosbu vyslyší a tobě pak každý pokrm lidem určený dobře poslouží a tvé tělo opravdu oživí a posílí. Tak budiž a zůstávej!*“

Na jiném místě praví: „*Kdo však myslí, že nepotřebuje Mé požehnání, k tomu také nepřijdu.*“

Vzpomínám na příhodu, kdy k nám chodíval duchovní léčitel, dcera předkládala na stůl oběd a léčitel se chystal k prosbě o požehnání. Náhle překvapeně vykřikl, že nejmenší vnučka má pokrmy požehnané, že krásně září. Vyložil to tím, že je malá a ještě to sama neumí. Na požehnání má však právo. Snad to byla práce jejich ochranných duchů. Bůh na vše pamatuje, nic není ponecháno náhodě nebo zapomenutí. Je buď ponecháno přímo Jeho působení, nebo je respektována, a to v plné míře, svobodná vůle člověka.

Nyní jsem četla nejnovější studii o stravě. Na základě určování DNA byly shledány pokrmy, dodnes hojně doporučované, jako například oleje, byť olivové nebo panenské s ohledem na přítomnou složku OMEGA, jako nevhodné. Říkám si proto, že není nad pokrmy požehnané, neboť Bůh vidí do našeho těla, i to, co je vhodné pro nás a požehnáním nám to upraví. Pro dnešní dobu, kdy jsou pokrmy plné nežádoucích chemikálií, je to dvojnásob nutné. Týká se to zajisté i léků, proto prosba o zneutralizování škodlivého obsaženého v lécích pro naše tělo, jak nás učil prosit duchovní léčitel, je stále velmi vhodná. Statistika ukazuje, že je dosti úmrtí zapříčiněné užíváním léků.

Rovněž tak **voda** jako nápoj. První lidé pili jen vodu, pramenící, či tekoucí na povrchu země, tedy vystavenou slunečním paprskům. Hluboké studny sice obsahují vodu bez příměsí vod povrchových, tak jak je známe, ale obsahují též mnoho škodlivých duchovních částí, protože čím hlouběji, tím více duchovních negací. S léčitelem V jsme několikrát přeměřovali hodnotu vody z vodovodu. Jako obvykle obsahovala určitou hodnotu, pokud se týkalo vyzařování. Po prosbě o požehnání se hodnota velice měnila. Již duchovní léčitel nám dával za příklad ochutnání ze dvou skleniček vody, obě natočené z vodovodu. U jedné však bylo vyprošeno požehnání. I laik mohl rozeznat rozdíl chutě.

Dobře vykvašené a vyčištěné **víno** obsahuje velice pozitivní částičky duchovní. Žádné nevykvašené přírodní duchy, proto je doporučováno jako vhodný nápoj. Ovšem jen v malé míře tak, abychom se nikdy necítili opojeni. V tom případě nastupují již velká negativní působení probouzející smyslnost. Mladistvým je doporučováno s vodou.

Dle BD 1/18: Pokyny prvním lidem

„Zrána jezte plody stromů, v poledne ze stromu života, večer pijte mléko a med, který dám pro vás shromažďovat ve větvích stromů zvířátky vzduchu nebe, která pojmenujete celia (starostlivost nebe).“ Strom života byl do velké výše sahající strom, který zde vyrostl na prosbu zbožného Abela, na novém území po odchodu z Edenu. Měl široké listy, plně ověšen chlebovými plody libé nasládlé chuti, jménem bahahania (neb posílení a občerstvení slabým), dodnes známý jako chlebovník. Byl speciálně požehnán jako pokrm těla pro posílení lásky.

Útlá knížka, patřící též k NoZj, s názvem Léčivá moc slunečního světla, však mimo jiné varuje před tím, aby lidé napodobovali stravu prvních lidí. Neb jejich život byl tehdy bez fyzické i psychické zátěže, spíše rozjímavý.

Kain se měl živit ovocem a chlebem, který vyráběl z vypěstované (připravené pro něj) pšenice.

Zbožnému Abelovi bylo však ukázáno stádo mírných zvířat, měl jim dáti jméno a pást je. *„Třetího dne, před sobotou, porazte ovci, očistěte od krve, pečte na ohni z kamene a večer vesele pojezte. Také Ahar a Kain ať pojedí maso tohoto mírného zvířete, jinak ať zůstává Kain na poli a živí se tam chlebem a ovocem.“*

VEJ 10/210: *„Chce-li člověk zůstat na těle i duši zdrav, měl by být od dětství strídme živěn. Pohleďte na Mne, já jsem tělem také člověk a jím a piji vždy jen jeden a týž pokrm a utišuji žízeň rovněž jedním čistým dobrým zdravým vínem, ale vždy s náležitou mírou... Možno požívat s vodou.. Kdyby lidé zůstali při stravě udané prorokem Mojžíšem, neměli by lékaři nikdy se svými léky u nich, co dělat. Leč oni začali své tělo nacpávat podobně jako pohané, po vzoru Epikurejců, sterými, tak zvanými pamlsky a tím upadli v krátké době do všelijakých nemocí.“*

Jak probíhá zpracování stravy je uvedeno v ZE/209: *„Když pokrmy odevzdaly důležité věci tělu, jeho nervům a jeho duši, pak je dvěma přirozenými cestami odstraňováno z těla to, co je v požitě oživovací hmotě vlastní nečistota. Stal-li se však člověk v každém ohledu prostopášným a učinil-li i břicho svou modlou, pak nemohl být požitý pokrm, jakož i příliš mnoho do žaludku nalitého vína úplně již rozložený a tím přecházejí ještě mnohé nerozložené částice, sloužící k oživování těla, nervů a duše do velkého břicha, do střev, a jednak játry a slezinou do močového měchýře, způsobují tam opět kvašení, z něhož se časem opět vyvíjejí všelijaké nemoci těla a činí duši lenivou, tupou a necitlivou.“*

Z těchto škodlivých látek pochází pak jiné zlo. Když totiž zlí, ještě nevykvašení duchové z okruhu výparů takového člověka poznají, že se v jeho břichu a spodním těle nashromáždilo již mnoho jim příbuzných přírodních duchů, vnikají brzy do těla takového člověka a spojují se s duchy podobného druhu v těle. Mnohé těžké nevléčitelné choroby se zmocňují nejen jeho těla, ale i duše, která se stává zlenivělá a neschopná se ubránit, aby stále více nepřecházela do svého smyslného trpícího těla. Aby se zabránilo úplnému zhmotnění duše, musí přijít velké nemoci těla, které se mohou léky trochu upravit, ale potom hned, jakmile člověk zapomene, oživí své dřívější sužovatele a jeho druhý trpící stav je horší prvního.

Pak přichází třetí stav, kdy se těla zmocní zlí duchové, kteří předtím v těle prodělávali zkoušky svobody života. Od tohoto třetího zla nemůže pak člověka osvobodit již žádný lékař, nýbrž jedině Já a také ten, který na to obdržel moc a sílu ode Mne.“

Další různé poučky týkající se stravování a jiného:

- U velkého vyhladovění nejdříve použít trochu chleba se solí a nepatrně víno, nežli se začne řádně jíst.
- Nejít brzy po jídle spát, ani nejísti v nočních hodinách, neb zaživací orgány potřebují též odpočinek.
- Vždy jísti raději jednoduché pokrmy, syrové ovoce nebo zeleninu jíst pouze jeden druh najednou.
- V případě potřeby budou požehnány i jiné, ne zrovna k požívání určené pokrmy. I vepřové maso se může stát beze škody požitelné, použije-li se uvedený postup (sůl, kmín, tymián, vyuzení do tvrda, posléze uvaření s vodou, vínem a tymiánem).
- Je též poznamenáno, že člověk by neměl pracovat příliš dlouho velmi těžce, protože tím odebírá duši potřebnou sílu, čímž ji oslabuje, neboť síla v tomto případě je věnována na posilu těla. Jistě mnozí mají ty poznatky, že při přejídání nebo nadměrné fyzické práci, ztrácejí zájem o duchovní věci.
- Taktéž je zmínka o spánku, který by neměl být pouze ve vodorovné poloze, jak je zvykem, nýbrž v polosedu s podnožkou. Ležením se narušuje rovnováha v krevním oběhu, rovněž tak těhotným ženám to může způsobit otočení plodu do nežádoucí polohy. Také se nemá dlouho spát.

Za nejvhodnější pokrm pro člověka jsou Ježíšem označeny **ryby**. Jíst vždy čerstvé, nikdy neponechané, byť jen na určitou dobu zabité. Z plodů moře se má jíst jen to, co má šupiny. Ježíš zdůvodňoval učedníkům, proč má rád ryby tím, že žijí v prostředí pokory, to je ve vodě. Voda je známa jako očišťující symbol, právě pro svou pokoru. Voda teče vždy tam, kam má možnost vzhledem k povrchu Země. Nikdy nemůže téct tam, kam by sama chtěla.

Tam, kde to není možné, je nejzdravější: Pšeničný a ječný **chléb**, **mléko** zdravých krav, koz a ovcí, velká perská kukuřičná **pšenice**, z luštěnin je **čočka** na prvním místě, a to jednoduše připravená – mírně osolená, vychlazená a s kouskem chleba.

Ovoce mírně požívat, v úplně zralém stavu, avšak pečené, vařené, sušené je lepší, neboť se vyloučí zlomyslné přírodní duchovno.

Hospodskému je Ježíšem řečeno: „Ty znáš ovoce a kořeny, které se hodí člověku k požívání, ale hladoví a žraví lidé se s tím nespokojují, nýbrž vynalézají ještě stále velké množství potravin, jak z říše rostlinné, tak zvířecí. A následkem toho jsou stále více a více přibývající choroby.“

Masité pokrmy by měly být požitý jen v určitých dobách, a to velmi mírně vždy z čerstvě poražených zvířat (Abel měl jíst jednou týdně skopové). A tu jest maso ryb lepší, než holubů, maso holubů lepší než kuřat, maso kuřat lepší než jehňat, toto maso lepší nežli kozí a to zase lepší nežli telecí a hovězí. Pro duše zde inkarnované z jiných světů, mající odpor k masu, je nejpříjemnější maso kuřecí.

Z uvedených jídel by se mělo požívat jen jedno s trochou chleba. Rovněž i z kořenovitých plodů jen jeden druh najednou.

Při takové stravě by se tělo nestávalo těžkopádným, lenivým a ospalým, takže duše má pak o překot co dělat, aby udržovala svůj těžkopádný stroj v pohybu, natož aby se při takové práci zaměstnávala ještě něčím jiným. Proto je přejídání tak nevhodné.

Bylo tedy odedávna stanoveno, které pokrmy jsou pro člověka vhodné a zjevená Boží vůle platí, domnívám se.

Přesto si však milý přítel, klademe další otázku, máme-li být vegetariány nebo ne.

Já sama jsem byla třináct roků přísnou vegetariánkou, ke všemu ještě ve středu a pátek pouze o chlebu a vodě. Zdravotní výsledky po třinácti letech byly lékaři hodnoceny jako výborné, přesto se mi objevily hned po návratu k masu známky umlčené artrózy, kterou trpím již třicet roků a silné odvápnění kostí. Takže vegetariánství zde mluví pro i proti mému zdravotnímu stavu. Rovněž jedna má dcera i jedna z vnuček jsou přísné vegetariánky, a to ihned od útlého věku. Sousto masa, násilím donucené snísti, přechovávaly v ústech po tak dlouho dobu, dokud nebylo možno je zase nějak nepozorovaně z úst odstranit. Někdy to byly celé hodiny, přes povinný odpolední odpočinek ve školce až po dobu odchodu ze školy.

V duchu indických náboženství nemáme z důvodu lásky brát život jiným tvorům. A to je přísné vegetariánství. Lidé prostoupení tímto duchem nemohou jíst maso ze soucitu, ohleduplnosti a milosrdenství.

Avšak lidé prostoupení duchem Ježíše a jeho nauky mají na to jiný pohled. Veškeré týrání zvířat člověkem se samozřejmě vylučuje, avšak k bližšímu pochopení je objasněno, co to vlastně značí **smrt zvířete**.

Hlavní věcí je život vnitřní, sám život. Ten je nesmrtelný a odpadne-li jedna, nám viditelná nižší forma, duchovní forma se ihned spojuje s duchovní formou jinou a to dle předepsaného řádu, kterého je přísně dbáno ve **formu vyšší**. Vzniká tak nová vyšší bytost, opět se obaluje tělem a pro nás vzniká viditelně další nový tvor. Je-li pak zase zbaven jakýmkoliv způsobem svého těla, jedná se o osvobození vnitřního, neviditelného, které je opět na svobodě a čeká na další postup.

Vždyť tento princip postupu platí i u rostlin a moderní věda zjišťuje i určité chvění rostlin (detektor lži). Určité vědomí vzniká u rostlin, jakmile se vyvíjí schopnost tvorby a oběhu šťáv.

V tomto směru mě potěšila přednáška absolventa Lomonosovy univerzity, který uváděl, jak velice jemnými přístroji bylo v prostoru zjištěno mnoho okem neviditelných rostlin, travin, semen, zvířat, dokonce i zesnulého člověka, a jak si pracovníci, většinou ateisté s úžasem řekli, že toto vše musí mít nějakého ředitele. Tedy řekněme, že tak vědecky nazvali Boha. Je to vlastně vědecké potvrzení údajů uvedených Lorberem. Totéž však vidí i jasnovidní lidé. Nebo čistě žijící Nubijci, kteří se za dob Ježíše, vedeni Duchem, dostali až do Jeho blízkosti. Dokazovali například i vzdělaným Římanům, Ježíše provázejících, co vše dokáže čistá, dosud zachovalá, dle Božích zákonů žijící duše. Živilo se rybami a kuřaty. Když pak kuřata přerostla, nechávali je volně dožít do svého přirozeného konce, a pak je vynášeli ven za vesnici jako žrádlo divokým zvířatům. Viděli totiž druhým zrakem, jak se postupem věku v přerůstajících kuřatech usazují nečistí duchové.

Americká lékařka Rebeca Brown, bojující tam proti velmi rozšířenému satanismu, má na požívání masa zase jiný názor. Tvrdí, že živočišné bílkoviny jsou pro člověka nutné, aby ho posílily v boji proti zlu. Dokládá to biblickým příkladem, kdy z Boží vůle donášel havran Eliášovi ráno i večer chléb a rybu. Rovněž Mojžíš rozdělil maso na čisté a nečisté dle duchovních hodnot. Maso tedy nikdy nebylo vyloučeno. Je-li duše složena

z různých nižších druhů, je rovněž možná strava z říše rostlinné i živočišné.

Jednou jsem v době hladovění slyšela vnitřní hlas, který mě poučil, že půst neznamena jen hladovění, ale že se tím rozumí daleko více. Sebezápor, a to i u věcí, které nevedou k šlechtění duše, nýbrž k rozptylování. Později jsem si začala také uvědomovat rozpor v mém počínání. Na jedné straně jsem se snažila pečlivě dodržovat Ježíšovu nauku, ale po stránce stravování a půstu jsem se řídila něčím jiným, ne Jeho naukou. Stále častěji mě napadala a znepokojovala tato myšlenka. Svěřila jsem se s ní i paní Jaro Pippichové, překladatelce zejména díla Dětství a mládí Ježíšovo. Též zastávala názor nutnosti požívání bílkovin, byla však velmi obezřetná. Nechtěla jsem vynalézat nebo praktikovat něco, co Ježíš neříkal.

Nakonec jsem se odhodlala k přímé otázce k mému vnitřnímu hlasu. Přišla zcela jasná, dobře slyšitelná i srozumitelná odpověď:

„Není každý váš přítel ten, kdo vás nabádá k hladovění, nýbrž vás potřebuje způsobilé pro uskutečňování svých záměrů.“

A bylo to jasné. S bolestí v srdci jsem si vzpomněla na člověka, kterého si tolik vážím, ale který po čtyřiceti-denním hladovění začal mluvit jinak, nežli bylo jeho zvykem. Žádné rychlé násilné techniky, mimo růst lásky, nemohou zřejmě účinně povznést duši k duchu. A pak se stane, že to, co bylo dříve pro tyto lidi podstatné, dávají bokem a naopak to, co by dříve tolik nebrali, staví nyní do popředí na prvé místo.

Nejsprávnější však bude zlatá střední cesta. Střídmost ve všem, sebezápor tam, kde bychom mohli být ohroženi, dáváme-li si za cíl duchovní růst. Každý však ať si žije dle své svobodné vůle a nepřijímá nic, o čemž by nebyl přesvědčen, že je pro něj prospěšné.

Vzpomínám na událost vyličenou v BD:

Adam provedl nějakou menší nepředloženost, sám se na sebe rozhněval a za trest si uložil, že do večera nebude jíst. Ten den zrovna měli nutnou delší chůzi a Adamovi slabostí vypovídaly nohy, takže ho musel Henoch podpírat. Nakonec po strastiplné cestě však slyšel od Boha pokárání:

„Proč si děláš nové přikázání a ničíš Mé dílo, když neumíš řádně dodržet ani ty jednoduché zákony, které jsem vám dal?“

Ano, to je otázka k zamyšlení.

Církev a nauky

Jako novorozenec jsem byla pokřtěna v katolické církvi, o jiných církvích jsem jen letmo něco zaslechla, ničemu jsem však nerozuměla a domnívala se, že je to něco jako opozice.

Opět jeden z výchovných kroků jsem prožila, když se mi během snad pouhých dvou roků dalo hned několik církví poznat.

První byli **adventisté**. Chodili totiž k mé ovdovělé mamince a tam jsme se seznámili. Byla jsem překvapena, jak trvali na každém slově Bible. Na velmi přesné definici, a zdálo se mi, že je to upřednostňováno příliš na úkor všeobecného pochopení. Vzali mě na slavnostní křest, abych viděla, jaké mám možnosti. Nechtěla jsem se podrobit a namítla, že by snad nechtěli, abych tam stála falešně. Za čas jsem se s panem kazatelem setkala a vyprávěla mu o zážitku záře v kostele. Velmi hněvivě na mě pohlédl a řekl, že to mám z toho, že strkám hlavu mezi d'ábly. Dlouho jsem se nemohla z tohoto hodnocení katolické církve vzpamatovat.

Dále to byli **mormoni**. Upoutali mě, když svátečně oděni zpívali na ulici České. Ukázali mi knihu Mormon. Potěšilo mě zjištění, že Ježíšova nauka je rozeseta po celé planetě. Tázali se, zda mohu přistoupit na to, že Ježíš mluví slyšitelně k nitru člověka. Nebylo mi to cizí. Začali mě navštěvovat, studovala se Bible, ale jakmile žádali křest, odmítla jsem. Neustále mě to připadá jako násilí. Křest již jeden mám. Venkovní důkaz pro lidi, že jsem stoupenkyně Ježíše, v dnešní době nepotřebuji, obzvláště ne mezi cizími lidmi. Důležitá je láska uvnitř srdce. Za čas jsem narazila v NoZj na místo, kde se píše o kamenech Urimu a Thumimu a o jejich duchovních hodnotách. Právě jejich pomocí četl prorok Josef Smith tabulky se záznamy, které mu ukázala duchovní bytost. Shodná zmínka o kamenech mě obzvláště potěšila. Otiskla jsem příslušnou stránku a zaslala na jejich adresu. Neodpověděli mi.

Setkala jsem se i s **baptisty**. Líbila se mi jejich prostá shromáždění bez příkras kostelních doplňků, avšak rozešla jsem se i s nimi, neb chtěli, abych absolvovala kurz Bible a někteří mě označili za málo vděčnou Pánu Ježíši za to, že vzal na sebe naše hříchy. O Jeho oběti přece vím, ale nemohla jsem nikomu vysvětlit, že se od nás také něco čeká, ne jen víra. Poznala jsem tam však i vynikající jedince. Bibli mám přečtenou, Nový Zákon několikrát. Při čtení tvrdších míst Starého Zákonu jsem dokonce zapochybovala, že to byl tentýž Bůh, který se tak láskyplně projevuje v Novém Zákoně. Uslyšela jsem: „Ano, jsem to Já. Lidé s dnešním vnímáním jsou výsledkem dlouhého šlechtění.“

Rozumím tomu tak, že neposlušní a zlí museli poznat moc a sílu Božího „hněvu“, aby později mohli také poznat v plné míře a pochopit Boží lásku.

Navštívili mě i **Jehovisté**. Za krátko však byla shoda narušena tvrzením, že Bůh vyžaduje správné oslovení. Není-li osloven jako Jehova, odvrací se od lidí. Otázala jsem se, zda tedy myslí, že když nějaký zbožný, prostý člověk se vroucně modlí a celý život dbá Božích zákonů, že tedy bude odmrštěn jen pro to, že říká Otče nebo Bože. Dodala jsem nějaké informace z NoZj. Mladší z dvojice se mnou začal sympatizovat, ale starší naznal, že mě nemá význam přesvědčovat a odešli.

Jednou jsem cítila potřebu projevit vděčnost Bohu, a tak mi přišel vhod plakát s výzvou „Pojďte s námi chválit Ježíše“. Byla jsem však zděšena lomozem, který účastníci včetně pana kazatele vyráběli. V duchu jsem se omlouvala Ježíši, že jsem Ho chtěla chválit nějak důstojněji, tiše, v nitru. Bylo nevhodné odcházet, setrvala jsem za dosti velkých muk až do doby, kdy se začal pak kazatel věnovat kázání. Bylo tak nádherné a do duše člověka mluvící, že jsem na všechno předešlé zapoměla. Náhle jsem ucítila zvláštní líbeznou vůni, ač se nikdo okolo mě ani nehnul a nikdo neprošel. Měla jsem pocit, že se probouzím z nádherného blaženého stavu, který jsem vylíčila dceří slovy, že kdyby ji milovalo tisíc manželů a dětí, nevyrovnalo by to tomuto stavu blaženosti. Cestou domů jsem se nad celou událostí zamýšlela. Uslyšela jsem hlas: „Ano, kdykoliv a jakkoliv je možno Mě uctívat a chválit, rozhodující je však jen stav srdce.“ Bylo to při setkání s **letničnými**.

Můj známý léčitel V mě vzal jednou na shromáždění vyznavačů **Poselství Grálu**. Předsedající byl přejemný člověk, hrál na klávesy a k tomu nádherně zpíval. Tehdy jsem obdržela dva vnitřní obrazy. U první písni jsem se viděla, kterak přes vodu průzračnější, než-li vzduch nad ní, pohlížím na vysoké hory. Dovtípila jsem se, že je mi ukazováno čisté nitro tohoto pána. Při druhé písni jsem uviděla muže v dlouhých šatech, kterak klečí pod vrcholem hory, čelem a rukama se dotýká země a modlí se. Ve větší vzdálenosti za ním klečeli další lidé, kteří se rovněž na tento způsob modlili. Řekla jsem mu to. Odpověděl, že ví, že dříve vedl lidi. Příliš však zdůrazňoval Parsifala jako Pomocníka a měla jsem tíživý pocit, že to není to pravé a nemohla jsem to přijmout.

Znám se blíže se zbožnou Ukrajinou, která mě vzala do pravoslavného kostela na mši, kdy tam měl být přivezen a vystaven obraz Matky Boží, ronící krvavé slzy. Všechny ženy měly pokryté hlavy šátky, stojí se, neb tam nejsou lavice a velmi dlouhou dobu zpívali muži monotónní melodie. Konečně začali zpívat něco melodického a já jsem začala plakat, nevěda proč. Poplašeně jsem se rozhlédla, zda mě nikdo nevidí, ale plakali i ostatní. Ohlédla jsem se dozadu, abych se ujistila, nepláčí-li všichni přítomní. Plakali, ale ode dveří se vážným průvodem popů nesl slavný obraz. Chodili pak k němu lidé a prosili Matku o splnění svých přání. I já jsem k němu přistoupila, abych si ho prohlédla, ale ve svém srdci jsem se obracela k Bohu, Otci.

Měla jsem nedávno příležitost hovořit s druhou starší ženou, rovněž Ukrajinou. Protože je velice vzdělaná, perfektně ovládá Starý zákon a dosti často hněvivě reaguje na chování lidí vůči „Gospodinu“, zeptala jsem se na její názor na obraz. Zahřměla doslova a prstem probodla asi třicet centimetrů prostoru: „To katolická církev dělá. To Satana má na svědomí...“ A vyložila mně, že **pravoslavná církev** byla do roku 1260 velmi čistá a správná, ale pak se do toho namíchala katolická církev, protože chtěla mít hodně členů. A že nyní v každé oblasti – Kavkaz, Ukrajina a jmenovala několik republik bývalého Sovětského svazu, mají ve víře odchylky.

Vidíte, přátelé, co si má teď človíček počít. Například vyznavači Grálu mají svého Abd–Ru–Shina. V těchto spisech je velice mnoho správně postřehnutého a lidem vyjeveného. Ale nejvyšší Pravdy tam zdaleka nejsou obsaženy. Já to samozřejmě nemohu posoudit ze své hlavy, ale srovnávám to s NoZj. Rovněž adventisté; jejich sestra Ellen Whiteová podrobně rozebrala Bibli. Velice krásně doplňuje a rozvíjí strohá biblická zjevení. Přesto však se nemohu ubránit pocitu, že je tam dosti dedukcí lidského rozumu. Též jsem objevila nesrovnalosti s NoZj. Například je tvrzeno, že lidé po smrti spí a čekají na probuzení, aby mohli vstát z hrobu. Jejich těla jsou přece dávno zetlelá a proměněná v dalších životech – červi – rozklad – výživa pro další rostliny.

Mrtvými však nejsou míněni zesnulí čekající v hrobech, ale mrtvými jsou nazýváni duchovně neprobuzení. Ježíš to vysvětloval několikrát svým učedníkům s tím, že například „tihle farizejové žijí a přeci jsou mrtví“.

Jaké by to bylo pro mě tragické postavení, kdybych byla přísným stoupencem té či oné církve, jak by se můj mozek bouřil. Ale jenom mozek. Protože účelem je, aby v našem srdci vzplanula jiskřička lásky, kterou máme rozšiřovat, zvětšovat. I Ježíš říkal učedníkům, když se durdili na pohany, že uctívají falešné bohy, aby se nehněvali, když se někdo blíží k Němu z té či oné strany.

Může se ale stát, že zklamaný důsledný zastánce té, či oné skupiny, hrdý na svůj perfektní mozek, dojde k hněvivému rozčarování, když se rozhlédne dále a vidí zase jiné rovněž pravděpodobné názory. Tu se může stát, že se jiskřička ani nerozhoří nebo zhasne. Pak hledá plný pomstychtivosti původce nejasností a na jiskřičku mu nezbude čas ani místo. Je hnán mozkiem, aby rozluštil záhadu, eventuálně uvedl věci sám do pořádku, cítí-li se být velmi vysoko.

Skoro všechny církve měly své důkazy v zázracích, což také zdůrazňovaly, ale posléze jsem přišla na to, že to není církví, ale množstvím lásky jedinců, což jsem jim také tak říkala.

Druhá Cesta, vedoucí duši k duchu, vycházející z **indických, východních nauk**, jejímž základem jsou zachovalé, staré láskyplné spisy, i duchovní poznání buditelů lidstva, mě nepřipoutávala.

I když tatínek měl doma knihy pojednávající o dosažených duchovních výsledcích tohoto směru. Pamatuji si obrázek brahmana sedícího ve sněhu, který jeho vnitřní silou kolem něj roztával.

O duchovních poměrech v této kolébce lidstva v dobách dávných i současných za dob Ježíše, je též několik zmínek v NoZj.

VEJ 3/218-220: Ježíš vysvětluje Murelovi, který hledal Boha v egyptských školách v Kornaku, v Persii i v Indii u Birmanů, pocházejících přímo od Noema, že v současné době již dávno egyptští kněží nedosahují moudrosti původních zakladatelů chrámů. Rovněž i mnozí Birmani ztratili pravou moudrost z doby Noema, poněvadž pro starosti o své rozrostlé rodiny pověřili zkoumáním Božích věcí kněze. Je popisován úpadek moudrosti.

VEJ 5/27-30: Informuje o Lamovi a kněžstvu, o dosud zachovaném Písmu z dob praotců, jejichž vyhotoviteli byli na popud Boží Kienan, Jared a Henoch, a také o tehdy se konajícím surovém pokání v Indii.

VEJ 6/137: Popisuje návštěvu Ježíše a římského velitele v Chrámu moudrosti, nacházejícího se na pahorku tehdy významného města Serrhe v severní Galilei. Hlídalí ho tři kněží, a když je Ježíš vyzval, aby přečetli Jím označenou část vzácného spisu, psaného ve staroindičtině a hovořící o tom, co chce Prvý a Poslední Alipha a Oumeiga, neporozuměli textu. Na Ježíšovu výzvu, aby navštívili dům vrchního velitele, že jim tam vše objasní, zdráhali se opustit pahorek moudrosti, protože musí zůstat „nejvýše“ jako rozum v hlavě. Ježíš odpověděl: „Kdyby tomu tak opravdu bylo, tak bych také Já nesměl nikdy opustit

světlé a nejvyšší výšiny moudrosti nebes. Učinil-li jsem to však z lásky k vám lidem Já, pak budete moci také zajisté jednou vy ve svém životě opustit kvůli vyšší moudrosti tuto vaši nicotnou výšinu moudrosti...“

VEJ 7/123: Tři indiští mágové poznávají v Ježíši Pána a vyjadřují se slovy „Ty Sám Jsi ta velká a nejsvětější Pravda a Jsi Sám velkým Prostředníkem mezi Svým Duchem a lidmi. Kdo má Tebe, má vše. Světlo, život, moudrost, sílu.“

Táží se, zda mají s tímto poznáním odcestovat domů. Ježíš jim to však neradí, protože by došli špatného ohlasu, jak u kněží, kterým často mluvili do svědomí, tak i u nadmíru zhlouplého lidu... *„Neboť vaše země je pro Mé Světlo ještě téměř o dva tisíce let mladší, to je příliš slepá a hloupá (nezralá). Avšak na západě se setkáte s lidmi, kteří se budou o Mé Světlo více zajímat. Těm můžete sdělit, co jste přijali zde. V budoucnu bude tomu tak, že starý východ, kterému bylo kdysi dáno jasné světlo, se bude ve dlouhotrvající noci plahočit a **Světlo života bude vylito na západ**... Vy jste cizinci z dalekého východu a poznali jste Mě, když jsem se přioděl tělem tohoto světa. A byli to též cizinci z vaší země, kteří mě jako první lidé vyhledali a poznali již v novorozeném Dítěti.*

Ale z tohoto, odedávna vyvoleného národa, Mne jen málokterí ještě poznali, ale zato Mne někteří až do této doby pronásledovali, jak a kde jen mohli.

Proto však jim také bude Světlo vzato a dáno pohanům.“

Nové zjevení jako Alfa a Omega

Jak vidíte, přátelé, zůstala jsem až do doby, kdy mě Bůh uchopil a vedl, jen velmi nebo vůbec ne dotčená naukami církevními nebo východními.

Proto na mě tak silně zapůsobilo NoZj se svými informacemi a z něj pryšící láskou, která lásku ve mně probouzela, až jsem nakonec poznala, **po jaké cestě jdu**.

NoZj je však dílo dosud málo známé a pro zainteresovanost na jiných cestách je pro mnohé těžko přijatelné.

Při studiu tohoto díla jsem obdržela sdělení: „Přijde však doba, kdy mnozí budou cítit sílu Slova věčné Pravdy a povedou boj s nevěřícími, hlodajícími jen kůru na stromu poznání.

Těm však řeknu – Proč jste tak dlouho váhali státi se Mými pravými učedníky ženouce svá svěřená stáda do míst pustin? Můžete ještě dnes, chcete-li, přistoupit k Pravdám Mnou pišícímu sluhovi Lorberovi sdělovanými. Necht' svítí Světlo poznání více na zemdlené, nemajícími chuť ani sílu bojovat s neurčitými pravdami a zaobírajícími se jen tím, co jim druzí předkládají. Možno vstoupit na Cestu, která vás zbaví pochybností a úzkostí.

Žehnám všem, váš Otec v Ježíši.“

Označení „Otec v Ježíši“ již dlouhou dobu dostávám ke konci různých sdělení. Poprvé jsem se však při čtení tohoto podpisu velice zarazila.

Při čtení podpisu jsem se velice zarazila. Neměla jsem stále ještě zcela vyjasněné stanovisko o podstatě osoby Ježíš. Hluboce mě to zasáhlo a byla jsem překvapena sama sebou, že vlastně stále čtu a dosud jsem živě nepochopila tak důležitou skutečnost.

V díle „Dětství a mládí Ježíšovo“ je nádherně přes Lorbera sdělováno, jak člověkem Ježíšem již od Dítěte prostupovalo v čas potřeby Božství a svou mocí různě zasahovalo.

Později v jiných spisech NoZj: Jak Ježíš do svých třiceti roků žil a pracoval, přičemž se jako Člověk usiloval o plné propojení s Božstvím, v něm v plnosti sídlícím.

Nebo v BD: Když v dávných dobách byli Bohem stvořeni a ponecháni k samostatnému působení **první duchové**, byli za čas Bohem zavoláni. Dostavili se všichni, až na jednoho – hlavního světlohoše (Lucifer), který se stal mezitím **padlým** praduchem. Boží Láska tehdy řekla: „Prvý se ztratil. Půjdu na jeho místo.“ A Božství odpovědělo: „Od nynějška, Lásko, budeš Můj Syn.“

A v další době, kdy Adam se svou neposlušností neuspěl, byla to opět Boží Láska, která se nabídla, že v lidském těle usmíří lidi s Božstvím, když lidé nedokázali dobrovolně postupovat podle Boží vůle, která měla na mysli záchranu padlého ducha a jím stvořených bytostí, právě **přes lidská hmotná těla**.

Bůh je zde rozlišován jako Boží spravedlnost a láska, která vidí vše očima lásky, proto je odlišná od spravedlnosti. Vždyť i my, lidé, stvořeni k Božímu obrazu, posuzujeme a jednáme jinak z pohledu spravedlnosti, jinak z pohledu lásky.

Některá vyjádření Boží se proto vyskytují v množném čísle – jsou to úvahy a vzněty Spravedlnosti a Lásky.

Po novém a novém studování jsem zjistila, jak nedokonale jsem vnímala a jak povrchně, hnána touhou co nejrychleji v četbě postupovat.

Teprve až se ve mně vše usadilo, rozjasnilo a zpevnilo, pocítila jsem tichou jistotu.

Kromě toho mám založenou kartotéku s různými hesly. Hesel je zhruba přes sto, ale heslo „Kdo je Ježíš“ je nejobsáhlejší, protože obsahuje zmínky vysvětlující toto důležité téma z různých hledisek a při různých příležitostech.

Vybrala jsem jedno z VEJ 4/307: „...že věčný Boží Duch přijal na této Zemi tělo a stal se člověkem, k tomu ho pohnula jeho převeliká láska k vám, lidem této Země, a tím také k lidem všech nesčíslných jiných zemí, aby vám byl ve vsí lásce a na všechny věčné časy hmatatelným, viditelným a mluvícím Bohem a Otcem. Proto se Mu však nemůže také žádný anděl a žádný člověk přiblížit jinak, nežli jen v lásce a láskou.“

Měl-li by někdo z vás, milí přátelé, hlubší zájem, mohu nabídnout podklady k prostudování nebo ho provést kartotékou, kterou jsem sestavovala několik roků.

Když jsem byla před ukončením tohoto mého celkového vyprávění na rozpacích, kterou pasáž bych měla z posledních dvou kapitol VEJ 11 pro vás vybrat, prosila jsem nějakou dobu o to, aby mi to bylo zjeveno. Ale význačně tak, abych to mohla považovat za jistotu.

Vzpomněla jsem si totiž, jak jsem asi před dvěma léty rovněž prosila o nepřehlédnutelné znamení, abych se ujistila, je-li ve vůli Otce vykonávat dále fyzicky náročnou brigádu. Druhý den jsem přehlédla v Blansku schodek, upadla a natrhla si nártní šlachy na nohou. Bylo to tedy jasné.

V zřetelně projevenou Otcovu vůli jsem doufala i nyní.

V noci se k mému lůžku dostavil zesnulý manžel, provázený svou rovněž zesnulou matkou, naklonil se nade mne a velice důrazně mi řekl: „**Do 157.**“ Celkem třikrát to vyslovil, velice a velice pomalu a důrazně. Babička se po mně ještě ohlédla a odcházeli ke dveřím.

Ihned jsem se probudila a hledala, co obsahuje strana 157. Bylo to úplné dokončení VEJ – Velkého Evangelia Janova.

Byla jsem naplněna nepopsatelnou radostí a štěstím, protože vím a poznávám, že jsem u této, žel vlastní vinou velmi zdlouhavě konané práce, sledována a věřím pevně, že jsem se nedopustila v tomto mém sdělení ničeho, co by nebylo vůli Otce. Jedině Jeho vůle je pro mne směrodatná a za její projev vroucně děkuji.

(Jako přílohu přikládám dvě kapitoly o závěrečných dnech Ježíše a Jeho dalším působení z duchovní říše. Jsou to kapitoly č.75 a 76 jedenáctého dílu Velkého Janova evangelia a jsou označeny stranami 150-157.)

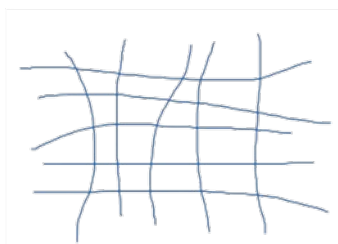
Tímto jsem pro vás za svitu vše prozařujícího Světla dotkala, vážení přátelé,
měkký kousek látky zvaný LÁSKA.
A může to být vaše LÁSKA, která odpoví tím, že si popisování mé cesty přečte.

Základní nitka byla upředena z vděčnosti, když mi paní reverendka Unitárie
vysvětlila můj zážitek a naznačila, že je to Ježíš, který čeká.

Další nitky byly upředeny ze zarmucujícího zjištění, že Ježíš je vnímán pouze
jako avatar.

Opět další nitky byly upředeny radostí z nalezených a novou svěžestí vonících
Pravd a z touhy po jejich předání blízkým a všem mým přátelům.

Tak tedy předávám tento kousek látky s přáním, aby ochránila toho, kdo se cítí
býti temnotou ohrožován, a aby zahřívala toho, kdo si rád z tohoto druhu látky
pořídí bezpečný oděv.

S láskou se s vámi všemi pro tuto chvíli loučí
EVA ADAMOVA

PŘÍLOHA